

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

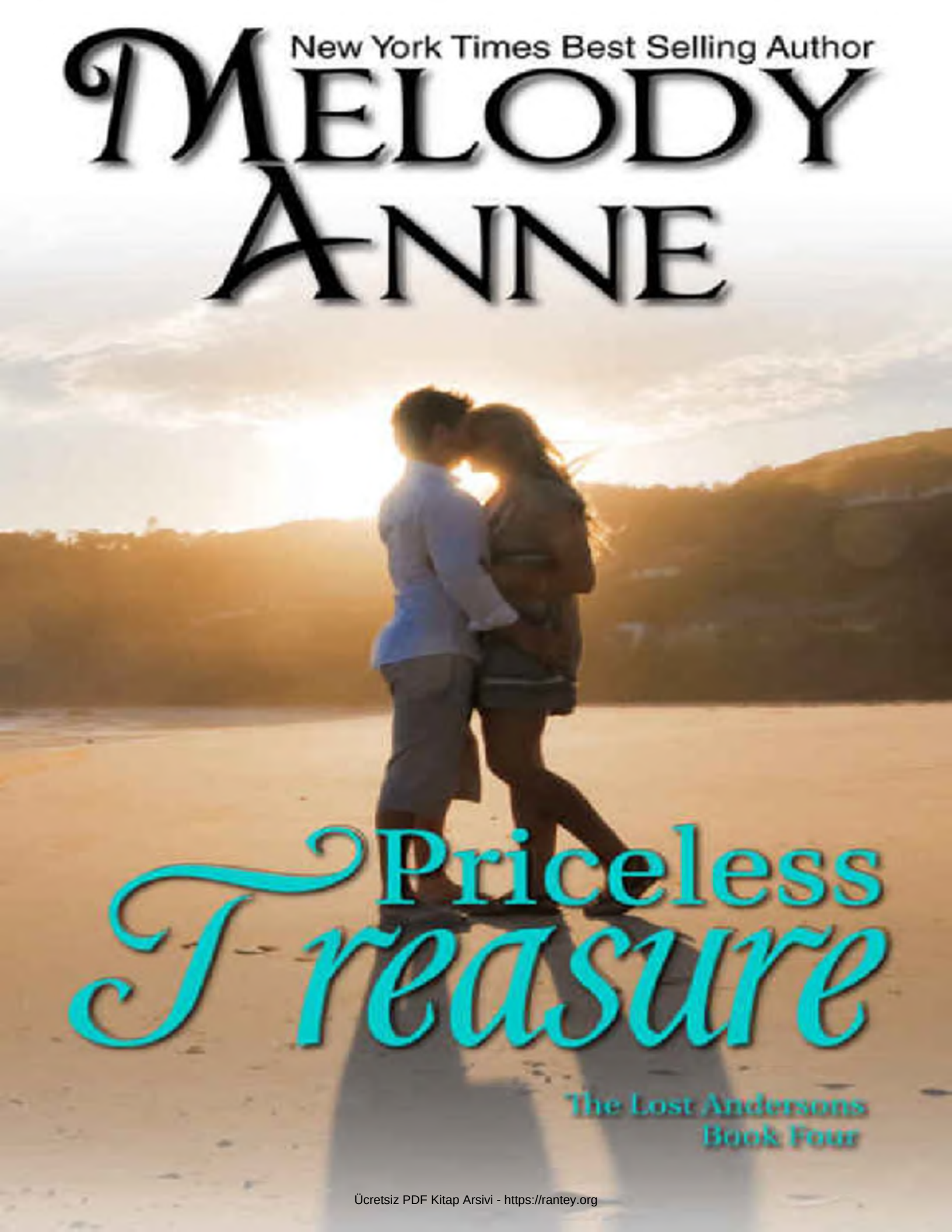
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Best Selling Author

MELODY ANNE

A romantic couple is shown in silhouette, embracing and kissing on a sandy beach. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow that silhouettes the couple and the distant hills. The scene is peaceful and intimate, with the couple's shadows cast long on the sand.

Priceless Treasure

The Lost Andersons
Book Four

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Paha Biçilemez	
Hazine Telif Hakkı	
İthafı	
Melody Anne Prologue Yazarının	
Diğer Kitapları	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	
Onsekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
Yirmi Dördüncü Bölüm	
Yirmi Beşinci Bölüm	
Yirmi Altıncı Bölüm	
Yirmi Yedinci Bölüm	

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[Tycoon'un İntikamı](#)

PAHA BIÇILMEZ HAZINE

Kayıp Andersonlar Serisinin Dördüncü Kitabı

tarafından

Melody Anne

TELİF HAKKI

© 2015 Melody Anne

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın bu eserin tamamının veya bir kısmının kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sisteminde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DEDİKASYON

Bu yazı, inanılmaz derecede nazik, güzel ve harika bir genç kadın olarak yetişen yeğenim Brianne'a ithaf edilmiştir. I seni tüm kalbimle seviyorum.

MELODY ANNE'NİN DİĞER KİTAPLARI

Milyarder Bekarlar:

[Milyarder Oyunu Kazanır](#)
[Milyarderin Dansı](#)
[Milyarder Düşüyor](#)
[Milyarderin Evlilik Teklifi Milyardere Şantaj
Yapmak](#)
[Kaçak Mirasçı](#)
[Milyarderin Son Duruşu](#)

Kayıp Andersonlar:

[Beklenmedik Hazine](#)
[Gizli Hazine](#)
[Tatil Hazinesi Paha](#)
[Bıçilemez Hazine](#)

Milyarder için bebek:

[Kodaman'ın İntikamı](#)
[Kodaman'ın Tatili](#)
[Kodaman'ın Teklifi](#)
[Kodaman'ın Sırrı](#)
[Kayıp Kralı](#)

Teslimiyet Serisi:

[Teslimiyet - Birinci
Kitap](#)
[Boyun Eğmek -
İkinci Kitap](#)

[Baştan Çıkarılmış - Üçüncü
Kitap Kavrulmuş - Dördüncü
Kitap](#)

Yasak Seri:

[Bound - Birinci
Kitap Broken -
İkinci Kitap
İhanete Uğramış -
Üçüncü Kitap Yanmış -
Dördüncü Kitap](#)

Kara Melek'in Yükselişi:

[Gece Yarısı Ateşi: Karanlık Meleğin Yükselişi - Birinci
Kitap Geceyarısı Ayı: Karanlık Meleğin Yükselişi - İkinci
Kitap Geceyarısı Fırtınası Karanlık Meleğin Yükselişi -
Üçüncü Kitap
Gece Yarısı Tutulması: Kara Meleğin Yükselişi -
Dördüncü Kitap - 8 Aralık 2015](#)

Beklenmedik Kahramanlar:

[Beklenmedik Kahramanı
Memleketinin
Kahramanı
Sonsuz Kahramanı - 23 Şubat 2016
Safe in His Arms - Novella - Baby, It's Cold Outside](#)
Antolojisi
[Seninle Kimim - Novella Onu
Takip Etmek - Novella](#)

[Bir Trilyoner Tarafından Alındı](#)

Koleksiyon . Üç Romanlar - Melodi Anne, Ruth
Cardello, J.S. Scott

Romanlar ve Novellalar:

[Sonsuzluğu Bulmak - Roman
Kollarında Güvende - Novella - 30 Kasım 2015](#)

PROLOGUE

H Ashton'ı çok mu zorladık?" Richard Storm iyi bir viskiden büyük bir yudum aldı ve sözlerini düşünürken tavana doğru baktı. "Ne demek istiyorsun?" Yusuf sordu.

"O birkaç yıl önceki adam değil," dedi Richard, içindeki daha da ağırlaşmış kalbi gösteren ağır bir iç çekişle.

"Ama amaç onun büyümesiydi," diye belirtti George.

"Evet, büyümek için, ama dönüştüğü bu sert burunlu robota dönüşmek için değil. Artık oğlumu zar zor tanıyorum."

"İtiraf etmekten nefret ediyorum ama aynı fikirdeyim. Hepimizin onu çok zorladığımızı hissediyorum," dedi Joseph.

Richard iç geçirdi. "Dört yıldır sadece bir vakıf fonu bebeği olmadığını, Storm - ve tabii ki Anderson - ismine layık olduğunu kanıtlamak için kışını yırtıyor. Ama yürüttüğü bu savaşta ruhunun bir parçası kayıplara karıştı."

"Seni gururlandırmak istemesine bayılıyorum Richard," dedi George ona.

"Hepimizi gururlandırmak istiyor, ama bu benim istediğim şey değil.

istiyorum. Evet, evlenmesini ve bana torunlar vermesini istiyorum ama her şeyden önce onun mutlu olmasını istiyorum," dedi Richard, sonra bardağının boş olduğunu fark etti. "Bu strese daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Richard'ın iki erkek kardeşi endişeyle ona baktı. Anderson'ların iki reisi ondan doğumda ayrılmıştı ve ancak onlarca yıl sonra tanışabilmişlerdi ama onun acısı onların acısıydı. Ne de olsa DNA'ları neredeyse aynıydı.

"Yine de iyi tarafından bakmalısın," dedi George. "Eskiden şeytana pabucunu ters giydiren bir barmendi, şimdi ise son derece başarılı bir iş yürütüyor."

Joseph araya girdi. "Ve bize onun eskiden Bay Playboy olduğunu, her iki kıyıda da dolaştığını söylememiş miydin? Ve şimdi evlenmek üzere nişanlandı. Bu da doğru yönde atılmış bir başka adım."

"Nişanlısıyla tanışmışsındır," diye homurdandı Richard. "Evet, süslü püslü bir adı var ve sosyete köşelerinde düzenli olarak boy gösteriyor. Ama aslında nafaka peşinde koşan bir altın arayıcısından başka bir şey değil. Adamın servetini öğrenene kadar ona yüz vermedi. Elbette, renkli kirpiklerini kırıştırıyor ama o bir ödül değil - tabii ona ödül cadısı demek istemiyorsanız."

"Ama ne yapabiliriz ki?" George sordu.

"Elimden geleni yaptım. Ashton için mükemmel bir eş buldum. Daha önce bahsettiğim Savannah Mills adlı o güzel kadına bir kart verdim ama ayarladığım işe hiç başvurmadı. Bu iki yıl önceydi ve şimdi oşinografi alanında yüksek lisans yapıyor. Bundan sonra rıhtımda bir işe gireceğini sanmıyorum."

"Ah, evet, şimdi hatırladım," dedi Yusuf. "Diğer çocuklarla o kadar meşguldük ki, geçici olarak unutmuşum. Korkarım artık gençleşmiyorum."

"Sence bu Savannah'dan devam etmeli miyiz?" Richard sordu. "O gerçekten aradığımız kişi gibi görünüyordu, bu yüzden vazgeçmekten nefret ediyorum."

"Hayır," diye gürledi Joseph - her zaman böyle yapardı.

BOOM. "Aşk kaderde varsa, kaderde vardır. Yüksek lisansını yeni bitirdiyse ve gözünü doktora diktiyse, güz döneminin başlamasına daha üç ay var. Belki de şimdi Ashton'la buluşmaları için mükemmel bir zamandır."

"Ama hâlâ nişanlısı var," diye homurdandı Richard.

"Uzun süre dayanamayacak," dedi George. "Bunu bir düşün. Ashton Savannah'yı görürse karşılaştırma yapmak zorunda kalacak ve altın avcısı alev alacak. Oğlun o kadar aptal değil, değil mi?"

"Keşke emin olabilseydim," diye cevap verdi Richard ve kaşları çatıldı. "Dediğim gibi, Ashton'ın kadınlar konusundaki sicili pek iyi değil. Ve şimdi, kendine ya da bize bir şeyler kanıtlamaya çalışırken, daha da büyük hatalar yapıyor."

"Ah, bu çocuklar, hepsi, nasıl maske takacaklarını biliyorlar. Ashton'ın gösterdiğinden çok daha fazla ruha ve karaktere sahip olduğunu biliyorum. Derinlerde bir yerde, gerçek Ashton hâlâ yaşıyor ve tekmeliyor," diye onları temin etti Joseph.

Richard, "Umarım öyledir kardeşim, çünkü oğlumun bunu çok geç olana kadar anlayamayacağını düşünmeye başlıyorum," dedi.

Yusuf ona kararlı bir bakış fırlattı. "Sevdiğimiz insanlardan asla vazgeçmeyiz. Bazen sadece elektrikli sığır sopasını çıkarmamız gerekir."

Richard'ın yüzünde sonunda hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "O zaman planlamaya başlayalım. Savannah'nın batık hazinelere her zamankinden daha fazla ilgi duyduğunu biliyorum. Eğer hazine dolu bir geminin battığı söylenen bir yere bedava tekne gezintisi yapabilirse, sonunda rıhtımdaki o işi kabul edeceğini görebiliyorum."

"Hmm. Ashton'ın özel yolculuklar yapması iyi bir şey, değil mi?" George gülerek söyledi.

Üç adam başlarını birbirine eğdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Savannah Mills özel binanın tepesinde dururken Pasifik Okyanusu'nun muhteşem manzarası önünde parılıyordu.

ve bir başka muhteşem gün batımını seyrettik.

Batı Yakası'nın kokuları, sesleri ve manzaraları onu her zaman neşeyle doldurmuştu. Tüm Birleşik Devletler'de - hatta tüm dünyada - deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Tamam, lanet olsun, bu Batı Kıyısı eyaletlerinin ötesine hiç seyahat etmemişti ama kim sayıyordu ki? Konunun tamamen dışında. İnternetteki fotoğraflara bakmıştı ve bunun da bir anlamı olmalıydı.

İlerlemeye başladığında iskelede tökezledi ve dengesini yeniden sağlamayı başaramadan neredeyse yüzüstü düşüyordu. Birinci sınıf bir sakar olmak övündüğü bir şey değildi ama kimse mükemmel değildi.

San Juan Adaları'ndan biri olan Seattle'ın dışındaki güzel Orcas Adası'ndaki rıhtıma inişi engelleyen kapılara ulaştığında Savanna kendisine verilen şifreyi tuşladı. Kapılar hiç aksamadan açıldı.

Belki de Savannah okyanusu sonsuz olduğu için seviyordu. Eğer üzerindeyseniz, dünyanın geri kalanından kaçabilirdiniz, bir daha asla bulunmamak üzere - tabii bulunmak istemiyorsanız. Bu özgürlük onun için paha biçilemezdi.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir okul hayatı vardı ve bu yaz onun için bir molaydı. Tek bir kitabı bile kırmaya direnecekti... hayır. Kendini bundan daha iyi tanıyordu ve böyle saçma bir görevde iki hafta bile dayanamazdı. Ama yine de en azından bir hafta dayanacaktı. Ayrıca, tekrar sınıfa, laboratuvara ve kütüphaneye kapatılmadan önce yaz için hayalindeki işe başlamak üzereydi.

Evet, elbette okulu seviyordu, yoksa biyoloji alanında lisans ve oşinografi alanında yüksek lisans yapmazdı ve üç ay geçtikten sonra doktora yapmaya başlamazdı. Ama yazın tek istediği yanaklarında taze rüzgâr ve ayaklarına vuran deniz suyuydu. Bu onu kötü bir insan mı yapıyordu?

Hayır. Bu onu özgürleştirdi. Derslerden, ev ödevlerinden, gece geç saatlere kadar çalışmaktan kurtuldu. Özgür!

Teknelerin önünde durana kadar aşağı doğru ilerledi. Bazıları diğerlerinden daha küçüktü ama hepsine iyi bakılmıştı ve hepsinin üzerinde koyu mavi harflerle Sea Storm Enterprise yazıyordu.

Ha! Akılda kalıcı, biraz korkutucu olsa da, Storm sahibinin soyadı olduğu için oldukça sevimliydi. Sahibi de belli ki böyle bir isim kullanacak kadar *cesurmuş*.

Bu, en iyi özel tekneclikten daha küçük ama daha lüks bir kruvaziyer hattı deneyimine kadar her şeyi isteyenlere hitap eden bir işti. Ve şimdi önümüzdeki üç ay boyunca bu dünyanın bir parçası olacaktı. Teknelerden birini okşamak için uzandı... ve neredeyse irkilip tekrar yüzüstü düşüyordu.

"Bu rıhtımda ne aradığınızı bana söylemek ister misiniz?"

Arkasından gelen derin ve karanlık ses Savannah'nın omurgasını ürpertti. Ama neredeyse yerinden fırlayacak gibi olduktan sonra korkusu yüzünden kendini tekmelemek istedi. Olumsuz duygular artık onu geride tutamayacaktı, bu hayatta değil. Bütün bunlardan bıkmıştı.

Döndüğünde kaslı bir göğüsle karşılaştı.

dar, düğmeli beyaz Oxford gömleğinin altında gizlenmişti. Başını kaldırıp adamın parlak mavi gözlerine bakması biraz zaman aldı. Yol boyunca, çatık kaşlarla birbirine bastırılmış olsalar bile hâlâ çekici olan dudaklarını gözden kaçırmadı.

"Dilsiz misin?" diye sorma küstahlığını gösterdi. Kadın anında sinirlenmişti.

"Vay canına. Bu çok kabaydı," dedi Savannah sesini bularak. Bir eli kalçasında, adama diğer erkeklerin önünde sinmesine neden olan bir bakış gönderdi. Nefes aldığı sürece hiçbir erkek onunla bir daha bu şekilde konuşmayacaktı.

"Özel mülke izinsiz giren herkese karşı genellikle kaba davranırım - güzel olduğu için istediği yere gidebileceğini düşünen bir kadın bile olsa."

"Buraya davet edildim," dedi. "Patronunun diğer çalışanlarına nasıl davrandığını öğrendiğinde senden pek memnun olacağını sanmıyorum," dedi ona alaycı bir sırıtışla. İşte aradığı tavır buydu.

Bu adamın onu küçümsemesine ya da gözünü korkutmasına izin vermeyi reddetti. Hayatta olmaz. Evet, uzayıp giden omuzları, Teksas'ın yarısı büyüklüğünde bir göğsü, ayrıca heykeltıraşların ağzının suyunu akıtacak yontulmuş bir çene hattı vardı... ve onun tüm bunların farkında olduğundan emindi. Neden yakışıklı erkekler tüm dünyanın sahibi olduklarını ve diğer insanlara pislikmiş gibi davranabileceklerini düşünüyorlardı? Çünkü genellikle öyle yaparlardı. Her neyse. Bu tavrı onun çekiciliğini *büyük ölçüde* azaltıyordu - en azından onun gözünde.

Adam ona doğru bir adım atarken dolgun dudakları yukarı kalktı ve Savannah kalbinin göğüs kafesine çarptığını hissetti. Kendini durduramadan önce birkaç santim geriye doğru tökezledi. Lanet olsun. Geri çekilmeyecekti.

"Ve lütfen bana sizi kimin işe aldığını söyleyin. Bilgileri iletmek isterim," dedi, daha da yaklaşarak, onun kişisel alanına çok fazla girerek.

"Bay Storm," dedi. *Suratına, domuz!*

"Oh, gerçekten mi? *Bay Storm*'la şahsen mi konuştunuz?" diye sordu adam.

Ne tuhaf bir söz.

"Evet, aslına bakarsanız öyle. Üniversitemde bana yaklaştı ve mükemmel bir seçim olduğumu söyledi." Haklılığından dolayı kendini iyi hissediyordu. Bu adam belli ki hoşnutsuz bir işçiydi. "Aslına bakarsanız, benimle sadece bir kez değil, iki kez konuştu."

"Bay Storm neye benziyordu?"

"Bütün bu sorular niye? Eminim patronun neye benzediğini biliyorsunuzdur," dedi ona.

"Sizi temin ederim ki patronun neye benzediğini biliyorum. Ama doğruyu nasıl söyleyeceğinizi bildiğinizden pek emin değilim."

Adamım, bu herifin alt bölgelerinde bir şey vardı. Ve dünyada kim insanlarla bu şekilde konuşur ki? Ugh! "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?" diye sordu.

"Bu açık değil mi?" dedi ve dudaklarına yayılan kendini beğenmiş gülümsemeyi gizlemeye bile çalışmadı. "Kendimi daha da netleştirmem gerekirse, bence sen bir yalancısın. *Bay Storm*'la konuştuğunuzu sanmıyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Ayrıca bu özel rıhtımda ne yaptığınızı da anlayamıyorum."

"İşe alındığımı söylemiştim. Başka neden burada olayım ki?" "Çünkü bir şeyin peşindesin," dedi.

"Teknelerden biriyle kaçmayı planladığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"Olabilir. İlk kez deneyen biri olmazdı." Kahretsin, küstah herifin tekiydi.

"Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım," diye tersledi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Sırtışı dayanılmazdı. Savannah neredeyse okyanusta çalışma fikrini ne kadar sevse de bu canavar adamla uğraşmaya değmeyeceğine karar verecekti. Ona ters ters baktı ama bağırmayı reddetti. Bu onu çok fazla tatmin ederdi. Ve iyi para kazandıran ve ekstra kazanç sağlayan bir işi bırakmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce

umutsuzca ihtiyaç duyduğu faydalar, sakinleştirici bir nefes aldı. "Sizi temin ederim," dedi, "Bay Storm'un sizinle konuşacakları var." Tanıştığı adam, yeni bir çalışanın grdğu ilk yüzün bu gibi insanlar olmasını asla istemezdi. Hayır şekilde. Bay Storm nazik ve hevesliydi.

Bu konuşmayı sürdürmenin de bir faydası yoktu. Adam belli ki rıhtımların kralı olduğuna inanıyordu. Yakında yle olmadığından emin olacağı bir şey. Büyük olasılıkla önemine dair şişirilmiş bir duyguya sahip, sıradan bir işçiydi.

"Bu rıhtımdan defolup gittiğinizde Bay Storm'un en ufak bir üzüntü duyacağından şüpheliyim," diye mırıldandı neredeyse. Ve ona doğru uzandı.

Tabii ki hayır!

Savannah panikledi. Bu adamın kendisine dokunmasını istemiyordu. Geriye doğru çekildi... ve hatasını hemen anladı ama artık çok geçti. Arkasında artık rıhtım yoktu.

Ayağının altında hava hissettiğinde adamın gözlerinin açıldığını fark etmesi komikti. Aşağı iniyordu - ve bu soğuk olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

A Bu gizemli kadın ağır çekim gibi görünen bir şekilde düşerken SHTON FIRTINASI DONDU. Ama o an Kız suya vurduğunda, adam harekete geçti ve hemen güverte ayakkabılarını çıkarıp kızın kafası okyanusun alıştırma yüzeyine çarptığı anda suya daldı.

Saniyeler içinde ona ulaştı ama neredeyse onu kurtarmaya karar vermemiş olmayı dileyecekti. Ona doğru itmeye başladı, yaklaşmak için değil ama uzaklaşmaya çalışıyordu.

İyi bir yüzücü gibi görünüyordu ama sıcak olmaktan uzak Pasifik Okyanusu'na inmenin şoku onu korkutmuştu. Kasları tutulur muydu? Tekrar yüzeyin altına mı batacaktı? Pratik olmak zorundaydı. Kıcı tehlikedeydi ve bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir davaydı. Belki de başından beri planı buydu. Kadınlar, kadınlar, kadınlar.

Onunla birkaç dakika boğuşuktan sonra, "Benimle dövüşmeyi bırak!" diye bağırdı. Kadın çırpınıyordu ve adamın kafasına birden fazla kez vurmuştu.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu noktaya kadar söylediği tek bir şeyi bile duymamış gibi görünen bu sefil kadın, onun talep ettiği şeyi yaptı. Adam onu merdivene doğru çekip üzerine iterken hiçbir şey söylemedi. Adam zevk alıyordu

Kadını biraz ittirdiğindeki öfkeli nefesi - tam yuvarlak küçük kıçına. Kahretsin, kadın mağazanın arka kısmında iyi olmanın ötesindeydi.

İkisi de rıhtıma geri döndüğünde Ashton Savannah'nın uzun siyah saçlarına ve tükürük saçan koyu kahverengi gözlerine hayran kalmaktan kendini alamadı. Bu ıslak tişört yarışması değildi ama kıyafetleri yine de vücuduna yapışmıştı. Evet, onun sunabileceği her şeyi görebiliyordu ve bu manzara okyanusta sıçramaya değerdi.

"Şimdi mutlu musun?" diye hırladı.

Ashton söylemek üzere olduğu şeyi bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Olanlar için beni mi suçlayacaksın?"

"Beni suya iten sendin. Belli ki sen bir ... bir ... zorbadan başka bir şey değilsin," dedi ve tam o sırada tüm vücudu titremeye başladı.

Alışılmadık derecede sıcak bir Haziran akşamı olmasına rağmen, okyanustan esen meltem çok soğuktu.

"Seni hiçbir şekilde itmedim," diye soluk soluğa kaldı ama öfkesini çabucak bastırdı. "Ancak, ve bu büyük bir *ancak*, burada daha iyi bir insan olacağım - daha iyi bir adam, lanet olsun - ve konuşmanın bu bölümünde Duraklat düğmesine basacağım. Küçük tartışmamıza devam etmek için içeri girene kadar bekleyelim. Üşütmeden önce kurulanmalısın." Rıhtımda ilerlemeye başlarken bunu ona söylüyordu. "Görünüşe göre gemilerden birine binebileceksin. Deneme sürüşüne çıkmamaya çalış."

"Soğuk algınlığı bir virüstür, suya dalınca bulaşan bir şey değildir." Kadın yerinden kıpırdamayı reddetti. "Belki de *hipotermi* demek istediniz. Ve seninle hiçbir yere gitmem mümkün değil."

"O zaman git. Gerçekten umurumda değil," dedi. Kabul etmek gerekir ki blöf yapıyordu. Merakı uyanmıştı ve bu kadının hikâyesinin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Ne?"

"Islandım ve üşüyorum. Burada durup tartışmayacağım.

Seninle birlikte. Isınmak istiyorsan içeri gel. Bir çocuk gibi somurtmak istiyorsan, git."

"Somurtmak mı? *Somurtmak mı?*" Gözlerini devirdi. "Tamam! Bana bir havlu verin yeter. Eminim sizlerin bu rıhtımda böyle bir şeyiniz vardır."

"Onu almak için beni takip etmen gerekecek," diye seslendi ona, yavaşlamadan. Ama arkasından isteksizce yürüyen kızın ayak seslerini duyabiliyordu.

Yoluna devam ederken yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu kadının tavırlarında ilgisini çeken bir şeyler vardı ve eğleniyordu. Son zamanlarda başına böyle bir şey gelmemiştir.

Filosundaki en büyük tekneye, üzerinde ofislerinin bulunduğu tekneye doğru ilerleyerek, rampayı geçmesine yardımcı olmak için elini uzattı.

"Ben iyiyim," dedi ona, yanından geçip gitti ve kasıklarına doğru bir farkındalık şimşeği gönderdi. Bu iyi değildi - hiç iyi değildi. Evlenmek üzere nişanlanmıştı, lanet olsun. Ama bunların hiçbiri alt bölgeleri için önemli görünmüyordu, çünkü kendini ona yaslanmış buldu. Ve Tanrı onu affetsin, kulağına fısıldamaya başladı.

"Evet, öylesin."

Durakladı ama sadece bir milisaniye için, sonra zarif bir şekilde dekore edilmiş gemide ilerlemeye devam etti. İki yüz elli kadar yolcunun sosyalleşirken yemek yiyebildiği ana yemek salonunu geçerek ilerledi.

Duvarlarda, Ashton'ın seçiminde bizzat rol oynadığı antika mobilya parçalarının üzerinde dünyanın dört bir yanından gelen birinci sınıf tablolar asılıydı. Yolcularının unutulmaz bir deneyim yaşamalarını istiyordu ve her zaman da öyle oldu, gezilerinden tazelenmiş, şımartılmış ve iyi seyahat etmiş hissederek ayrıldılar.

Ashton masraftan kaçınmamıştı - zeminler Avrupa'dan gelen sarı ahşaplardan yapılmıştı. Gemi, hepsi de zengin renklere sahip en iyi kumaşlara sahipti. Armatürler antika altındı ve tek bir yüzey bile kir taşımaya cesaret edemiyordu.

bir toz zerresi.

"Beklediğim bu değildi," dedi kadın hayret dolu bir bakışla. "Çok çarpıcı."

Kadının yorumu onu gerçekten de gülümsetmiş, bu da onu şaşırtmıştı. Ama dört yıl gibi kısa bir sürede başardıklarıyla gurur duyuyordu. Bu zor kazanılmış başarılarla yapılan iltifatları görmezden gelemezdi.

"Bu iş, üç bin kişilik bir kalabalığın içinde kaybolmak istemeyenlere hitap ediyor. Bizimle seyahat eden yolcular çok seçkin bir kitle. Bu gemilerin en fazla üç yüz misafiri olur ama biz normalde bundan daha azını taşıyoruz. Şimdiye kadar hiç şikâyet almadık."

"Eminim müşteriler tamamen memnun kalmıştır. Dostum, bu benim için bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Karanlık ve fırtınalı bir gecede devrilmeyecek kadar büyük ama devasa gemilerin gidemediği limanlara gidebilecek kadar küçük bir gemi. Oh, keşfedebileceğin yerler."

"Bu yüzden mi burada çalışmak istiyorsun?" diye sordu ofisine geçerken ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Islak olmaktan bıkmıştı. Peki neden gösteriyi izlemiyordu?

"Bu yüzden burada çalışıyorum, en azından Bay Storm'a göre. Ve evet, bunun bir parçası da okyanusu, onunla ilgili her şeyi ve yüzeyin altında saklı olan tüm hazineleri sevmem." dedi ve onu terslemediğini fark eder gibi oldu. Omuzları gerildi ve adamın gözlerinin içine bakarak bu kez bir adım geri atmasını istedi. Sonra tekrar konuştu. "Muhtemelen bunu bana karşı kullanacak tiplerdensin?"

"Beni baştan çıkarma, bebeğim," dedi, böylesine güzel bir vücuda karşı kendini tutmaktan çekinmeyeceğini düşünerek. Kafasını bu tür düşüncelerden arındırarak, banyosuna açılan özel bir kapıdan geçti. İki büyük havlu aldı ve ofisine geri dönerek birini ona uzattı.

Onu kendi etrafına sardı ve önünde sert bir şekilde durdu.

onu. Gömleğinin düğmeleri üzerinde çalışmaya devam ederken elindeki yere bıraktı. Gömleği sıyırdı ve yüzünü kadına döndü. Bu tuhaf kadın neden her geçen dakika daha da büyüleyici oluyordu? Lanet olsun, her saniye. Nanosaniye.

"Yan odada bir kurutucu var. Neden banyoyu kullanıp şu kıyafetlerden kurtulmuyorsun?" dedi. Lanet olsun. şimdi zihninde onu çıplak olarak canlandırıyordu.

Aklında böyle bir görüntüye ihtiya ı yoktu. Kıyafetlerinin yarısını çıkarmıştı ve belinin altında sarkan şey acı verici bir şekilde sertleşmişti. Sadece onun aşağıda neler olduğunu fark etmesini engelleyebilmeyi umuyordu.

"Hayır, teşekkürler. Giyinik kalmayı tercih ederim."

"Oh, hadi ama. Sana saldırmayacağım, kadın. Kendimi tutabiliyorum. Kapının arkasında asılı bir bornoz var."

Gözleri çarpıştı ve onunki biraz yuvarlandı. Evet, ona inandırmaya çalıştığı kadar kibirli değildi. Hmm, şu anda sergilenen şeyi kesinlikle takdir ediyordu. İzliyordu ve bu hoşuna gidiyordu - ne de olsa o bir erkekti. Ama aynı zamanda onun itidaline de hayranlık duyuyordu. Adam pantolonunun düğmelerine uzandığında, kadın hızla arkasını döndü.

"Ben ... uh ... evet, bu kıyafetleri  ıkarmalıyım," diye kekeledi.

Sadece neden aniden kaçmaya karar verdiğinden emin değildi.  ş d ğ  için mi yoksa tahrik olduğu için mi? Ama başka bir şey söylemeden teklif edilen banyoya doğru koşmaya başladı. Ve sonra kapı arkasından çarptı... ve şimdi o sıırıslıklam giysilerini çıkartıyordu ve... Bu hiç de iyi değildi. Ama kadının öfkesini takdir etmek zorundaydı. Aslına bakarsanız, bunu neredeyse sevimli buluyordu. Sızlanan kadınlar hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı.

Bitişikteki başka bir odaya girerek kuru bir pantolon ve siyah bir tişört giydi. Vücudunun hâlâ uslu durmayı reddeden kısmını kalın bir kotla örtmesi her ikisi için de daha güvenliydi. Tiş rt n dar olduğu doğruyd  ama bir erkek yapması gerekeni yapmalıydı.

Kısa bir süre sonra, büyük boy bornozuyla ofisine döndüğünde ağzı sulandı. Kadının *her şeyi* çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Islak giysilerini tutuyordu ve yere su damlıyordu. Bu süslü bir ahşaptı ama kimin umurundaydı ki?

Ona doğru yürüdü ve giysilerini elinden almak için biraz mücadele etmesi gerekti. O iyi bir adamdı, değil mi? Ve o kıyafetleri çok uzakta olmayan özel çamaşırhanesine götürdü. Geri döndüğünde, bu kadının kaçmak için artık hiçbir bahanesi kalmayacaktı. En azından önümüzdeki otuz dakika boyunca sadece ikisi vardı.

Bu kadar kısa sürede çok şey olabilirdi. Ama bu da aklından geçmesini istemediği bir başka düşünceydi. Lanet olsun!

Ofisine geri döndüğünde, masasının kenarına oturdu ve akıl sağlığının en azından küçük bir kısmını geri kazanmayı ve libidosu üzerinde biraz kontrol sahibi olmayı umdu.

Peki neden kendini bu gizemli kadına yem olmaktan alıkoyamıyordu?

"Henüz doğru dürüst tanışmadık," dedi sonunda gülümseyerek. Ve elini uzattı. "Ben Ashton Storm."

Önce ona, sonra da odaya baktı. "Storm?"

"Evet, Ashton ya da arkadaşlarımdan bana seslendiği gibi Ash." "Richard Storm ile akraba mısınız?"

"Çoğu gün onun oğlu olduğumu kabul ediyorum," dedi. Şimdi gerçekten eğleniyordu.

"Oh." Daha önceki sert tavrı kaybolmuş gibiydi. "Demek patronun oğlusun."

"Hayır. Tekrar deneyin."

Bu ona yakışmıyordu. Ama neden bu kadar çok eğleniyordu? Nasıl karşı koyabilirdi ki? Her şey netleşmişti. Belli ki babası yüzünden oradaydı, bu da özel rıhtıma girme şifresine nasıl sahip olduğunu açıklıyordu. İyi tarafından bakarsak, en azından hırsız değildi.

"Anlamıyorum," dedi. "Adın ne senin?"

"Savannah Mills. Bay Storm beni bu yaz burada çalışmam için tuttu. Yani baban beni işe aldı."

"Ah, anlıyorum." Ona gülümsedi, nefesinin nasıl kesildiğini ve omuzlarının nasıl gerildiğini fark etti.

"Ne görüyorsun?"

"Babam işlere burnunu sokmakta ustadır. Bu alanda uzmandır."

"Bay Storm, gerçekten anlamıyorum," dedi. Ama adam elini kaldırdı ve onu durdurdu.

"Öncelikle, Bay Storm benim babam. Ben Ashton ya da Ash. İkinci olarak, bu şirketin sahibiyim, Savvy."

"Bilgili mi?"

"Adın çok uzun. Eğer birlikte çalışacaksak, sanırım sana Savvy diyeceğim. Biraz zeki görünüyorsun."

"Beni lakap takacak kadar iyi tanı mıyorsunuz Bay Storm. Bunu takdir etmiyorum," dedi ona sert bir şekilde.

"Çok kötü. Nefesimi boşa harcamaktan hoşlanmam," diye cevap verdi, kendisine nasıl hitap etmesi gerektiği gibi basit bir şeyi dinlemeyi reddetmesi üzerine gözleri biraz kısıldı. Bir çalışanı için iyiye işaret değildi. "Babam seni tam olarak ne yapman için işe aldı?"

"Bana pozisyonumu söylemedi. Sadece eğer burada bir iş istiyorsam, bunun benim olduğunu söyledi. Niteliklerimi biliyordu. Ona her şeyi seve seve yapabileceğimi söyledim."

"Herhangi bir şey?" Ah, aklından geçen olasılıklar.

"Mantık çerçevesinde, *Bay Storm*," dedi, gözlerindeki o ateş geri gelmişti.

"Senden hoşlanıyorum, Savvy. Beni eğlendiriyorsun."

"Benim amacım bu değil. Ben çalışkan biriyim ve işimi yapmak istiyorum, patrona yağ çekmeyi düşünmüyorum."

Kız hemen kızardı ve adamın pantolonu tekrar sıkıştı,

Tam da libidosunu kontrol altına almak üzereyken. Evet, o da çok çalışkan biriydi. Ve onun üzerinde çalışmayı ne kadar çok isterdi. *Emme* yorumunu düşünmeyecekti bile.

"Burada o kadar da resmi değiliz. Arkadaş canlısıyız. Çok çalışırız, daha çok oynarız ve müşterilere ne isterlerse veririz" dedi ve göz kırparak "makul ölçüde" diye ekledi.

"O zaman ne zaman başlayacağım?" "Peki ya şimdi?"

"Şu anda başlamaya pek hazır değilim," diye cevap verdi. "Geç oldu. Giysilerim kurutucuda. Gerekli formları doldurmadım ve iş tanımımı bilmiyorum."

"Her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı ona.

"Mantık çerçevesinde!" diye karşılık verdi.

Güldü, bu toplantının bitmesini istemiyordu. Ama onun kelime oyunları ile işinin bitmediğini görebiliyordu.

"Ben evrakları getireyim, sen de giysiler kururken doldurursun. O zaman yarın saat tam sekizde burada ol. Geç kalmaya tahammül edemem."

Gözleriyle tekrar buluşmadan önce başka tarafa baktı ve adam başka bir şey olduğunu görebiliyordu. Ne olduğunu söylemekten çekindiğini de görebiliyordu.

"Bana ne düşündüğünü söyle, Savvy. İnsanlardan bilgi almaktan hoşlanmıyorum."

"Şey, şu Bay Storm - yani baban," dedi, belki Bay Storm'un gerçekten de babası olduğunu unutmuş olabilir diye. Bu onu tekrar gülümsetti. "Bu yaz çalışırken burada, rıhtımda kalabileceğim bir yer olduğunu söyledi."

Onun sözleri karşısında Ashton'ın midesi altüst oldu. Evet, San Juan adalarından uzakta bir evi, Seattle yakınlarında güzel bir evi vardı ama yaz aylarında gecelerinin çoğunu bu rıhtımda geçiriyordu. Onun bu kadar yakınında olmak ona pek de parlak bir fikir gibi gelmiyordu. Ondaki cinsel olarak bu kadar etkilenmişken olmazdı. Bu onun planlarına hiç uymuyordu.

Hayatını nasıl düzenlediğini. "Öyle mi?"

"Evet, yaptı."

"Peki şu anda nerede kalıyorsunuz?" Ashton sordu.

"Kaliforniya'dan Washington'a bugün erken saatlerde geldim. Henüz burada bir yerim yok. Doğruca rıhtıma geldim."

Lanet olsun! O zaman tam burada yaşıyor olacaktı. Bu çok baştan çıkarıcı bir şeydi - özellikle de geceleri. Yine de bu düşünceleri paylaşmayacaktı.

"O zaman seni hazırlasam iyi olur."

Kadının yana doğru bir adım atmasıyla aynı anda Ashton da ileri doğru hamle yaptı ve Ashton birdenbire kendini kadına dolanmış halde buldu. İkisi de düştü, ancak son saniyede Ashton düşüşün ağırlığını almayı başardı.

Ama Savvy ona doğru indi, cüppesi kısmen açılmıştı ve ona güzelce şekillendirilmiş göğüslerinin çok cazip bir görüntüsünü veriyordu. Lanet olsun. Sanki *her şeyini* çıkarmış gibi görünüyordu. Ama bakışlarını onun yüzüne dikmeyi başardı. *Kendini kontrol et!*

Boş ver. Bir öpücük kimseyi incitemezdi, bu yüzden başının arkasını tuttu ... Tam o sırada ofis kapısının duvara çarpmasıyla büyük bir patlama sesi duyuldu.

"Tanrı aşkına neler oluyor?"

Hem o hem de Savvy donup kaldılar ve sonra kapısının önünde duran kadını görmek için aynı anda döndüler.

Ashton çabucak toparlandı. "Merhaba Kalli. Her zamanki gibi mükemmel zamanlama," dedi. Savvy kucağındayken doğrulup oturdu, sonra onu kucağından hiç de nazik olmayan bir şekilde indirdi ve ayağa fırladı.

Kadın Savvy'ye ölümcül bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre öyle," dedi Ashton'a buz gibi bir ses tonuyla.

"Bu benim yeni çalışanım. Birbirimize çarptık ve düştük." Garip bir nedenden ötürü, az önce tamamen tehlikeye atılmış bir şekilde yakalanmış olması umurunda bile değildi.

"Evet, tabii ki. Öyle görünüyordu," diye tersledi Kalli. Kalli'yi hayrete düşüren şey, kızın çabucak kendine gelmesi oldu.

Soğukkanlılık.

Ashton Kalli'nin tepkisini nasıl karşılayacağından pek emin değildi. Az önce onu başka bir kadınla basmıştı ve yine de aşırı dolgun dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümsemeye ona doğru yürüyordu. Eğer roller tersine dönseydi, Kalli'nin birlikte olduğu adamı yere serer, sonra da odadan ve hayatından çıkıp giderdi.

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde giyinmiş, tenini saran yeşil Versace kıyafetiyle uzun kollarını adamın boynuna doladı ve dudaklarına soğuk bir öpücük kondurdu.

"Seni özledim, sevgilim. Neden bizi tanıştırmıyorsun?"

Ashton sesini yeterince hızlı bulamıyor gibiydi, Çünkü Kalli ondan döndü ve kapana kısılmış korkmuş bir fareye benzeyen Savvy ile yüzleşti.

"Nişanım biraz telaşlı görüldüğüne göre, devam edip kendimi tanıtacağım. Ben Kallista Blanche Huntington-Hart. Ashton ve ben evlenmek üzere nişanlandık." Devasa bir pırlantayı göstermek için elini kaldırdı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Hart. Ben Savannah Mills, en yeni grunt çalışanıyım."

Savvy'nin gözlerinde Ashton'ın nişanlısından zerre kadar korkmadığını anlamasına yetecek kadar kıvılcım vardı. Bu da seksi değilse ne olayım. İki kere lanet olsun! Elinde değildi ama üçü geniş ofisinde dururken Savvy hakkındaki düşünceleri bir kademe daha arttı.

"Hmm. Bir homurtu, ha? Anlamıştım."

Savvy buna cevap vermek yerine yeni patronuna döndü. "Bana şu kâğıtları verirseniz, onları doldurtup ikinizi biraz yalnız bırakacağım."

Gizlilik. Evet, Savvy'yle biraz baş başa kalmayı dört gözle bekliyordu. Ama nişanlısı etrafta dolanırken bu biraz zor olabilirdi. Ne yapmalı, ne yapmalı? Hayat neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Özellikle de çok daha iyi bir hale geldikten hemen sonra.

Yine de, zorluklar bir insanın içindeki en iyi şeyleri ortaya çıkarır.

değil mi? *Beni öldürmeyen şey ...*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HE DOĞRU ŞEYİ YAPIYORDU.

Bu onun mantrasıydı, sürekli tekrarladığı Kalli konuşmaya devam ederken parmaklarını havada sallayarak masanın etrafında dolaştı ve oturma planlarından, kimin kime yakın olamayacağından - pardon, kimin *kime* yakın olamayacağından - ve diğer sıkıcı düşün detaylarından bahsetti.

Hayır. Bu düşünmesi gereken bir şey değildi. Kalli onun için mükemmeldi, kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi. Mavi kanlı, sofistike, güzel ve saygındı. Kendisi gibi başarılı bir adam için ideal bir eşi. Görünüşünü koruyacak ve genetik olarak takdire şayan varisler doğuracaktı.

Onun konumundaki bir adamın evlenmesi gereken türden bir eşi.

Eğer tüm bunlar doğruysa, neden sırf en yeni çalışanını bir kez daha görebilmek için ofisinin rıhtıma bakan pencerelerine gidip duruyordu? Ve böyle uygunsuz kıyafetler giyerek nereden çıkmıştı?

Bunu düşünürken bile, bir pislik olduğunu biliyordu ve aynı zamanda boşalmaya da çok yakındı. Evet, şort giyiyordu ama dışarıdaki kadın ve erkeklerin çoğu da öyleydi.

Sadece erkek çalışanları şortla dolaşırken onları izlerken ereksiyon olmuyordu. Hatta diğer kadınları izlerken bile.

Her şeye rağmen bir Tanrı var, diye düşündü, neredeyse gülümseyerek.

Ancak Savvy kalçalarını saran bir şort giymişti ve teknelerinden birinin kenarını ovmak için uzanırken baldırlarındaki kasları sergiliyordu. Daha yukarı uzandığında üst kısmı yukarı doğru sıyrıldı ve Savvy'nin kaslı orta kısmının cazip bir görüntüsünü elde etti.

Lanet olsun, rıhtımda bir hafta geçirmişti ve krem si teni şimdiden altın sarısı bir parlaklık kazanmaya başlamıştı. Ona çok yakışmıştı - *gerçekten çok yakışmıştı*.

"Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun Ashton?"

Kalli'nin sinirli sesi onu bu sapkın düşüncelerden uzaklaştırdı. Manzaraya sırtını dönerek yakında evleneceği kadına odaklandı ya da odaklanmaya çalıştı ve yüzüne okunamaz bir ifade yerleştirdi. Evet, evlenmek üzereydi ve bunu hatırlamak en iyisi - ve en parlak olanı - olacaktı.

"Elbette sevgilim," dedi nişanlısına. "Sadece şu anda burada çok işimiz var."

"Senin her zaman bir sürü işin oluyor Ashton. Ama bizim düğünümüz de önemli," dedi dudak bükerek.

Belki de şu anda sevimli olmaya çalışıyordu ama rıhtım bu kadar hareketliyken ona odaklanamıyordu. Bu nişanlısını önemsemediği anlamına gelmiyordu; sadece meşgul bir adam olduğu anlamına geliyordu. Güzel. Bu düşünce şimdiden kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Tamamen katılıyorum. Özür dilerim," dedi ona. Odanın diğer ucuna geçti ve tüm dikkatini bu güzel kadına, her yönüyle parlatılmış kadına vermesini emretti.

"Güzel." Sonra önlerindeki dev kâğıt parçasının üzerindeki küçük kareleri işaret ederken yine gevezelik etmeye başladı.

Başı pencerelere doğru dönmeden önce sadece altmış saniye kadar dayanabildi. Bu daha ne kadar sürecekti?

"Tamam," dedi, "sanırım bu oturma işini halleder."

Harika! Her şey bitmişti. Yaklaşan çile -ya da teknik tabirle çile- sırasında kimin nerede oturacağıyla ilgili kısım boyunca gözlerini açık tutmayı başarmıştı.

"Şimdi yiyeceklere bakacağız."

Hayır, tabii ki bitmemişti. Elinden tutup onu ofisteki başka bir masaya götürdü ve orada oturan dev bir defter gördü. Kahretsin, kaçma fikri kulağa her an daha da iyi geliyordu. Ama Kalli buna asla razı olmazdı. İç çekti.

"Resepsiyon menüsüne son şeklini verdim. Javier kendini aştı, haberiniz olsun," dedi tiz bir kahkaha atarak.

Bu sesin ne kadar sinir bozucu olduğunu neden daha önce fark etmemişti? Ama bu düşünce aklına gelir gelmez başını salladı. Bugün kendisinde ciddi bir sorun vardı. Bu yüksek sosyete kadınının ne kadar harika bir av olduğunu kendine tekrar hatırlatması gerekiyordu.

"Neden birkaç dakikalığına plan yapmayı bırakmıyoruz?" diye sordu ona doğru uzanırken ve onu bedenine doğru çekerken.

"Ashton, bir saat içinde bir randevum var. Mümkün olduğunca çok şey yapmamız gerekiyor," dedi Ashton'a, onu iterek.

"Bekleyebilir."

Eğildi ve onu öptü, vücudunun karşılık vermesini, tutkuyu ve sıcaklığı hissetmesini istedi. Sonunda uzandı, ellerini onun boynuna doladı ve ona doğru bastırdı. Birkaç dakika sonra adam onun ağzını bıraktı.

"Bu çok güzeldi," dedi onu tekrar kendine çekmeden önce.

Bu sefer gitmesine izin verdi. Kahretsin! Kendisinde ciddi bir sorun olmalıydı çünkü Kalli kusursuz bir güzelliğe sahipti. Her şeyin gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kesinlikle muhteşemdi.

Ve o öpücükle tahrik olduğuna dair bir ipucu bile elde edememişti.

Kalli düğün planlama defterini açtı ve Ashton kendini tekrar pencereye doğru giderken buldu. Gördükleri kanını az önceki öpücükten çok daha fazla kaynatmıştı. Savvy hâlâ dışarıdaydı ve adamlarından birine yanaşmış, tüm cazibesini sergiliyor gibi görünüyordu. Eğer bununla bir ilgisi varsa -ki vardı- buna bir son verecekti.

"Bu toplantıyı kısa kesmek zorundayım, aşkım. Rıhtımda bir sorun var gibi görünüyor," dedi. Öfkesinin sesine yansımaları engellemek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Tam o sırada Kalli'nin telefonu çaldı. Zil tarafından kurtarılmak hakkında konuşun. Ya da zil sesi. Her neyse işte.

"Bu iyi oldu Ashton, çünkü mesaj atan annem. Randevu ileri bir tarihe alındı."

Saniyeler içinde toparlandı ve uzaklaştı. Ashton olduğu yerde kaldı ve pencereden dışarı baktı. Öfkesinin biraz yatışmasını istiyordu ve dışarı çıkmadan önce nişanlısının gitmesini kesinlikle istiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İTİRAF ETMELİYİM Kİ hiçbir şey bu angarya işe değmez. Ne hazine bulmak, ne okyanusta çalışmak, ne de doktora yapıyorum. *Hiçbir şey.*"

Teknenin kenarını temizlemek için parmak uçlarında gerinirken homurdanan Savannah neredeyse kayıyor ve soğuk Pasifik Okyanusu'na bir kez daha burun üstü çakılıyordu. Yine de hantal uzuvları bir kez olsun onu yarı yolda bırakmadı ve kendini dengede tutmayı başardı.

Ama merdivenlerden gerçekten nefret ediyordu ve ne kadar yükseğe çıkarsa suya düşmenin o kadar kötü olacağını çok iyi biliyordu. Temel fizik kuralları artı bu hafta daha önce yaşadığı bir deneyim. Neyse ki patron bu küçük talihsizlikte, yani tuzlu suya ikinci dalışında yanında değildi. Yorgun, ağrılı ve bu işi bırakıp kütüphaneye dönmeye fazlasıyla hazırды.

Ama hayır, o hiçbir zaman pes eden biri olmamıştı ve şimdi de olmayacaktı. Ne şekilde olursa olsun. Ayrıca, bu iyiydi. Son birkaç yılda yaklaşık on kilo almıştı ve bu durumdan pek de memnun değildi. Bu yaz rıhtımda çalışmak fazla kilolarını kısa sürede atmasına yardımcı olacaktı.

İşte orada. Gökkuşağının sonunu bulmayı başarmıştı.

altın küpü falan. Ve bu konuda kendini *çok* daha iyi hissediyordu. Bu, yapmak için para aldığı bir antrenmandı. Yaşasın.

Bir iş arkadaşı ona "Biliyorsun, çok fazla çalışıyorsun" dedi. "Patronun en azından önümüzdeki birkaç saat boyunca işi var. Aristokrat gelin adayının düğün planlamasının *büyük* kitabını getirdiğini gördüm."

"Bunu gördüm. Ama Bay Storm izlemiyor diye gevşemeyeceğim anlamına gelmez," dedi adama.

"Bence suya biraz dalıp serinleyelim - ve sonra tekrar ısınalım... benim evimde." Weston bunu kocaman bir göz kırpmayla söyledi.

İş arkadaşı ekibe katıldığından beri flört ediyordu. Aslına bakarsanız, erkeklerin çoğu laf atma konusunda oldukça açıktı. Ayrıca cinsel içerikli çift anlamlı konuşmaları da pek ince değildi. Ama adamlar genelde zararsızdı. Öte yandan Weston, yatakta bir boğuşmaya aldırmayacağını açıkça belirtmişti.

Onun yaşlarındaydı ve rıhtıma geldiğinden beri onunla göz göze geliyor ve ona asılıyordu. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissetmek istiyordu - güneşten öpülmüş sarı saçları, çenesindeki *Miami Vice* sakalları ve parıldayan mavi gözleriyle harika görünüyordu. Ayrıca uzun boyluydu.

- Bir erkekte bunu kim sevmez ki? - ve güneşin yerini alabilecek bir gülümsemesi vardı.

Ama şu ana kadar adam ona bir randevuyu kabul etmesi için ilham vermemişti. Lanet olsun!

"Sanırım işimi bitirip uzun bir duş alsam ve akşam bir bira içerken yıldızları seyretmek için güverteme çıksam daha güvenli olur."

"Çoğu kadın şarabı tercih etmez mi?" diye sordu biraz daha yaklaşarak.

"Klişelerle işim olmaz," diye bilgilendirdi onu. "Ve sıcak bir günün ardından, hiçbir şeyin tadı bir kutudan buz gibi soğuk bir bira kadar güzel olamaz."

"Ama her zaman biberondan daha sert emebilirsin," dedi ona bir kez daha göz kırparak.

Savannah kendini tutamadı. Bir kahkaha patlattı. Adam tarafından gerçekten tehdit edildiğini hissetseydi, bu tamamen farklı bir hikâye olurdu ama güvende olduğunu biliyordu. Elbette onunla çıkmak ve yatmak istiyordu ama kız onu geri çevirdiğinde gururu incinmemiştir.

"Neden hâlâ bekâr olduğunu merak ediyorum, Weston, bu kadar zarif hatların varken," dedi sonunda kolunu okşarken.

"Burası bir genelev mi, yoksa ikinizden biri gerçekten bir iş mi yapıyor?"

Savannah dondu kaldı. *Lanet olsun.* Şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi - patron tarafından yakalanmak. Kısa bir süre önce ona patronun saatlerce bağlı kalacağını söyleyen Weston'a hızlı ama vahşi bir bakış fırlattı. İş arkadaşı yanılmıştı. Weston üçüncü kez göz kırptı ve ateş hattının dışına doğru kaçtı. Hain!

Şimdi Ashton'la yalnızdı ve bir şeyler yanılttı. Büyük sürpriz.

"Evet, Bay Storm. Gördüğünüz gibi çalışıyorum," dedi. "Ancak, burada durup bana kaşlarınızı çatarak bakmaya devam ettikçe, bana ödenen ücreti yerine getirmem de o kadar uzun sürecek."

Cesareti onu şaşırtmış gibiydi. Neden böyle olmuştu? İlk karşılaşmalarında bunu görmemiş miydi? Sosyal olmak için elinden geleni yapıyordu ama bir omurgası vardı ve artık neredeyse her zaman kendini gösteriyordu. Bunu babasının yumruklarından ve yıllarca süren eğitiminden almıştı. Artık itilip kakılmayacaktı. O dönem sona ermişti.

"Patronun olduğumu unuttun mu? Seninle konuşmam gerekiyorsa, beni dinlemen daha akıllıca olmaz mı?"

"Elbette, Bay Storm." Eğer oynamasını istediği rol buysa, itaatkâr küçük çalışanı oynayabilirdi. Ama ondan sinmesini beklemese iyi olurdu. Bu çok fazla şey istemek olurdu.

"Güzel. Şimdi benimle gel. Bazı formlarınız

eksik."

Döndü ve adam bir kez daha kadının onu takip edeceğinden şüphe duymadı. Şüphe duyması için de bir neden yoktu. Adamın istediğini yapmak zorundaydı ve adamın ona karşı sahip olduğu avantaj da buydu. Ama tamamen sessiz kalamazdı.

"Tom'a söylemem gerekmez mi? Neden işte olmadığımı merak edecektir."

"İcabına bakıldı," diye cevap verdi ve adımlarını yavaşlatmadı.

Savannah patlamamak için kendini zor tuttu. Lanet olsun. Bu adam başka bir patronun yapmayacağı bir şey yapmıyordu. Ama ikisi pek iyi bir başlangıç yapmamışlardı ve Savannah kin tutmayı çok iyi biliyordu.

Bunun üzerinde çalışacağına dair kendine söz verdi.

Ofisine adım attıklarında Savannah'nın gözleri hemen bir haftadan kısa bir süre önce birbirlerine dolandıkları yere gitti. Hayır, aslında hiçbir şey olmamıştı. İkisi birbirlerinin içine düşmüştü. Başka bir şey olmamıştı. Adam onu öpmek üzere değildi. Bunların hepsi onun kafasındaydı.

Tamam, kendine istediği kadar yalan söyleyebilirdi ama onun gözlerindeki bakışı görmüştü. Sanki daha önce hiç öpülmemiş gibi değildi. Birçok kez öpülmüştü!

Kimi kandırıyordu ki? Birkaç kez öpülmüştü ve ilki üniversite birinci sınıfa kadar olmamıştı. O öpücük berbattı. Sonraki birkaç erkek de pek iyi olmamıştı.

O da kaçtı. En azından onu ateşleyecek birini bulana kadar neden üniversiteli erkeklerle takılsındı ki? Bu henüz gerçekleşmemişti. Elbette, bir sürü fırsatı olmuştu. Üniversiteli erkekler düpedüz azgındı ve günün her saati sallanmaya hazırdı. Ama ilk seferinin, içine sokan ve sonra da onu altına alarak uyuyakalan sarhoş bir erkek arkadaşıyla olmasını istemiyordu.

Daha fazlasını beklemek çok şey istemek değildi, değil mi?

Patronu birkaç dakika içinde onda diğer erkeklerin -ya da oğlanların- uyandırdığından daha fazla duygu uyandırmış olsa da, buna göre hareket etmeyecekti. Ne de olsa adamın bir nişanlısı vardı. Ve Savannah asla yuva yıkan biri olmamaya kararlıydı.

Keşke kendini onu arzulamaktan vazgeçmeye ikna edebilseydi. Hormonlar yüzünden. Hepsi buydu. Bilimi biliyordu ve bunu aşabilirdi.

"Soruma cevap verecek misin?"

Ashton'ın sesi onu şaşkınlığından kurtardı. Vay canına. Sinirlenmişti.

"Özür dilerim. Söylediklerinizi kaçırdım." Utanç yanaklarını kızarttı. Gururunu kurtaran tek bir şey vardı - az önce aklının nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bilseydi, hemen o anda işi bırakmak zorunda kalırdı.

"Gemi seferlerimize çıkabilmeniz için sizi eğitmeye başlayacağımı söyledim. Şu anda o departmanda personel eksikliği var ve tüm mürettebat üyelerinin gemi seyahati işlerinin içini ve dışını bilmelerini bekliyorum. Bir ay içinde, eğer başarılı olursanız, bir gemi yolculuğuna çıkabileceksiniz. İlgileniyor musunuz?"

"Evet, evet, kesinlikle," dedi Savannah ona, okyanusa açılma olasılığı karşısında sevinçle. "Gemi ne zaman kalkıyor? Hangi gemiye biniyoruz? Nereye gidiyor?" Adamın cevap vermesine fırsat vermeden soruları sıraladı.

"Büyük olasılıkla Alaska yolculuğumuz, eve dönmeden önce Sitka, Glacier Bay, Kodiak ve Dutch Harbor'da duracağız. Programları müsait olduğunda ana gemi için sizi eğitecek birini bulacağım. Burada gemide yaklaşık iki yüz elli misafirimiz var. Temizlik ekibinde çalışacaksın."

"Daha önce de temizledim. Sorun olmaz. Peki ya boş zaman? Hiç var mı?" diye sordu, sonra bunun sakarca olduğunu düşündü ve açıklık getirmeye karar verdi. "İş fırsatını takdir etmediğimi ya da çok çalışmayacağımı kastetmedim. Ama denizlerde yolculuk etmeyi seviyorum ve bu konuda heyecanlıyım."

yeni yerlere gitmek, onları gerçekten görmek."

"Belirli saatlerde çalışacaksınız. Geri kalan zamanlarda, acil durumlar dışında, bol bol boş zamanınız olacak."

"Her limanda ne kadar kalacağız?"

"Duraklarımızı sınırladığımız için normalde her yerde iki gün ve bir tam gece kalıyoruz. Her yeni yere bir gecede gidiyoruz."

"Bu fırsat için teşekkür ederim Bay Storm. Size söz veriyorum bunu mahvetmeyeceğim," dedi ona. Kendinden geçmişti ve hiç düşünmeden ona doğru atladı ve kollarını boynuna doladı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

Büyük hata. Kollarını Ashton'ın boynuna doladığı nanosaniyede bunun farkına vardı. Ama o daha kendini çekmeden, Ashton ellerini onun arkasında kenetlemiş ve onu kendine doğru çekmişti.

"Çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Bu fevri, sevecen Savvy'den hoşlanıyorum," dedi, onun kaçmasına izin vermeyerek.

Panik başladı. Onunla ofis katında tekrar tango yapmasına izin veremezdi. Neden harekete geçmeden önce düşünmüyordu? Bunu kendine çok uzun zamandır soruyordu.

"Şey, bu uygunsuz," dedi ona, tekrar tutuşuna karşı çekiştirerek.

Bu sefer adam onu bıraktı. Birkaç adım geri çekildi ve aralarında mümkün olduğunca fazla mesafe yaratmak için elinden geleni yaptı.

"Nasıl yani?" dedi, açık bir meydan okumayla.

Önce ona tükürdü. Sonra aşırı strese girdiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı. Birkaç saniye gözlerini kapadı, ona kadar saydı, sonra temiz bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açtığında, adam ona tuhaf tuhaf bakıyordu ama kıpırdamamıştı. Bu iyi bir şeydi.

"Nişanlın olduğunu unuttun mu?" Vay canına. Sesi sakın ve mantıklıydı. Kendisiyle çok gurur duyuyordu.

"Bunun dostça bir kucaklaşmayla bir anı paylaşmamızla ne ilgisi var?"

"Çok tatlısın, değil mi Ashton?" Ashton'ın ilk adını kullanırken yaptığı sürçmeyi düşünmedi bile. "Aldatmayı böyle mi haklı çıkarıyorsun? Arkadaşça başladığını ve sonra bir şekilde işlerin kontrolden çıktığını mı söylüyorsun? Sen gerçekten o adam mısın?"

Kadın konuştukça gözleri kısıldı. Onu kızdırıyordu. İyi etmiş. Onu arzulamaktansa ona kızmasını tercih ederdi. Özellikle de onun cazibesine karşı bağışıklığı yokken.

"Bitirdin mi, Savvy?" Ürkütücü derecede sakindi. Kız başını salladı. "Güzel. Şimdi konuşma sırası bende. Evet, seni çekici buluyorum ve evet, yatak odasında havai fişekler patlattığımızı görebiliyorum. Ama hayır, aldatmam, asla."

"Yani geçen gün beni öpmeyecek miydin?" Geri adım atmayacağına karar verdi. Her şeyi şimdi masaya yatırmak daha iyiydi.

"Evet, öyleydim. Ama bu kadarla da kalmazdım."

"Bununla gurur duyuyor musun?" Soğukkanlılığını yeniden kaybetmeye başlamıştı.

"Sadece küçük bir öpücük olacaktı," dedi, sanki kız mantıksız davranıyormuş gibi. "Büyütülecek bir şey değil."

"Yani nişanlın başka bir adamla *küçük* bir öpücük paylaşırsa umurunda olmaz mıydı?" diye sordu.

Onun tepkisi beklediği gibi değildi.

"Biliyor musun?" dedi, dudakları seğiriyordu. Sonra bekledi.

"Ne?" diye sordu sonunda.

"Yapacağımı sanmıyorum."

Ona doğru bir adım attı ve işte o zaman Savannah zarar görmeden oradan uzaklaşması gerektiğine karar verdi. Güçlüydü. Söylemesi gerekeni söylemişti ama şimdi gitme zamanıydı.

Okyanusa açılma ihtimali gerçekten vardı. Ve o teknede olmak istiyordu.

bir sonraki gemi yolculuğuna kadar. Böylece patronunu daha fazla kıskırtamayacaktı. Bu da ondan her zaman en az yirmi metre uzakta durması gerektiği anlamına geliyordu.

Çok zor olmasa gerek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

T Savannah'nın gerçekten bira istediği çok az zaman vardı. Çoğunlukla şarap *içerdi*. Gerçi bunu Weston'a itiraf edecek değildi ama içkiyi severdi ve gün biraz fazla geldiğinde güzel bir kokteyl iyi gelirdi. Ama bira sadece özel günler içindi.

Güneş çıktığında ve sıcak kavurucu olduğunda bira harikaydı. O anda tadı ağzında patlıyordu. Beyzbol maçlarında da. Acı sos ve hardalla kaplanmış bir sosisli sandviç ve hepsini yıkamak için hafif bir bira içmek zorundaydı. Ve nedense Yeni Yıl Günü'nde soğuk biraya bayılırdı. Bu biraz sorunluydu, çünkü o zaman dışarıda kış vardı ve normalde bir gece önce birkaç kokteyl içmişti. Yani diğer zamanlar mantıklıydı ama Ocak ayının ilk günü konusunda emin değildi. Oh, bekle! Alkolik olmaktan çok uzaktı, ama bu muhtemelen köpek tüyü bölgesine giriyordu.

Bugün kavurucu bir gündü - aslında kavurucudan da öte, havadaki aşırı nem ve okyanustan gelen yetersiz rüzgârla doksan üç dereceye kadar çıkmıştı. Washington eyaleti açıklarındaki adalarda yılın bu zamanlarında hava normalde güzel ve serin yetmişli derecelerde olurdu.

Şimdi olmaz. Ve bu sadece onun şansıydı, değil mi? Özellikle de

Teknik bir terim kullanmak gerekirse, berbat patronu ona berbat bir iş yaptırdığında. Ama bu öğleden sonra ağzından dökülen ter ve küfürlerin olumlu bir sonu vardı. Evet. Güzel, buz gibi soğuk, tamamen ferahlatıcı, biraz limonlu bir Corona Light'tı. Bazen bir kutu, bazen de bir şişe istiyordu. Sadece hangi markayı içtiğine bağlıydı.

İçinde yaşadığı teknenin üst güvertesinde rahat bir şezlongda otururken, gökyüzünde parlayan yıldızları izleyebiliyor ve kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordu. Bundan daha iyisi olamazdı.

Ta ki şişesi boşalana kadar... Sonra okyanusun rahatlatıcı sesleri yerine yüksek sesler duymaya başladı - ve sesler gittikçe yaklaşıyordu.

Savannah merdivenden inip güvertenin altındaki özel odasına gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama öyle olmadı. Ne de olsa merdivenlerin etrafında dikkatli olması gerekiyordu. Sandalyesinden düştü, kendini zemine yasladı ve yarıkların arasından bakarak Ashton'ın peşinde çok sinirli bir Kalli'yle rıhtımdan aşağı inişini izledi.

Hem de kendi topuklarının üzerinde. Kalli çığlık atmaya devam ederken, kadının uygunsuz derecede yüksek topuklu ayakkabılarından biri - en azından her tahta arasında büyük çatlaklar olan bir rıhtım için uygunsuz derecede yüksek - takıldı ve aşağı indi, doğruca iyi yetiştirilmiş dizlerine. Sıçradı!

Ve acı verici
görünüyordu.
"Ashton!"

Ses tonundaki sevgi değildi. Ashton nişanlısına baktı ve durakladı. İkisi de Savannah'nın teknesine çok yaklaşmışlardı. İkisinden biri dönerse onu görebilirdi.

Biraz geri çekildi ama lanet olsun, bu bir pembe diziden daha iyiydi ve gitmek istemiyordu. Yapması gerektiğini biliyordu - Ashton'ın onu gizlice dinlerken yakalarsa çok kızacağını biliyordu - ama yine de casusluk yapmaya devam etti. Cable

pahalıydı ve bu bedavaydı.

"Buraya gel ve kalkmama yardım et," diye seslendi Kalli.

"Rıhtımda o topukluları giymemen konusunda seni uyarmıştım," dedi sabırsızca. Ama yine de ona doğru ilerledi.

"Başka ne yapabilirdim ki? Bir gösteride düz ayakkabı giyemezdim, değil mi?" Kalli artık çığlık atmıyordu. Sesi sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi titriyordu.

Savannah bu kadına neredeyse sempati duyuyordu. Bunun nereden kaynaklandığını bilmiyordu. Ama eğer bir gösteriye gitme fırsatı olsaydı, o da şık giyinmek isterdi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama diğer kadının bakış açısını neredeyse anlayabiliyordu.

"Ayakkabılarını değiştirebilirdin, Kalli."

"Ve beni Seattle'ın dışında, gösteriye çok daha yakın olan güzel eviniz yerine buraya getirmenize gerek yoktu," diye karşı çıktı nişanlısı, onun elini tutup ayağa kalkarken. "Bu artık mahvoldu!" diye çıkıştı, boştaki eliyle kırık ayakkabıyı tutarak.

"Üzgünüm," dedi ama sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

"Kahretsin, Austin Daniel Storm. Ne kadar üzgün olduğunu biliyor musun?

bu ayakkabılar kaç para?"

"Eminim çok pahalıdırlar. Öfke nöbetin bitti mi, yoksa bir çift pahalı ayakkabıyı umursuyormuş gibi davranmaya devam etmem mi gerekiyor? Özellikle de senin için pek bir şey ifade etmeyen ayakkabılar."

Sanki kibar bir konuşma yapıyormuş gibi kelimeleri hiç eğip bükmeden söyledi. Savannah'nın evlenmeyi düşündüğü kadını aşağıladığını anlaması bir anını aldı. Anlaşılan Kalli'nin de bunu fark etmesi biraz zaman almıştı.

Ama bunu yaptığında kadının yüzündeki öfke çok açıktı. Elini Ashton'inkinden çekti ve bir topuğu havada, bir topuğu havada birkaç adım geri gitti.

"Biliyor musun, Ashton? Gidip biraz yağ bulabilirsin ve... o koca elini bu gece kendi üzerinde kullanabilirsin." Bununla birlikte, sendeledi ve rıhtıma doğru geri döndü. Yırtık ayakkabısını çıkarmayı reddetmişti ama topallıyordu.

olabildiğince çabuk ilerledi.

"Muhtemelen daha iyi vakit geçireceğim," diye mırıldandı Ashton. "Zaten seninle yatmayalı haftalar oldu," diye mırıldandı Kalli'nin duyamayacağı kadar alçak sesle ama Savvy'nin her kelimeyi yakalayabileceği kadar yüksek sesle.

Savannah neredeyse yüksek sesle gülecekti ama bunu bastırdı. Bu kesinlikle yakalanmasına neden olacaktı. Yine de ağzından bir gıcırta kaçtı ve şansına lanet olsun ki Ashton ona doğru baktı. İnsanüstü bir hızla geriye doğru sarsıldı ve kendini zorlukla yakalamayı başardı. Neredeyse tam arkasındaki merdivenden aşağı düşecekti.

Olabildiğince düz bir şekilde arkasına yaslandı, bir santim bile hareket etmeye cesaret edemiyordu. Ama Ashton'ın hareket ettiğini haber verecek olası bir sese kulak kabartmaktan da kendini alamadı.

Üçlü axel'inden sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmeden, sonunda ya hareket edeceğine ya da güvertede donup kalacağına karar verdi. Ancak tam ayağa kalkmaya başlamıştı ki bir korku daha yaşadı.

"Gösteriyi beğendin mi?"

Akrobasi yetenekleri için çok fazla. Klutzy akrobatik becerileri. Yakalanmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

H KALBI FIRTINA GİBİ, sırtüstü yere yığıldı ve gözlerini dikmiş korkutucu figüre bakıyordu.

Ashton yaptı. Ve şu anda onu korkutmaya bile çalışmıyordu - ya da o öyle olduğunu düşünmüyordu. Birkaç gün boyunca adamdan uzak durmayı başarmıştı ama şimdi saat gece yarısını geçmişti ve etrafta hiç kimse yoktu, adam sohbet etmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Elbette, onu gizlice izlerken yakalamış olması da pek yardımcı olmamıştı.

Tüm bu kargaşa başladığında yapması gerektiği gibi güvertenin altına inmiş olsaydı, şu anda hem gerçek hem de mecazi anlamda bu garip durumda olmayacaktı.

Sonra, Ashton aniden güverteye inip yanına uzandığında onu şok etti. Ne yapacağını düşünerek gerildi. Daha önce hiç böyle bir pozisyonda bulunmamıştı.

"Casusluk falan yapmıyordum," dedi sonunda, sessizlik neredeyse sağır edici bir hal aldığı anda.

"Beni rahat bırak. Elbette öyleydin. Ama seni savunmak gerekirse, senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım."

Kızgın görünmüyordu - daha çok eğlenmiş gibiydi. Bunu beklemiyordu. Ama bu adamı tanımıyordu, hiç tanımıyordu ve tanımak da istemiyordu. O halde nasıl olur da

nasıl bir ruh hali içinde olacağını tahmin edebilir miydiniz?

"Tamam, iyi, şovu izlediğimi kabul edebilirim ve eğer birisi onu kaydedecek kadar akıllı olsaydı muhtemelen Emmy kazanabilirdi. Ancak, bunu yapmak için yola çıkmamıştım. Burada oturmuş soğuk bir bira içip yıldızlara bakıyordum ki sen ve nişanlın ekrana yakışır bir kargaşa çıkarmaya başladınız. Ne yapmam gerekiyordu? Gecemi yarıda kesip kaçıp saklanmalı mıydım? Sen ve o kadının kavga ediyorsunuz diye güvertenin altına mı inecektim? Bunu yapmaya henüz hazır değildim."

Saçmalıyordu. Gerçekten gergin olduğunda hep gevezelik ederdi. Ama bunu bilse bile, bazen durmayı imkansız buluyordu, lanet olsun.

"Peki ayakkabı meselesi neydi, Ashton? Yani, gerçekten! Sevdığım bir çift ayakkabıyı kırmış olsaydım ben de üzülürdüm ama yine de ben de rıhtımda topuklu ayakkabı giymezdim..." Oh, lütfen. Hemen vur onu. En azından o ayakkabıların günah kadar çirkin olduğunu eklememişti.

"Bana işkence etmeyi mi planlıyorsun, Savvy? Kelimelerle ölüm mü?" Konuşurken gülüyordu.

Savannah bir an düşündü ve sonra işin esprisini anladı. Oflayıp puflamak yerine kahkahalara katıldı ve birdenbire gerginlik ortadan kalktı.

Bu adam nasıl oluyor da bir an bu kadar katı ve resmi, bir an sonra da bu kadar kaygısız olabiliyordu? Kafası karışmıştı. Bu noktaya kadar onu hiç bu kadar... bu kadar arkadaş canlısı görmemişti.

"Biliyorsun," dedi, "misafirine bir bira ikram etmen çok nazik bir davranış olur. Bu konudan bahseden *sizdiniz*." Ve sanki gerçekten rahatlamak üzereymiş gibi baktı.

"Daha önce de belirttiğiniz gibi teknik olarak sizin misafirinizim Bay Storm. Teknenin sahibi sizsiniz ve bu yüzden, sizin düşünce tarzınıza göre, atlayıp ikimize de bir tane almalısınız," dedi ona cesurca.

Adam başını çevirip bir an için ona baktı ve sonra ayağa fırlayıp gömme buzdolabına doğru ilerlediğinde onu tekrar şok etti. Adam gerçekten de birkaç bira aldı, üstlerini çevirdi, limon dilimlerini kaptı ve

kesmiş ve her şişeye birkaç parça sıkıştırmıştım.

Sonunda güvertede doğrulup ayağa fırladı ve tekrar sezlonga oturdu. Bu büyük bir rahatlamaydı - güverte zeminleri tam olarak rahatlık için inşa edilmemişti.

Adam ona taze bir şişe Corona uzatırken "Teşekkürler," diye mırıldandı. Arkasına yaslandı, bir yudum aldı ve sonra yıldızları incelemeye geri döndü. Küçüklüğünden beri yıldızlarda şekiller aramaktan zevk alırdı.

"Rica ederim, Savvy. Arkadaşlığın tadını çıkarıyorum."

Bir süre ona baktı ve kıkırdadı. "Nasıl oluyor da benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyorsun? Görünüşe göre her fırsatta birbirimize laf sokuyoruz."

"Ne derler bilirsin, değil mi? Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

Ona bakmak için başını geriye attı, sonra göz kırptığında muazzam bir rahatlama hissetti.

"Benim dengemi bozmaktan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" "Evet, aslına bakarsanız var." Adamın hiç endişesi yoktu.

itiraf etmek konusunda.

"Bunu herkese yapıyor musun?" diye sordu. Kendisi özel falan değildi.

"Herkes değil," dedi ve midesinin bulanmasına neden oldu. "Sadece sevdiğim insanlar."

Bu da ne demek oluyor? O kapıyı kesinlikle açmayacaktı.

"Belki de kendine başka arkadaşlar bulmalısın, çünkü ben o kadar da sevilesi biri değilim," dedi gülerek, ama bu sözlerin gerçekliğini örtecek kadar neşeli değildi. "Biraz huysuz olabilirim."

"*Dikenli* mi? Beni bu şekilde düşünmeye sevk etme, Savvy. Ve bu dünyada kimsenin seni sevimsiz bulacağını düşünemiyorum - yani... sevimsiz." Kızın dramatik kızarıklığının tadını çıkarmak için durakladı. "Güzelsin, zekisin, çalışkansın ve konuşması kolay birisin. Eminim seninle ilgilenmek için sıraya girmiş bir sürü insan vardır. Aslına bakarsanız, Weston bulduğu her fırsatta sizi avlamaya çalışıyor gibi görünüyor." Sonuncuyu eklemişti

hafif bir hırıltıyla ayrıldı.

Cevap vermesi biraz zaman aldı ama konuşacak, paylaşacak birinin olması çok güzeldi.

"Bazen... hayat oldukça yalnız olabilir. Belki de sadece insan gerçekten niyetli olduğunda. O kadar uzun süredir okuldayım ki, sanki sonsuza dek hiç ara vermemişim gibi geliyor. Küçük kız kardeşimi kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha fazla seviyorum, ama arkadaşlara gelince, bunun için hiç zamanım olmadı."

"Kız kardeşin var mı?" diye sordu.

"Evet, buraya transfer olmamın nedeni bu. Okulun harika bir programı var ve kız kardeşimle birlikte olabiliyorum."

"Nerede o?" diye sordu.

"Afrika'da tıbbi çalışmalar yapıyor ama birkaç gün içinde dönecek." Savannah bekleyemedi.

"Hmm. İlginç," dedi. Tabii ki ilginçti. Alexa herkesin sevdiği kız kardeşti. Ama Savvy bu konuda bir şey söyleyemeden o tekrar konuştu. "O da sana benziyor mu?"

Savannah bu soruyu nasıl karşılayacağını tam olarak bilemiyordu. İyi miydi? Kötü müydü? Ona kız kardeşinin müsait olmadığını söylemeli miydi? Gerçi teknik olarak öyleydi ama Alexa ve Ashton'ın çıkma düşüncesi omurgasında kıskançlık dalgaları yaratmıştı. Ama bu aptalcaydı. Savannah'nın Ashton üzerinde hiçbir hakkı yoktu ve bunu istemiyordu da. Sadece bu fikre üzülmüştü çünkü adamın zaten bir nişanlısı vardı.

"Birbirimize biraz benziyoruz ama Alexa'nın herkesin ilgisini çeken o neşeli kişiliklerinden biri var. O harika biri."

Adam bir an durakladı ve kadın onun ne düşündüğünü bilmek için küçük tasarruf hesabındaki her şeyi ödeyebilirdi. Kendi kendine, bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştı.

"Senin bir -" Ashton, Savvy'nin az önce ona attığı bakış yüzünden söylemek üzere olduğu şeyi bıraktı.

Her şeyi buradan aldı. "İyi bir gelecek için benim kadar sıkı çalışırken her zaman neşeli olamazsınız. Yine de yaşlı bir hizmetçi değilim.

modası geçmiş cinsiyetçi bir terim. Hayatta 'saçlarımı açmak' - tırnak içinde söylüyorum - ve gece gündüz kıkırdamak için bolca zamanım var." Aşırı hassas davrandığının farkındaydı ama ona her zaman sıkıcı ve daha gergin bir kız kardeş olduğu söylenirdi. Ara sıra bira içmesine rağmen. Bu bir süre sonra sıkıcı olmaya başladı.

Bir an sessiz kaldı ve sonra konuyu değiştirdiğinde daha da akıllıca davrandı. "Üniversitede hiç arkadaş edinmedin mi?"

"Pek sayılmaz. Çok sayıda çalışma grubuna katıldım - yüksek başarı gösterenlerden biriydim - ama sonra bir sonraki sınıfa geçtim. Dışarı çıkıp parti yapmayı ve bunun gibi şeyleri sevmediğim için insanlar bana olan ilgisini çabucak kaybetti. Hiç kimseyle gerçekten bir ilişki kuramadım."

Savannah *takılmak* deyiminin şimdi ne anlama geldiğini düşününce yeniden, şiddetle kızardı. Ama devam etti. "Sürekli başkalarını kendilerine çekmeyi başaran insanları hep biraz kıskanmışımdır. Yine de bu kadar önemsiyor olsaydım, sanırım daha çok çaba sarf ederdim."

"Hepimizin hayatında insanlara ihtiyacı var, Savvy. Yalnız olmamız gerekmiyor." Ashton elini uzattı ve onun elinin üzerine koydu.

Ding ding ding ding! Kötü, kötü, kötü. Kırmızı bayraklar havada patlıyordu ama karışık metaforlar zihninde pek yer etmemişti. Masum bir dokunuşun içinde yarattığı karıncalanmaya kendini kaptırmıştı. Tabii ki masumdu. Ve şu anda bu konuşmanın gitmesi gereken yer burası değildi. Umutsuzca gökyüzündeki şekillere baktı.

"Eski denizcilerin yönlerini bulurken yıldızları kullandıklarını biliyor muydunuz?" diye sordu.

Adamın eli kadının elinin üzerinde kaldı ve kalbi hızla çarpmaya başladı ama adam nihayet konuştuğunda söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalışıyordu.

"Evet ama doğruyu söylemek gerekirse Savannah, bu konuda çok fazla araştırma yapmadım. Ben daha çok modern teknolojiyle uyumluyum."

"Okyanusla ilgili olan her şey beni her zaman büyülemiştir ve yıldızlar gökyüzünde büyük bir harita gibidir, bu yüzden onları inceledim. Eğer sadece yukarı bakarsan her zaman eve dönüş yolunu bulabilirsin." Adam ona dokundukça boğazı kurumaya başlamıştı. Hiç de iyi değildi.

"Huzursuz olduğunda hep böyle çok mu konuşursun Savvy?" diye sordu parmakları teninde dans ederken.

Tamam, şimdi gitme zamanıydı. Kalbi hızla atıyor, derisi karıncalanıyor ve boğazı düğümleniyordu. Ne hissettiğinden emin değildi ama her neyse, iyi değildi.

"Eğlenceliydi ama çok yoruldum," dedi abartılı bir esnemeyle, oturup birasının kalanını içerken ve neredeyse ayağa fırlarken.

Büyük hata. Hemen kendini sallanıyormuş gibi hissetmeye başladı.

Ama Ashton sıçradı ve yere düşmeden onu yakaladı. Klasik bir romantik kahraman gibi. Ve sonra orada durdular, bakışları Ashton'ın bakışlarına takıldı, yıldızlar tüm ihtişamıyla tam üzerlerinde parlıyordu. Bu adamı öpmenin neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlayamıyordu.

Ve sonra artık düşünmesine izin yoktu. Öne doğru eğilmişti ve ... ve ... ve. Lanet olsun. Evet, bunun olmaması gerektiğini biliyordu, ya da derinlerde bir yerde biliyor olmalıydı, ama dudakları dudaklarına değdiğinde, elleri sırtını okşadığında ve dili ağzının içinde kayarken, patronunu neden öpmemesi gerektiğini bir yana bırakın, hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Elleri kızın sırtında aşağı yukarı kayıyor, dudakları kızın dudaklarını aralıyor, dili sihir yapıyor ve bu sırada kız ona sıkıca sarılmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Savvy," diye inledi dudaklarını çenesinde gezdirip boynunun derisini emmeden önce.

Bir öpücükten hiç bu kadar zevk almamıştı. Heck, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bir kere bile! Bu kadar doğru, bu kadar inanılmaz hissettiren bir şeyi nasıl durdurabilirdi ki? Diğer erkeklerle birlikteyken bunu durdurmak kolay olmuştu.

Çünkü karnında biriken bu sıcaklığı hissetmemişti, dünyanın geri kalanının kaybolduğunu hissetmemişti.

Ashton'la birlikte kendi adını unuttu ve onun kendisine böylesine inanılmaz bir tutku hissettirmesine izin vermemesi için gereken nedenleri de unuttu. Bu gece romantizm için yaratılmıştı. Adamın ağzı göğsünün kabarıklığına ulaştığında, kadın bir şekilde akıl sağlığını geri kazandı.

"Ashton, dur."

Bu onun sesi miydi? Sesi ona benzemiyordu, hem de hiç. Boğuk ve nefes nefese bir sesteki ve ardından gelen inilti kesinlikle gerçekten hayır diyen bir kadının sesine benzemiyordu.

"Neden?" diye inledi eli gömleğinin altına kaymadan önce.

Kız geri çekildi. O da izin verdi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de bu kararı onun almasını istemişti.

- şu anda mantıklı bir şey olduğundan değil - onun ellerinden. Hayır. Bunu istemiyordu. Belki o an için istediğini sanıyordu ama sabah kendisinden nefret edecekti.

Ve sonunda konuşmayı başardı. "nk sen benim değilsin."

Bununla birlikte, döndü ve uzaklaştı. Adam da ona izin verdi. Savvy o gece iyi uyuyamadı, hem de hiç. Uyumayı başardığı azıcık uyku da Ashton'la ilgili rüyalarla doluydu.

YEDİNCİ BÖLÜM

W ŞAPKA İÇİNDE THE ÇILGINLIK
evren vardı o Düşünüyor
muydun?

Başka bir kadınla nişanlıydı. Aldatan biri olamazdı. Daha önce hiç aldatmamıştı. Elbette, daha önce sadık bir ilişkisi olmamıştı, bu yüzden hiç test edilmemişti, ama bu konunun dışındaydı.

Asıl mesele Kalli'nin mükemmel bir eş olmasıydı. En iyi haliyle mavi kanlıydı. Okuryazardı, komikti - en azından zaman zaman - muhafazakârdı ve babasını ve amcalarını gururlandıracak çocuklar doğurmak için mükemmel bir seçimdi.

Ashton barmen playboy olarak yeterince yıl geçirmişti. Artık büyümek ve bir Storm gibi davranmak onun göreviydi. Ve sadece bir Storm değil, aynı zamanda bir Anderson olduğunu bilmenin getirdiği ek bir sorumluluğu vardı. Lanet olsun, bu sıradan bir adamın omuzlarında çok büyük bir yükü.

Yani Kalli'yle bu işi berbat edemezdi. Babasını haklı çıkaracak başka bir şey daha yapamazdı. Yaşlı adam onu, kardeşlerini ve kız kardeşini bir odaya çekmiş ve her şeylerini ellerinden almakla tehdit etmişti. Hepsinin şımarık olduğunu ve hayatta bir amaca ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Ve ilk şoktan sonra Ashton, bir erkeğin her şeyi yapabileceğini göstermek için elinden geleni yapmıştı.

değişti. Bunu yapmıştı.

Ama artık ateşle oynuyordu, bugünlerde bu ne anlama geliyorsa ve bu kabul edilemezdi.

İnsanların g venemeyeceği bir adam olmak istemiyordu. "Parti yapmak" ve hayatı dolu dolu yaşamak bir şeydi. Ya da iki şey. Kim sayıyordu ki? Hiç ahlaki değerlere sahip olmamak ise tamamen farklıydı. Yani iki seğeneği vardı. Ya günaha girmekten kurtulacaktı -ki bu Savannah Mills'in yapacağı bir şeydi- ya da kendini kontrol etmeyi öğrenecek ve doğru olduğunu bildiği şeyi yapacaktı.

Savvy'den kurtulmak çok daha kolay olurdu. Lanet olsun. Savvy rıhtıma çıktığı andan itibaren hayatı karmaşık bir hal almıştı ve o "karmaşıklığı" sevmezdi. Suyun içinde ve dışında sorunsuz seyretmeyi severdi. Ama ne zaman seyahat etmek istediği bir yol olmadığı halde kolay yolu seğmişti ki? Aklına gelen hiçbir zaman.

Bu gece bu konuda daha fazla bir şey yapmak için artık çok geçti, bu yüzden bu konu üzerinde durarak zaman kaybetmenin ona bir yararı olmayacaktı. Ama yatağında uzanırken Ashton sinirlenmeye başladı. Kim oluyordu da bu Savannah denen adam gelip gelecekle ilgili m kemmek planlarını altüst ediyordu? Kalli'yle mutluydu. Hayır, kendinden geçmiş değildi. Ona derinden aşık değildi ama rahattı. Hiçbir zaman aşk istememişti, gerçekten, hiçbir zaman birinin onu zapt etmesini istememişti. Bunun onu nereye götürebileceğini görmüştü. Ve yolun sonu hiç de hoş değildi.

Aşk beraberinde derin bir sorumluluk getirirdi. Bir başkasının hayatının siz varken, siz yokken olduğundan daha iyi olmasını sağlamanız gerekiyordu. Başka hiç kimseden sorumlu olmak istemiyordu, bu baskıyı istemiyordu.

Ve Kalli'yle evlenmekten son derece memnundu. Ayakkabı meselesi dışında onu rahatsız etmemişti ve onunla iyi seks yapmıştı. İ ten içe heyecanlandığı biri değildi ama istediği de bu değildi.

Ve şimdi, iki haftadan kısa bir süre içinde, Savvy gelmişti.

ve hayatını paramparça etti. Bu kadın kim olduğunu sanıyordu ki? Aklının yarısı onun teknesine - hayır, onun teknesine değil, *kendi teknesine* - gidip ona aklından bir parça vermekteydi. Ya da bir şeyin bir parçasını.

Hayır, onun yararına değil. Belli ki öyle. Ama neyin kendi çıkarına *olduğundan* tam olarak emin değildi. Yine de, çok daha sağlıklı olmanın ilk adımının en yeni çalışanından uzak durmak olduğuna dair bir ipucu vardı.

Bunu yapabiliirdi. Bundan emindi.

Gözlerini kapatan Ashton gecenin geri kalanını dönüp durarak geçirdi. Güneş doğmaya başladığında ve Savvy'yi rıhtımda gezinirken ve o muhteşem kıçını gösterirken bulmak için tam zamanında güverteye çıktığında, ona doğru alaycı bir bakış gönderdi. Bu şekilde giyinerek ne yapmaya çalışıyordu?

"Savvy," diye bağırarak kadının etrafında dönmesini sağladı. Belli ki yalnız olduğunu düşünmüştü ve gerçek bir anlayışa sahip olan herkes varsayımların felaket getirdiğini bilirdi. Ya da felaket.

Ona doğru attığı her adımı isteksizlik takip ediyor gibiydi ve bu onu sadece daha kötü bir ruh haline soktu. Ruh hali zaten pek de iyi başlamamıştı. O da bunun acısını çıkarmak üzereydi. Ya da başka bir deyişle, mecazi bir morarmaya doğru yol alıyordu.

"Dün işi savsakladın. Bunun bir daha olmasına izin verme yoksa seni değiştirmekten başka çarem kalmayacak."

Ağız açık kaldı ve belli ki bu *Dr. Jekyll* ve *Bay Hyde* tavrının nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Neden kendini durduramamıştı?

"Anlamıyorum Bay Storm. Bana yapmamı söylediğiniz her şeyi yaptım," dedi sonunda.

Artık kendini durduramıyordu bile. "Çok yavaş hareket ediyorsunuz *Bayan Mills*. Diğer insanlar sizin arkanızdan gelmek zorunda değil. Şimdi ne söyleyeceğimi biliyor musunuz?"

"Bir fikrim var. 'Kendine gel ya da gemiyi terk et' mi?" "Birinde anladım."

"Bunu saldırgan buluyorum."

Şimdi kendisinininkiyle eşleşen kızgınlığı onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu. Onu incitmektense sinirlendirmeyi tercih ederdi. Nedense onu incitme düşüncesine katlanamıyordu, ki bu çok saçmaydı.

"İnsanların işlerini yapmamalarını rahatsız edici buluyorum."

Kadının nefesi kesildi ama adam şimdilik yeterince zarar verdiğiine karar verdi. Küçük bir homurtu ile ona cevap verme şansı tanımadan uzaklaştı. Ama onun çalışmalarını takip ettiğinden emin olacaktı.

Belki de onu kovması için bir sebep verirdi. Keşke bunu yapma düşüncesi midesini bulandırmısaydı. *Lanet olsun! Lanet olsun! Kahretsin! Kahretsin!* Bu kelimeyi kullanıp duruyordu. Ama bu kadın belaydı. Tanıştıkları ilk andan beri bunu biliyordu. Ve hala da biliyordu.

Yine de bu konuda hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyordu. Bu onu aptal ve ciddi anlamda mutsuz yapıyordu.

İkisine de lanet olsun.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

W Bu adam neydi? Bir an kaygısızdı, gülüyordu, şakalaşıyordu, onunla öpüşüyordu - Tamam, belki de bu son şeyi düşünmemeliydi. Ama bir dakika sonra ona bağılıyor, sert çıkıyor ve işini tehdit ediyordu. Onu anlayamadı.

Yine de kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Ashton'ın artık ondan nefret ettiğiydi. Savannah bunu varlığının her zerresinde hissediyordu. Bazı günler hissetmiyordu ama şu anda ondan kesinlikle nefret ediyordu. İki haftadır onun için çalışıyordu ve Ashton ona insanoğlunun bildiği her iğrenç işi yaptırıyordu - ve muhtemelen dünyadaki homurdananlar dışında kimsenin bilmediği bazı işleri. Ve bunlardan çok vardı.

En azından sonunda iyi uyuyordu. Su onu her gece derin bir uykuya daldırıyordu. Kesin konuşmak gerekirse, Ashton'la samimi sohbetler yapmadığı gecelerde, Ashton iyi Dr. Jekyll'den korkutucu Bay Hyde'a dönüştüğünde uykuya daldığını kastediyordu.

Bu tür önemsiz işler yapıyorsa ne olmuş yani? Suyun üzerinde olduğu sürece her işi yapabilirdi. Ve eğer yıldızlar doğru hizaya gelirse, okyanusta güzel bir gemi yolculuğuna çıkacak ve limanlara gidecekti.

daha önce hiç gitmemişti. Büyük ağı suyun içinde gezdirip yüzen çöpleri toplarken bu onu çok daha canlı tutuyordu.

"Eğleniyor musun?"

Savannah arkasından gelen gürültülü sesi duyunca sıçradı. Alnındaki teri silerken utanç içindeydi.

"Merhaba, Bay Storm. Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Yanında kendisine çok benzeyen iki adam vardı. İlginç.

"Tatlım, neden bu kadar resmisin?" dedi Richard ve onu kemik kıran bir kucaklamanın içine çekerek şaşırttı.

"Ben, uh, ben ..." Nasıl bitireceğini bilmiyordu.

"Bana Richard de," dedi ona. "İsrar ediyorum. Bu yakışıklı gençler de benim kardeşlerim, Joseph ve George." "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi. kazanan gülümsemeleri.

"Bizim için olduğu kadar büyük bir zevk değil," dedi Joseph, ona sarılan bir sonraki kişi olarak. Sonra George araya girip onu da kollarının arasına aldı ve Savannah ne düşüneceğini bilemedi. Kaburgaları kırılmış olabilir - bu kesin bir olasılıktı. Onu nezaketle öldürmeye mi çalışıyorlardı? O kadar da küçük değildi ama bu adamlar dev gibiydi.

Richard ona "Hadi yemek molası verelim," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

"Şu anda gidemem. Bu suyu temizlemeyi bitirmeliyim."

"Saçmalık," dedi Yusuf. "Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır." "Siz üçünüz burada ne yapıyorsunuz?"

Ashton'ın sesi her zaman olduğu gibi Savannah'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi ama bunu gizlemekte çok daha başarılı oluyordu. Bu kez onunla göz teması kurmak için dönmedi bile. *Al bakalım.*

Richard, "Savannah'yı ziyarette geldik," dedi.

Oğlum. "Bu arada, ona neden çöp toplattırdığınızı anlamıyorum. Tanrı aşkına, kadının yüksek lisans diploması var."

Savannah'nın yanakları kızardı.

"Şikayet etmiyordum," diye patronuna güvence verdi ve sonunda ona baktı. Lanet olsun. Evet. Kaçınmaya çalıştığı o elektrik, o zap işte oradaydı.

"İyi bir günün çalışmasında yanlış bir şey mi var?" Ashton ona sertçe sordu.

"Az önce bir sorunum olmadığını söyledim," diye tersledi. "Elbette, her zaman iyi bir iş çıkardın, değil mi?"

Ona gönderdiği bakışlar korkutucu olmalıydı. Bunun yerine, tek yaptığı onu temizlemekle meşgul olduğu suyun içine itmek istemesine neden oldu. Ama o zaman da temizlemesi gereken bir çöp parçası daha olacaktı. Ona cevap veremeden Richard araya girdi.

Richard oğluna, "Bu kadın şikâyet etmeyecek kadar klas biri," dedi. "Burada, kızgın güneşin altında ufak tefek işler yapmasının yeteneklerini boşa harcamak olduğunu düşünen benim."

Ashton ona, "Böyle hissediyorsan üzgünüm baba, ama ben de kendi payıma düşen boktan işleri yaptım," dedi.

Richard'ın gözleri oğluna dikilmişti. "Hâlâ öyle misin?" diye sordu. "Peki her zaman bu kadar sıkı çalışır mıydınız? Hatırlıyor gibiyim..."

Savannah konudaki bu değişikliği merak ediyordu. Ashton hakkında pek bir şey bilmiyordu. Babası onun bir zamanlar tembel olduğunu mu ima ediyordu? Şimdi dikkatler ondan uzaklaştığı için sohbet çok daha ilginçti.

"Ben de hatırlıyorum," dedi Ashton. Ama belli ki güven fonu yıllarındaki iş tutumundan bahsetmeyecekti, en azından Savannah'nın önünde.

George yeğenine, "O zaman görelim," dedi. "Şu lanet olası işi bitirmeye yardım edersen Savannah'yı öğle yemeğine götürebiliriz."

Ashton dönüp Savannah'ya uyarıcı bir bakış atmadan önce üç adama hançer gibi baktı. Savannah *duramıyorum* ifadesiyle ona baktı.

"Yemeğe git," diye hırladı. "Sen gitmezsen beni rahat bırakmayacaklar."

İşkencecisine "İşimi yaparken gayet iyiyim" dedi. "Özel bir muamele beklemiyorum."

Ashton bir adım daha yaklaştı. "Sana 'Yemeğe *git*' dedim Savvy. Emirlerle uymakla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır patron, tabii ki hayır." Savannah istese de sesine daha fazla alaycılık katamazdı herhalde.

"Güzel." Uzaklaşmak için döndü.

"Teknelerinizden birini Orcas Adası'na götürüyoruz ve Madrona'daki Loft'ta yemek yiyeceğiz," dedi babası. "Sen de bize katılacaksın oğlum ve tabii ki kaptanlık yapacaksın." Richard, Ashton'ın en sevdiği yelkenliye doğru ilerlerken Savannah'nın kolunu tutup kendi koluna geçirdi.

"Yapacak işlerim var baba. Şu anda zamanım yok." "Az önce Savvy'ye söylemedin mi... Bu arada bu ismi sevdim, çok uygun," dedi Joseph. "Özür dilerim. Konudan saptım. Ama az önce Savvy'ye tartışmanın faydası olmadığını söylemedin mi? Neden tartışıyorsun ki?"

Ashton bir nefes verdi ve hepsini takip etmeye karar vermeden önce gözlerini devirdi. "İyi. Ama uzun süre dışarıda kalamayız," dedi ağır bir iç çekişle.

Savannah onun bu kadar kolay pes etmesinin şokunu yaşıyordu. İtilip kakılacak bir adama benzemiyordu. Yine de üç devle karşı karşıya kaldığında, onların istediklerini aynen yerine getirmesi akıllıca olurdu.

Richard, Savannah'nın kulağına, "Uslu durmalarına bayılıyorum," diye fısıldadı. "Sen sevmiyor musun?"

Bir kez daha kızardı ve sahtekârlığın en iyi politika olduğuna karar verdi. Bu adamlar onun gibi yumuşak huylu bir kadın için fazla eziciydi, bu yüzden cevap vermedi.

Savannah'nın o güne kadar adım attığı en güzel yelkenliye bindiler. Her geçen gün daha da rahatsız oluyordu.

Ama şimdilik bu yolculukta sıkışıp kalmıştı, o yüzden olumsuz olmanın bir faydası yoktu.

Çok geçmeden yakındaki bir adaya doğru yelken açtılar ve erkekler yelkenleri açıp Ashton'ın tekneyi A noktasından B noktasına götürmesine yardım ederken Savannah geminin arkasında kendi başına kaldı. Onlara yardım etmeyi çok isterdi ama ya kendisi ya da hepsi birden beklenmedik bir şekilde suya dalarlardı.

Beceriksizliğine lanet okudu. Bu gerçekten bir lanetti.

Tam yolculuklarının tadını çıkarmaya başlamıştı ki Ashton tekneyi yavaşlattı ve bir rıhtıma yanaştılar. Restoran hiç de uzakta değildi, bu yüzden oraya doğru yürüdüler.

Hiç gecikmeden bir masa buldular. Güçlü Anderson ve Storm'la birlikte otururken, onlarla birlikte olmaya layık olmadığını düşünmekten kendini alamadı. Ailesi bu adamlara hiç benzemiyordu, hem de hiç. Eğer onun hakkındaki tüm gerçeği bilselerdi, onu yemeğe götürmeye bu kadar hevesli olacaklarından şüpheliydi. Fakir ve kötü muamele görmüş bir aileden geliyordu. Şimdiki arkadaşları böyle bir hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama Savannah yakında bir gün koşullarını değiştirmeye kararlıydı. Doktora yapacak, sevdiği bir işi yapan bir üniversite profesörü olacaktı. Çok iyi para kazanacaktı - tabii ki nispeten - ve yazları araştırma yaparken denizde oynayabilecekti. Hayat bundan daha iyi olamazdı. Zavallı, sefil köklerini ait oldukları yerde, geride bırakabilirdi.

"Storm Adventures için çalışmak hoşuna gidiyor mu?" Richard ona sordu. "Oğlumun seni kızgın güneşin altında köle gibi çalışmaya zorlaması dışında."

Garson gelip içki siparişlerini alırken Ashton hiçbir şey söylemedi. Bütün erkekler birer kadeh şarap içiyordu ve Ashton da bir kadeh şarap içmek istiyordu, ama içkinin tadını çıkarıp çıkarmayacağından emin değildi. Ne de olsa grupta teknik olarak hâlâ mesaide olan tek kişi oydu.

"Bir kadeh şarap iç, Savvy. Bir kadeh seni sarhoş etmez ya da işini yapamaz hale getirmez," dedi Ashton, kız ona doğru baktığında.

Onun düşüncelerini okuyabilmesi biraz ürkütücüydü.

Siparişi verip bardak geldiğinde, bardağı eline aldı ve bir yudum içti. Çok lezzetliydi. Ama kesinlikle tempo tutması gerekiyordu.

"İşimi seviyorum," dedi adamlara ve konuyu kapatmalarını umarak bir başka cesur yalan uydurdu. "Gerçekten güneş altında çalışmayı seviyorum. Çok solgunum, biraz renk almak iyi geliyor." Aslında soluk teni ne kadar güneş kremi sürerse sürsün kızarıyordu ama işi hakkında sadece olumlu şeyler söyleyecekti. Ashton'ın bakışlarından bıkmıştı.

Yusuf homurdandı. "Kırmızı, şarap hariç, gece yanarken pek iyi bir renk değildir," dedi. "Kimsenin bütün gün fırıncılık yapmaktan gerçekten hoşlandığını sanmıyorum."

"Gerçekten hoşuma gidiyor," diye tekrar yalan söyledi.

"Savvy için başka ne gibi işler planlıyorsun?" George yeğenine şöyle dedi. "Baban sana onun sadece angarya işler için fazla nitelikli olduğunu söyledi zaten."

Ashton onlara, "Çalışanlarımla ne yaptığım sizi ilgilendirmez," dedi. "Müdahalenizden hoşlanmıyorum ve şimdiye kadar herhangi bir şikayet almadım. Çalışanlarıma iyi davranıyorum ve onlara iyi ücret ödüyorum. Savvy'ye ücretsiz ev sağlıyorum, bu yüzden nankörlük edecek bir şey yapmayacağını düşünüyorum."

İşler daha fazla kızışmadan hemen, "Bilmiyorum," dedi.

"Humph. Bence bu işlerin çoğunu dışarıda koşturan genç adamlarınız da yapabilir," dedi Joseph.

"Peki Savvy'nin ne yapmasını *isterdin*?" Ashton sordu.

Adamlar cevap veremedi. Garson tekrar geldi ve siparişlerini aldı. Zor bir seçimdi ama Savannah

Sezar salatası ve demir tarakta karar kıldık. Nefis. Öğle yemeğinde soğuk hindi sandviçleri, *işlenmiş* hindi yemeye alışkındı ve bu gerçek bir ikramdı. Ama bu zengin yemek onu halsiz bırakacaktı. Hepsini yememeye çalışacaktı.

Garson gittiğinde, dördü tekrar konuşmaya başladı.

"Bilmiyorum. Sizin de nazikçe belirttiğiniz gibi bu benim şirketim değil," dedi Richard.

Sohbet devam ederken Savannah çok az konuşuyordu. Adamlar ileri geri konuşarak didişiyor gibi görünseler de, aralarında büyük bir sevgi olduğunu da fark etti.

Tüm bunları son derece eğlenceli buluyordu - özellikle de sohbet konusu kendisinden uzaklaştığında. Çok geçmeden yemek gelmişti ama konuşmalar neredeyse hiç yavaşlamamıştı. Daha ne olduğunu anlamadan yemek ve şarap bitmişti ve midesi fazlasıyla doluydu. Evet, günün geri kalanı tam bir çile olacaktı.

Öyleydi de, çünkü rıhtıma döndüklerinde Ashton'ın ruh hali hiç düzelmemişti. Savvy kendini şiddet yanlısı biri olarak görmese de, bu kuralına bir istisna yapmayı düşünüyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

THANK İYİLİK IT oldu neredeyse bırakma çünkü bu gün daha tuhaf bir hal alamazdı.

Kardan adam paytak paytak iskeleden aşağı indi ve onun kışına bir tokat attı. Tamam, bu Savannah'nın şu ana kadar geçirdiği günden daha tuhaf olabilirdi ama sadece birazcık.

Ashton'la hazırlıksız yakalandığı öğle yemeğinin üzerinden üç gün geçmişti ve bir düzen fark etmeye başlamıştı. Hiçbir şey yapmak istemediği bir *Alacakaranlık Kuşağı* düzeni. Bir gün adam neredeyse... kahretsin, aklına gelen tek kelime *tatlıydı*. Ama ertesi gün, cehennemden gelen pislik bir patrona dönüşüyordu.

Adam ona doğru hareket ettiğinde madalyonun hangi tarafına düşeceğini asla bilemezdi. Ama haftanın bitmesine sadece bir iş günü kalmıştı ve sonunda kız kardeşini görebilecekti. Zamanı gelmişti.

Yani bir gün daha her şeye katlanabilirdi. Saatine baktı, zamanı not etti ve küçük bir düzeltme yaptı - bir gün ve elli üç dakika daha. Önemli bir şey değildi.

Ama otuz dakika sonra, temizlik malzemelerini kaldırırken ani bir ürperti hissetti ve bunun okyanustan esen rüzgârla hiçbir ilgisi yoktu. Savvy'nin hiç

Ashton'ın ona birkaç adım mesafede durduğundan şüpheliydi.

Lanet olsun! Bir on beş dakika daha geçseydi sağ salim geçici teknesinde saklanıyor olacaktı. Ama tabii ki Ashton onun programını biliyordu. Eğer onu aramak istiyorsa, mesaide olsun ya da olmasın bunu yapacaktı.

Ona doğru döndüğünde neredeyse geri çekiliyordu. Ashton normalde şort, polo tişört giyer ya da hiç tişört giymezdi ve *Disarray* onun pek çok göbek adından biri olabilirdi. Adam parmaklarını gür saçlarının arasında tanıdığı herkesten daha fazla gezdiriyordu.

Evet, onu bir kez takım elbise içinde görmüştü, o da şov gecesi sürtük nişanlısıyla birlikteyken, ama hava karanlıktı ve onun da kafası güzeldi, o yüzden tam bir seyir zevki alamamıştı. Ama şu anda, bu adam omuzlarını bir mil genişliğinde gösteren üç parçalı bir takım elbise içinde *GQ*'nun kapağını süsleyebilirdi. Daha da kötüsü, saçları geriye taranmıştı ve yanakları bronzlaşmış ve sıkılaşmıştı. *Bu hiç adil değil! Neden onun milyarder genleri yoktu?*

Onu daha önce de çekici bulmuştu. Hadi ama, o ölü değildi. Ama tüm ihtişamıyla karşısında duran adam kesinlikle ağız sulandırıcıydı. Bu, bipolar patronu hakkında düşünmek istediği bir şey değildi.

"Bana ağzın açık bakıyorsun, Savvy."

Adamın sözlerinin karmakarışık beynine nüfuz etmesi bir an aldı. Ama adamın dudaklarına yerleşen kibirli gülümsemeyeyle birlikte, sözleri bir araya geldi ve kadın anında huysuzlaştı.

"Kesinlikle değilim." Tamam, belki bundan çok daha ısırmacı bir şey bulabilirdi. Yine de onu gafil avlamıştı ve şimdi bir sonraki hakareti için ileriye düşünüyordu.

"Neden yalan söyleyeyim?" diye sordu omuz silkerek. *"Belli ki takım elbiseli erkeklerden hoşlanıyorsun. Bilseydim, daha sık takım elbise giyerdim."*

Bu kez ağzı gerçekten de yere çarpacaktı ama susturmayı başardı. Normalde zeka eksikliği çekmezdi ve bu adamın huzurunda aptallaşması onu gerçekten çok üzmüştü. Onun nesi vardı böyle? Ondan hoşlanmıyordu ve bunun yanı sıra, bir erkeği çekici bulduğunda gözleri fal taşı gibi açılan kızlardan değildi. Ya da en azından hiçbir zaman o kızlardan biri olmamıştı.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sordu en sonunda, aklına hiçbir sert cevap gelmeyince.

"Hayır. Sadece buradan geçiyordum ve bir merhaba diyeyim dedim," dedi gözleri kızın başından ayak parmaklarına ve sonra tekrar yukarıya doğru gittikten sonra.

Domuz bakışlarını gizlemeye bile çalışmadı.

"Cidden Ashton, etrafındaki her kadına karşı bu kadar kaba mısın?" diye sordu Ashton tekrar göz göze geldiklerinde.

"Aslında, hayır. Seni çekici buluyorum. Bu neden bu kadar rahatsız edici?"

"Beni çekici bulmakla kalmayıp bunu kimseden saklamaktan çekinmemeni aşağılık bir davranış olarak görüyorum. Eğer unuttuysan, ki bu büyük bir olasılık, senin bir nişanlın var," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Bu adam bu cümlelerin ne anlama geldiğini ne zaman anlayacaktı?

"Ne olmuş yani? Henüz evlenmedik ve ben de ölmedim," dedi omuz silkerek.

Pislik herif! Az önce onun ölmemekle ilgili sözsüz cümlesini kullanmıştı. "Biliyor musun Ashton? Saat resmen beş oldu ve ben çıkıyorum," dedi ona arkasını dönerken.

Kız iki adım atamadan adam onun kolunu yakaladı ve etrafında döndürdü. Gözleri kısıldı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Günün birinde, küçük hanım, çekip gitmeyeceksin," dedi ona.

Savannah buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Aya,

Ashton mı? Kesinlikle hayır.

Başı hafifçe öne eğildi ve vücudu titremeye başladı. Bu kesinlikle korkudan kaynaklanıyordu, arzudan değil. Ama adam kadının beklediği şeyi yapıp onu öpmeden önce, onu bıraktı ve uzaklaştı.

Savvy'nin dizlerini tekrar hareket ettirebilmesi için birkaç derin, temizleyici nefes alması gerekti. Nasıl olur da bu adama karşı en ufak bir arzu bile hissedebilirdi? Adam kaba, görgüsüz ve hilekârdı. Vücudu neden bu kadar bilgisizdi?

"Seni bu şekilde etkilemesine neden izin verdiğini anlamıyorum."

İş arkadaşlarından biri olan ve on sekiz yaşını bir iki hafta geçmiş olması mümkün olmayan Daisy, birkaç metre ötedeki iskelede oturmuş, ayaklarını kenardan sarkıtmıştı.

Savannah mahcup bir kahkaha atarak, "Çok iyi bir gösteri yapmış olmalısın," dedi. "Ve onun beni etkilemesine neden izin verdiğimi bilmiyorum. Öyle işte." Hoş genç kadının yanına oturdu.

Daisy iç çekerek, "Adam oldukça rüya gibi," dedi. "Eğer bu kadar yaşlı olmasaydı, kesinlikle ona aşık olurdum," diye ekledi. "Yani, zaten hoşlanıyor olabilirdim ama... iğrenç."

"Keşke iğrenç olduğunu düşünseydim, kendimle bu kadar çok kavgaya etmezdim," dedi Savannah ve şimdi açıkça kıkırdıyordu. "Yine de fark etmez. Bunu hatırlasa da hatırlamasa da adam alındı. Ve ben ne aldatan ne de yuva yıkan biriyim. Yani istediği kadar flört edebilir ama ben onunla hiçbir şey yapmıyorum. Ayrıca, sadece yaz için buradayım ve sonra Ashton Storm'u bir daha asla görmeyeceğim."

"Nişanlısından hoşlanmıyorum. Buraya geldiğinde hiçbirimize iyi davranmıyor. Hatta bir keresinde buraya uğradığında bana gidip arabasını yıkamamı söyledi."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Savvy'nin nefesi kesildi.

"Ne yaptın sen?" Daisy göz kırptı ve bir gülümseme verdi. Cheshire kedisi gururlu. "Yıkadım."

"Bu şeytani sırtış neden?" Savvy sordu.

"Çünkü jantlarda balık bağırsağı bıraktım. Ashton'a haftalarca arabasının bu yüzden mahvolduğundan şikayet etti."

buraya geliyordu. Sonunda başka işçiler yıkadı ve o bağırsakları çıkarmış olmalılar. Onu tekrar yıkayanların ona benden daha fazla değer verdiğini sanmıyorum, çünkü ona hiç söylemediler."

"Bu çok kötü Daisy," dedi Savvy ama azarlaması biraz güçsüzdü - bunu söylerken gülüyordu.

Daisy ayağa fırlamadan önce ona, "Asıl artı, benden bir daha arabasını yıkamamı istememesi," dedi. "Koşmam lazım. Erkek arkadaşım beni almak için her an burada olabilir."

Savvy orada birkaç saniye daha oturdu ve sessizliğin tadını çıkardı. Sonra içeri girse iyi olacağına karar verdi. İsteyeceği son şey Ashton'la bir kez daha karşılaşmaktı. Şarap içilecek bir gece olduğu kesindi.

ONUNCU BÖLÜM

Wşimdi neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Ashton tökezleyerek Savannah'nın kalıyordu. O uyurken içeri dalmakla aptallık ettiğini biliyordu ama kendini durduramıyordu.

Kadın son birkaç haftadır onun için çalışıyordu ve kendisine ondan uzak durmasını söylemiş olmasına rağmen, bunu unutmuş ve elinden geldiğince sık onu aramak için bahaneler bulmuş gibi görünüyordu. Ama bu mantıklıydı. Onun patronuydu ve işini iyi yaptığından emin olmalıydı, değil mi?

Elbette, ona verdiği saçma sapan işleri herkes yapabilirdi, bu yüzden onu kontrol etmek için gerçekten bir neden yoktu, ama yine de ... Ona bu tür görevler vermesinin önemsiz olduğunu biliyordu, ama kızgındı. Aynada kendisine bakmasını sağlamıştı ve gördüğü şey kesinlikle hoşuna gitmemişti.

Nişanlısından kurtulmalıydı ama lanet olsun, o sahip olması gereken eşiydi. O zaman neden Savvy'yi arıyordu ki?

Çünkü geri çekilmeye çalıştığında, normalde olduğundan daha da hıyar bir adama dönüşüyordu. Kardeşleri ve kuzenleri de bunu yüzüne vurmaktan büyük zevk alıyorlardı.

acınası gerçeği yüzüne vurdu.

Tamam, yine sarhoştı ve fazlasıyla seksi Savannah Mills'le yüzleşmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu. En azından mantıken bunun iyi gitmeyeceğini biliyordu ama mantığı boş ver. Son zamanlarda pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Yatak odasının kapısını iterek açtığında bağırmaya, onu uyandırmaya ve kendisiyle ilgili bir açıklama yapmasını istemeye niyetliydi. Neyi açıklamasını, tam olarak bilmiyordu. Kız ona doğru tek bir hareket bile yapmamıştı - ama yine de yapmasını istiyordu. Belki de ona nasıl bu kadar kontrol sahibi olduğunu açıklayabilirdi - kendi üzerinde ve özellikle de onun üzerinde.

Ay gökyüzünde dolunay halindeydi ve perdeleri açıktı, odaya yumuşak bir ışık yayıyor, ona yattığı yerden huzurlu ve memnun ifadesini gösteriyordu. Güzel bir manzaraydı, gerçi kadının çoğu yorganın altındaydı. Kadının yüzünü göremeyeceği alt güvertede olmamasına sevinmişti.

Söylemek üzere olduğu şeyi yuttu. Uyuyan bir melek gibi görünürken onu nasıl uyandırabilirdi? Kadın iki büklüm olup battaniyeyi uzun, pürüzsüz bacaklarından sıyrarak kalçalarını mükemmel bir şekilde görmesini sağladığında ve pantolonu anında sıkılaştığında kapı aralığında donup kaldı. Şu anda hiç de bir melek gibi tepki vermiyordu.

Ashton şu anda onun yatak odasında ve bu delilikti. Yapması gereken şey arkasını dönüp gitmekti. Ama nedense bacaklarına verdiği "*geri çekil*" komutu umutsuz beyninde karşılık bulmuyordu. Peki şimdi ne olacaktı? Bilmiyordu. Ama kendini onun yatağına doğru ilerlerken, kenarına otururken buldu... ve sonra uzanıp yüksek elmacık kemiğinden bir tutam saçı fırçalıyordu.

Birden alkol etkisini gösterdi ve başı dönmeye başladı. Geriye doğru düşerken neredeyse bayılıyordu. Gözlerini yeniden açtığında, başını sert zemin yerine Savvy'ninkinin yanında bulduğunda minnettar oldu.

Hareket etmesi gerekiyordu. Ashton bunu biliyordu. Attığı taklayla onu uyandırmadığı için şanslıydı ama uyanıp da onu yanında yatarken bulursa onu öldürecekti - haklı olarak.

Eğer kardeşleri şimdi onu görebilselerdi, kafasına vururlardı. Tamam, birazdan ayağa kalkacaktı. Dönme hareketi tamamen durur durmaz. Gözlerini kapadı ve uyukladığını hissetti ama buna karşı koydu.

Savvy kıpırdandığında, yumuşak, zarif beli koluna sürtündü ve aşağıda yarattığı titreşim onu acının yepyeni seviyelerine taşıdı. Bu kesinlikle kalkıp gitmenin tam zamanı olacaktı. Hem de hemen.

Lanet olsun. Tam bunu yapmaya çalışıyordu ki kız döndü ve kolunu ona doğru savurdu. Ve hayatında duyduğu en seksi iç çekiş onun tatlı dudaklarından kaçtı.

Kapana kısılmıştı.

Elbette Ashton kapana kısılmadığını biliyordu ama kızın ılık nefesini ensesinde hissetmek, parmaklarının kaburgalarına dokunması, bunların hepsi uzaklaşmak için çok fazlaydı.

Normalde yakınlıktan hoşlanan bir adam değildi. Elbette, seksi severdi. Hangi kırmızı kanlı erkek sevmezdi ki? Ama tüm o kucaklaşmalar, gece yarısı sessiz konuşmalar, hayallerden ve arzulardan bahsetmeler? Hayır. Bunların hiçbiri ona çekici gelmemişti.

Yine de, Savvy'ye sokulup yatarken uykusu gittikçe arttıkça, bunun alışabileceği bir şey olduğunu düşündü. Bu, bir erkeği sonsuza dek değiştiren türden bir kadındı.

Ama acayip bir şekilde değişmek istemiyordu. Olduğu kişiden ve hayattaki hedeflerinden son derece memnundu. Katlanarak büyüttüğü işini seviyordu ve nişanlısını seviyordu. Tamam, belki onu sevmiyordu ama onunla evlenmek istiyordu. Evlendi! Kız, köklü ailesi sayesinde ona iyi iş bağlantıları sağladı. Mükemmel bir kol şekeri idi. Ve o

mükemmel küçük Storm varisleri üretecekti.

Yine de Savvy'nin kolunun gergin karın kaslarının üzerinde durmasının, tatlı kokusunun burun deliklerini doldurmasının ve nefes alışının sesinin onu uykuya daldırmasının ne kadar iyi hissettirdiğini unutamıyordu. Ugh! Sarhoşken düşünemiyordu, özellikle de yanında tatlı kokulu, yumuşak içli, acı verecek kadar güzel bir kadın varken.

Ama arzusuyla savaşıırken bile bunun kaybedeceği bir savaş olacağını biliyordu. Belki de sadece onunla yatması, onu sisteminden çıkarması gerekiyordu ve sonra her şey normale dönecekti. Ne de olsa henüz evli değildi. Parmağında bir yüzük olmadan önce bunu kafasından atmak daha iyiydi. Bu onu aldatan biri yapmazdı. Onu son yaban yulaflarını eken bir adam yapıyordu.

Ancak bu gece böyle bir şey olmayacaktı. Bu yüzden gidecekti - sadece bir dakika içinde.

Ama birkaç dakikalığına gözlerini kapalı tutmak zorunda kaldı. Gün uzun sürmüştü ve yorgundu. Bunun suçunu çok fazla güneşe, çok fazla el emeğine ve çok fazla içkiye atabilirdi. Ama gerçek şu ki, Savvy'nin yanında yatarken, onun nefesi onu huzur içinde yatıştırırken, o sadece... o sadece

...

Uykuya daldı. Ve sonra, gardını indirdiğinde, onu sıkıca kendine çekti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kulağının dibinden gelen acı dolu bir çığlık Ashton'ı anında uyandırdı. İyi ki uyanmak için acı dolu anlara ihtiyacı yoktu. uykuyu fırçaladı. Ya uyanıktı ya da uyuyordu, ikisi arasında bir şey yoktu. Akşamdan kalma olsa bile.

Savvy'nin başucu lambasını yaktı ve sonra ona baktı. Saçları garip açılarla dışarı fırlamış olsa da kadın fazlasıyla çekiciydi. Tamam, baş döndürücüydü. Ama kadın çaresizce yorganına sarılıp devasa gözbebekleriyle ona bakarken şu anda fikrini söylememesi gerektiğini iyi biliyordu.

Kendisini yatağında bulursa ondan öfke, kızgınlık, vahşi yumruklar ve hatta cinayet bile beklerdi. Ve kesinlikle bunlardan bazılarını alıyordu. Ama Ashton onun gözlerine biraz daha uzun süre baktığında başka bir şey gördü, kanını heyecanla kaynatan bir şey. Elbette, yatağını kendi davet etmediği biriyle paylaştığı için dehşete düşmüştü ama Ashton onun anlamlı gözlerindeki tahrik olma hissini de gözden kaçıramadı.

İlginç.

"Dün gece konuşmak istedim. Kalmak istememiştim ama... um... biraz fazla içtim ve sonra bir şekilde kendimi burada buldum," dedi. Kulağa oldukça iyi geliyordu, değil mi?

"Burada olmamalısın Ashton," diye ciyakladı, adamın açıkta kalan göğsüne bakarak.

Gömleği ne zaman çıkmıştı? Giysilerinden herhangi birini çıkardığını hatırlamıyordu. Bir şekilde altına girmeyi başardığı yorganın altına uzanarak pantolonunu aradı ve hâlâ yerinde ve fermuarlı olduğunu görünce rahatladı. Gömleğin nasıl kaybolduğunu muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Ama göğüs kaslarına bakarken gözlerinde beliren minnettarlık dolu ışık gömleğin kaybolduğuna sevinmesini sağladı.

"Yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama..."

"Öyleyse *git*," dedi ona bir çocukla konuşur gibi. "Bir sorun var - gerçekten istemiyorum."

Nefes nefese adamın gözlerinin içine baktı ama bakışlarından kaç tane kafası olduğunu anlamaya çalıştığı anlaşılıyordu. Ona olan ilgisi azalmıştı ve yatağını paylaştığı bir kadından tam olarak beklediği şey bu değildi - tabii *güneyden* kastı vücudunun her saniye daha da sertleşen bölgesi değilse.

"İsteyip istememen umurumda değil," dedi, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. "Burası benim yatağım ve buradan çıkmanı istiyorum. Şimdi."

"Teknik olarak, bebeğim, o benim yatağım."

Ağzını açtı ve sudan çıkmış balık gibi ona baktı. Ya da *sudaki* bir balık gibi - aç bir balık mı? Gerçekten aç olan ama bunu itiraf etmek istemeyen bir balık mı? Lanet olsun. Böyle düşünmeyi bırakmalıydı. Yakında taşaklarının peşine düşecekti, hem de iyi bir şekilde değil.

"Gerçekten mi, Ashton? Yani istediğin zaman ortaya çıkabilir misin?"

"Hayır. Muhtemelen seninle yatağa girmemeliydim, ama şimdi buradayım, itiraf etmeliyim ki oldukça rahat ve sıcak ve harika kokuyor," dedi abartılı bir alaycılıkla. Kaşlarını sallamak için yıllarca pratik yapmış olmalıydı.

Ashton bu kadına karşı bir şeyler hissetmeyi planlamamıştı - basit bir şehvet dışında bir şeyler hissetmeyi - ama

Onun yanında oturmuş, yanaklarındaki pembeliğin, dudaklarındaki nemliliğin ve gözlerinden fışkıran ateşin tadını çıkarıyordu, çok eğleniyordu ve aslında ondan hoşlanıyordu.

Bu beklenmedik bir şeydi.

Her sabah böyle uyanmaya aldırmazdı.

Oh, ş ... oot. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Belki de gerçekten gitme vakti gelmişti. Peki neden hareket etmiyordu? HmMMM.

"Sanırım nişanlınız bu duruma oldukça üzülecektir," dedi Savvy kibarca. "Ya da belki ikinizin açık bir ilişkisi vardır. Ancak sizi temin ederim ki böyle mide bulandırıcı bir şeyin parçası olmak istemiyorum."

Bacağı onunkine degecek şekilde biraz daha yaklaşan Ashton, bu kadını şok etmenin ve öfkeliendirmenin favori eğlencesi haline gelebileceğine karar verdi.

"Kalli'den ayrılacağım." Söylemek istediği şey hiç de bu değildi. Büyük planı bu değildi. Ve ödöl karısına ihtiyacı vardı, bu yüzden kendini düzeltmek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı.

"Bu çok aşağılayıcı Ashton. Şunu anlamama izin ver. Başka biriyle yatağa atlamadan önce çarşaflarının soğuması için zaman ayırmayı bırak, ilişkini bile bitirmedin. Sevinçten zıplayacağımı ve sonra da üzerine atlayacağımı düşünecek kadar çekici olduğumu mu sanıyorsun?"

"Şey, sayılır, evet," dedi. Belki de bu o kadar akıllıca değildi. Gözleri alev alev yanıyordu. Kahretsin, eğer o bir çizgi roman süper kahramanı olsaydı, şu anda kızarmış olurdu. Bunda komedi yok.

"Bunun olmasına imkan yok. Bunu garanti edebilirim. Ve bu kadın için üzülüyorum."

"Neden? Nişan ikimiz için de bir kolaylıktan başka bir şey değil." Ashton kendine gerçekten çenesini kapamasını söylemek istiyordu. Ama bu sadece olmasını istemediği zamanlarda oluyor gibiydi.

"Birinin kalbini kırmak konusunda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? O kadar soğuk musun?"

"Kalbini kırmak mı? Kalli ile tanışmadın mı?"

"Belli ki seni seviyor, Ashton. Sen nişanlısın."

"Sence aşkın bununla bir ilgisi var mı? Şu eski Tina Turner şarkısını hatırlamıyor musun? Bu gerçekten çok değerli. İş gerçek dünyaya geldiğinde çok safsın."

"Sesin biraz alaycı geliyor."

"Ben çok alaycıyım,
Savvy."

"Ama... ama evlenmenin tek nedeni aşktır," diye ısrar etti.

"Arkadaşlık, finansal güvence, kol şekeri var," dedi ve bu da onun sevimli küçük dudaklarının tekrar ayrılmasına neden oldu.

"Bu korkunç, Ashton. Nasıl böyle korkunç şeyler söyleyebilirsin?"

"Ne? Ben sadece gerçeği söylüyorum. Sana güvenlik sağlayamayan bir adamla çıkar mısınız?" diye sordu.

Adam yatağa uzandı, kız onu durduramadan onu da aşağı çekti ve sonra yüzü kızınkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde uzandı. Adam onun kolunu okşamaya başladığında nefesi kesildi.

"Evet, yapardım Ashton. Bir erkeğin net servetinin onunla birlikte olup olmamamla hiçbir ilgisi yoktur. Bir erkekle ancak ona karşı bir şeyler hissediyorsam ve o da bana karşı aynı şeyleri hissediyorsa birlikte olurum."

"Yakaladım seni," dedi hınzır bir sırıtışla.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Baştan çıkarıcı bedenini bir ürperti kapladı.

"Bana karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi ona.

"Bilmiyorum," diye kekeledi. "Ve bu pek de bir randevu sayılmaz, tabii buna rezil bir şekilde yaşayacak bir randevu demek istemiyorsanız."

"Ben o kadar unutulmazım, değil mi? En iyi nesilden biri olduğumu iddia edemem ama en iyisi olabilirim. Bunu kanıtlamamı ister misin?"

"Bu durum gittikçe kötüleşiyor."

"Bana yalan mı söyleyeceksin Savvy, parmaklarımı tenine sürdüğümde hiçbir şey hissetmediğini mi söyleyeceksin?"

"Diyalogları nereden buluyorsun? Dandik aşk romanlarından mı?" diye tersledi. "Neyse, bu hormonlar Ashton. Başka bir şey değil."

"Ve pek çok iyi ilişki hormonlar yüzünden başladı ve devam etti, Savvy."

"Bu benim istediğim türden bir ilişki değil," diye sert bir şekilde onu bilgilendirdi.

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum," diye cevap verdi. "Ben sekse dayalı ilişkiler kurmam."

"Yani hiç seks yapmadın mı?"

"Ben öyle bir şey demedim!" Sesi çok sinirli geliyordu.

"Yani çok seks yaptın mı?" Neden sürekli onun damarına basıyordu, bilmiyordu.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez Ashton ve bu tür bir bilgiyi seninle paylaşmak istesem bile bunu kesinlikle yapmazdım... özellikle de *burada*."

"Neden olmasın? Yatağın tüm cinsel sırlarımızı paylaşmak için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyorum," dedi, kolunu okşamaya devam ederken vücudu daha da sertleşti, parmakları tehlikeli bir şekilde göğsünün şişmesine yaklaştı.

"Ve geçmişimdeki cinsel faaliyetler hakkında hiçbir şey söylemek istemediğimi size zaten söyledim."

"Yani çok şey yaşadınız," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde bu durumdan pek de memnun değildi, ki bu hiç mantıklı değildi. Onun kaç partnerle birlikte olduğu neden umurundaydı ki? Kendi payına düşenden fazlasını yapmıştı ve kimse onu yargılamıyordu - en azından onun bildiği kadarıyla.

"Bunu son bir kez daha söyleyeceğim. Seninle kiminle yatıp yatmadığım hakkında konuşmuyorum."

Onu okuyamıyordu ve bu garipti. Normalde herkesi okuyabilirdi.

"İlginç," dedi. Hayır, bunu söylemek pek de orijinal bir şey değildi. Ama aniden başka bir erkeğin onun bedenine dokunduğunu ve onu coşkuyla haykırmaya zorladığını hayal etmeye başladığında bile ses tonunu korumak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Bu konuşma benim istemediğim bir yöne doğru ilerliyor," dedi ona, "ve bunun sona ermesini istiyorum."

Onu kendine doğru çekti ve zevkle iç çekti. Göğüsleri nihayet ona doğru bastırılmıştı ve göğüs uçları çıplak göğsüne doğru çıkarken bundan zevk almaktan başka bir şey yapamadı. Evet. Kesinlikle tahrik olmuştu.

"Artık durmak yok," dedi.

"Demek 'hayır'ın 'evet' demek olduğunu düşünen adamlardansın. Tam bir prens. Her neyse, tuvaleti kullanmam gerekiyor. *Şimdi* gidersen memnun olurum."

Lanet olsun! Şimdi durmak zorundaydı. Çünkü, hayır, o adam o değildi.

İsteksiz bir iç çekişle yataktan kalktı, ama ona doğru döndü, böylece pantolonundaki şişkinliği, kendisinin neden olduğu şişkinliği fark etmekten başka çaresi kalmadı. Tamam, bunda onun da payı vardı.

"Seni yalnız bırakayım Savvy," dedi. "Şimdilik," diye ekledi kapıya doğru kasıla kasıla yürüyüp çıkmadan önce.

Hemen dışarıdaki duvara yaslanarak derin bir nefes aldı ve kendine bu kadınla sadece oyun oynadığını hatırlatmaya çalıştı. Uzun vadeli bağlılıklar istemiyordu, en azından onunla değil.

Eğer ondan seks alamayacaksa, o zaman onu takip etmenin bir anlamı yoktu, değil mi? Doğru ya! Bu oyunun bittiği anlamına geliyordu.

Lanet olsun, bitmişti. Kendisi için mükemmel olan nişanlısına geri dönecekti. Yapılacak en akıllıca şey buydu. O da öyle yapacaktı. Keşke buna gerçekten kendisi de inansaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

SAVANNAH duş aldı ve dişlerini fırçaladı, ki bu hiç de kolay bir iş değildi, çünkü vücudu bir tekne dolusu sinir. Sadece birkaç dakika önce neler olmuştu? Ashton neden onun yatağındaydı? Ve neden onu yataktan atmak için daha fazla uğraşmamıştı?

Ama hayal kurmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Kelime dağarcığı nereye gitmişti? Bunun hayal kurmakla hiçbir ilgisi yoktu - buna *gece uykusu* denmeliydi. Her neyse, yapması gereken şeyler vardı ve şimdi Cumartesi olduğuna göre, bunları yapmak için biraz zamanı vardı. Havluyu üzerinden atan Savannah en sevdiği eteğini çekti ve sütyenini almak için döndü. Sonra dondu kaldı.

Düşünceleriyle o kadar meşguldü ki kapısının açıldığını duymamıştı. Ama kapı açılmıştı ve Ashton elinde kek ve kahve dolu bir tepsiyle koridorun görüşünü kapatıyordu. Ellerini kaldırıp göğüslerini kapatması bir an aldı. Çabuk tepki veremeyecek kadar sersemlemişti. Adam öne doğru bir adım attı ve kadın geriye doğru tökezledi.

"Odama zorla girmek düzenli olarak beklediğim bir şey mi?" diye sordu, utançtan neredeyse boğulacaktı. Elbette, bir saatten daha kısa bir süre önce yatağına girmişti ama

En azından o zaman üzerinde kıyafetleri vardı.

"Sana kahve ve yemek getireyim dedim. Yatağında o küçük yanlış anlaşılmayı yaşadığımızda bana çok fazla bağırmayacak kadar nazıktın," dedi gözleri aşağıya doğru kaymadan önce. Ellerinin içini görebiliyor muydu? Kadın ellerini daha sıkı tuttu.

Savannah vücudundan utanmıyordu ama ona aşık da değildi. Birkaç mekik daha çekebilir ya da kollarını biraz daha şekillendirebilirdi. Kalçaları hakkındaki düşüncelerine girmek istemiyordu ama neyse ki onlar da örtülüydü.

"Sen giyinmeyi bitirirken başka tarafa bakmamı ister misin?" diye sordu.

Sesi biraz kısıktı ve ne diyeceğini bilemiyordu. Sözcükleri boğazının derinliklerinde kilitlenmiş gibiydi

- Eğer arkadaş kazanmak ve insanları etkilemek istiyorsanız bu pek de iyi bir şey değildi. Şüphesiz daha önce de çıplak kadınlardan payına düşeni görmüştü. Sadece kitlelerin arasında olmayı planlamamıştı.

"*Gidebilirsin*," dedi sonunda ona yine doğal olmayan tiz bir sesle.

Yapmadı. Tepsiyi komodinin üzerine koydu ve yüzünü kapıya döndü. Kendini bu kadar savunmasız hissederken tartışmak istemedi, gömleğini aldı, üzerine geçirdi ve düğmelerini çarpık bir şekilde ilikledi. Sütyen daha sonra gelecekti.

Ashton ona doğru dönüp baktığında en azından giyinikti ama yine de kendini inanılmaz derecede açıkta hissediyordu. Ashton'ın sapık zihninde onun bir görüntüsü olduğunu biliyordu ve bu onun banyo aynasına saklamayı tercih ettiği bir ayrıcalıktı.

Adam sinsice ona yaklaştı ve Savannah, adam ona sürtünürken sesini bulabilmek için tekrar mücadele etti.

"Kapıyı çalmalıydım. Özür dilerim." Fısıldıyordu ama ses - titreşimler- kadının içinde dolaşıyordu.

"Bana dokunma Ashton," dedi.

Ama hain bedeni onun her yerinden yayıldığını hissettiği sıcaklığa doğru eğilmek istedi. Hiç de iyi değil.

"Eğer gerçekten istiyorsan dururum," dedi. "İhtiyacımız var mı

şu güvenli kelimelerden biri mi?"

Güvenli kelimesi mi? Neydi o? Ama görünüşe göre tek yapması gereken ona bir kez daha ellerini üzerinden çekmesini söylemekti ve o da bunu yapacaktı, öyleyse neden lanet olası ağzını açmıyordu?

Ashton'ın parmakları kızın boynunun kenarlarında gezindi ve sonra saçlarını tutan bağı çözdü ve kısa süre sonra saçları omuzlarından aşağı döküldü ve sonra başının arkasını kavradı ve onu kendisine doğru çekti. Kızın içinden şaşkınlık ve arzu karışımı bir his geçti, ve derhal durması gerektiğini biliyordu ama bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

"Vücudun büyüleyici, Savvy. Tekrar görmek istiyorum," diye fısıldadı, sözleri onu büyülemişti. "Şimdi gömleğini çıkaracağım."

İlk düğme çözülürken orada sessizce durdu. Vücudu tutkuyla titriyordu, sadece bu adama karşı hissettiği bir tutkuydu bu. Sonra gömleğinin ilk yarısı açıldı ve adamın eli içeriye doğru kaymaya başladı, parmakları gittikçe sivrilen meme uçlarına yaklaşıyordu.

Bu kadarı yeter. Eğer buna hemen şimdi son vermezse, işler çok ileri gidecekti ve kaçınılmaz pişmanlıklarla yaşamak istemiyordu. Ama parmakları meme uçlarının üzerinde hafifçe kayarken, boğazından gelen tek ses bir zevk iniltisiydi.

Sonra her iki göğsünü de kavırıyor ve hassas etlerini sıkarak dizlerinin titremesine neden oluyordu. Bir su birikintisi içinde yere düşmemek için adamın belini kavramak zorunda kaldı. Evet, tam ayaklarının dibine.

Kalçalarına doğru itti ve gururlu uyarılmışlığı karnına temas ettiğinde tekrar iç çekti. Tamam, yani tam olarak o noktaya, daha aşağıda ihtiyaçla titreştiği yere vurmuyordu. Bunun durması gerekiyordu ama durmayacağını umuyordu. Bunu bu kadar çok istemek istemiyordu. Ama kendine engel olamıyordu. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar suskun bırakmamıştı.

"Çok tahrik oldum, Savvy. Bir kadını seni istediğim kadar istediğimi hatırlamıyorum. Seni tatmak, sana dokunmak, nefis vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum. Bana senin de aynı şeyi istediğini söyle."

Buna karşı koyamadı, hissettiklerine engel olamadı. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı ama bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmesinin imkânı yoktu.

Savannah daha önce de iyi randevulara çıkmıştı ama o erkeklerin hiçbirine karşı aynı arzuyu hissetmemişti.

- ya da daha doğrusu, oğlanlar - şu anda Ashton için hissettiklerini. Çok korkmuştu.

"Kahretsin, Savvy, bana bundan hoşlandığını söyle," diye emretti.

Sadece inledi. Adamın onu ikna etmeye çalıştığı kelimeleri söyleyemiyordu. Bu bir tabuydu, değer verdiği neredeyse tüm ilkelere aykırıydı.

Benzer bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı ve onu geriye doğru itti. Dizleri yatağın arkasına çarptı ve sonra yatağının üstüne yuvarlandı. Orada uzun süre yalnız kalmadı. Adam da onunla birlikte yere düştü ve kadın daha tek bir kelime bile edemedi başını eğip ağzını ellerinin yerine koyarak meme ucunu sıcak ağzına aldı.

Onu altında kıvrandırırken, bir göğsünden diğerine ileri geri döndü ve eli eteğinin kenarını buldu ve uyluğundan yukarı doğru ilerlemeye başladı.

Açık teninin üzerinde Ashton'ın koyu renk saçlarını görmek hayatında tanık olduğu en erotik görüntüydü. Her şey çok fazlaydı. Başını arkaya atarak gözlerini kapattı ve Ashton'ın ona verdiği zevkin tadını çıkardı.

Belki bunun yanlış, yasak meyve ve günah kadar lezzetli olduğunu bildiği için, belki de daha önce hiç böyle bir şey yapmadığı içindi. Ama her neyse, inanılmazdı ve bu iri yarı adam göğüslerini yalayıp emerken gizli arzularının yerine gelmesine izin verdi.

"Senden daha fazla tatmak istiyorum," diye homurdandı.

İçinden bir ürperti geçti ve tek yapmak istediği, insanoğlunun bildiği her dilde evet diye bağırmaktı. O

bunu şimdi durduramazdı.

Durduramazdı. "Savannah!"

Bu, dış güçlerin bir etken olmadığı anlamına gelmiyordu.

Savannah'nın Ashton olmayan birinin kendisine seslendiğini anlaması birkaç dakika sürdü ve anladığında da kapısına doğru yaklaşan ayak seslerini hemen duydu. Aman Tanrım! Kapı hâlâ açıktı.

Neyse ki Ashton da durumun farkındaydı ve gözleri arzudan kor gibi yanıyor olsa da geri sıçradı, Savannah bluzunun düğmelerini iliklemeye çalışırken eteğini aşağı çekti ve içeri girmek üzere olan kişinin görüşünü engellemek için durdu.

"Savannah, oh..." Kız

kardeşi gelmişti.

Bu üzücü hormonal çöküntü içinde Savannah bunu tamamen unutmuştu. Alexa bir an öylece durduktan sonra yüzünü kocaman bir sırıtış kapladı ve Savannah'dan Ashton'a, sonra da geriye baktı. Adam o kadar cesurdu ki hiç utanmış gibi görünmüyordu, en ufak bir utanç bile yoktu.

"Ben, şey, özür dilerim," dedi Alexa, ama hiç de üzgün görünmüyordu.

"Hayır!" Savannah kendini sakinleşmeye zorlamadan önce haykırdı. "Üzgün olan benim Lexie. Saatin kaç olduğunu unutmuşum. Ashton dün gece cezvem kırıldığını bildiği için bana sıcak kahve getirme nezaketini gösterdi," dedi hemen. Cezve gerçekten de kırılmıştı.

Tepsiye doğru yürüyen Savvy fincanı aldı ve büyük bir yudum aldı, ancak sıvı artık iğrenç derecede soğuktu. Yine de kız kardeşinin bunu bilmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden içmeye devam etti.

"Oh, tamam," dedi Alexa yüzünde aynı aptal sırıtışla. "Eğer yeniden planlamamız gerekirse, sorun değil."

"Hayır! Neredeyse hazırım. Bana sadece birkaç dakika ver," dedi Savannah aceleyle.

"Elbette. Acele etme. Ben biraz güneşleneceğim." Alexa döndü ve Ashton'a hızlıca bir göz attı, bu hoşuna gitmiş gibiydi.

"Bu arada ben Ashton," dedi kız kardeşine yaklaşırken.

Alexa, Ashton'a parlak bir gülümseme göstermeden önce Savvy'ye hiç hoşlanmadığı bir bakış attı.

"Ben Alexa, Savs'ın küçük kız kardeşi," dedi.

"Ah, herkesin sevdiği kötü şöhretli kız kardeş," dedi Ashton.

O ve kız kardeşi el ele tutuştuklarında, Savvy kıskançlık duygusunun kabarmasına engel olamadı. Alexa'yı sevmek gerçekten kolaydı ve Savvy, Ashton'ın kız kardeşi için ona olan ilgisini hızla kaybettiğini görebiliyordu.

Ama bu kötü bir şey olmazdı, çünkü Savvy Ashton'ı istemiyordu. İstemiyordu, saçma olmasına rağmen kendisiyle tartışıyordu.

Alexa, Savvy'ye dönmeden önce Ashton'a göz kırparak, "Rezilliği bilmem ama ben oldukça harikayım," dedi. "Birazdan görüşürüz."

Bakışları Savvy'ye birkaç şeyi açıklamak zorunda kalacağını sözünü veriyordu. Ama yine de Alexa nihayet uzaklaştığında Savvy rahat bir nefes aldı. Savannah kız kardeşinin düşünmek zorunda olduğu şey yüzünden mahcup olmuştu. Toparlayabildiği kadar soğukkanlılıkla Ashton'ın yüzüne döndü.

"Bu bir daha olmayacak," dedi ona. Soğukkanlılık bu muydu? Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Şimdi git. Sanırım daha önce de böyle bir şey söylemiştim."

Ashton tek kelime etmedi; sadece bir adım geri çekildi ve duvara yaslandı. Adamın kafasında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey, muhtemelen bundan hoşlanmayacağıydı.

Kalan kıyafetlerini toplayarak aceleyle banyoya gitti. Oradan çıktığında adam gitmişti. Eğer kaderi onunla birlikte olsaydı, Alexa içeri girdiği şey hakkında tek kelime etmezdi.

Ama kader ne zaman Savannah'nın yanında oldu ki?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

W

MERHABA HANIMLAR."

Savannah ve Alexa bir anda durdular.

Birkaç günlük sakalları ve delici gri gözleriyle 1.80 boyunda muhteşem bir dağ gibi adam yollarının üzerinde duruyordu.

Alexa, Savvy daha ağzını açamadan cilveli bir gülümsemeyle, "Merhaba yakışıklı," dedi.

"Ben Lance," dedi elini uzatarak. "Ben Lexie, bu da Savs. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ama Lance ve Alexa'nın elleri birbirine değdiği anda Savvy, kız kardeşinin gözlerinin biraz daha küçüldüğünü ve gülümsemesinin kaybolduğunu görünce şaşırdı. Lexie onun elini çekiştirdi ve Lance de bıraktı.

"Savs," dedi adam ona doğru dönerken başını sallayarak. Gülümsemesi şimdi biraz daha az parlaktı.

"Artık gitmemiz gerekiyor," dedi Savvy.

"Durun!" diye seslendi onlar bir adım atıp yanından geçerken. Etrafında döndüler. "Burada mı çalışıyorsun?"

Bu sefer Alexa garip bir şekilde sessizdi. "Biliyorum," dedi Savvy.

"Güzel, o zaman seni nerede bulacağımı biliyorum." Ve sonra etrafından dolaştılar.

"Belki de bulunmak istemiyoruzdur," diye mırıldandı Alexa.

"Bu da neydi şimdi?" Savvy sordu. "Flört ediyordun ama sonra buz gibi soğuk davrandın."

Alexa, "O adamın verdiği his hiç hoşuma gitmedi," diye homurdandı.

"Ürkütücü bir titreşim mi aldın Lexie?" Savvy şimdi endişeliydi. Adamda ürkütücü bir şey hissetmemişti.

"Hayır!" Alexa ağzından kaçırdı. Ama sesi sakinleşti. "Öyle bir şey değil. Ben... bunu açıklayamam," dedi hayal kırıklığına benzeyen bir sesle.

Birkaç dakika sessizce yürüdüler ve sonra Alexa'nın omuzları dikleşti ve kendine gelir gibi oldu. Gözleri parıldayarak Savvy'ye sabitlendi.

"Bağırsaklarını dök."

Ugh! Kız kardeşler! Kapıdan geçip rıhtımdan uzaklaşmış olsalar da Savannah yanakları kızarmış bir halde arkasına döndü. Yabancıya ve kız kardeşinin ona verdiği tepkiye odaklanmayı tercih etti.

"Hiçbir şey görmemiş gibi davranıp bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hiç şansın yok kardeşim," diye cevap verdi Alexa. "O iri yarı adamla yatıp kalktığına ve bundan bana henüz bahsetmediğine inanamıyorum." Arabasının kapısını açtı ve içeri girdi. Artık tamamen kendine dönmüştü. Belki de "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur" onun sloganıydı.

Savannah isteksizce onu küçük iki kapılı içeri kadar takip etti ve kemerini bağladı. Bu yapmak istediği bir konuşma değildi. Küçük kız kardeşine ne söylemesi bekleniyordu ki?

Savannah, "Bu, onunla ilk ve son kez sözde kirli ilişkiye girişimdi," dedi. "O benim patronum."

"Ne olmuş yani? İnternette tanışma fikrini anlayamıyorum. İş, okul ya da barlar dışında insanlarla başka nerede tanışabilirsin ki? Ve cidden, barlarda tanıştıklarınız eve götürmek isteyecekleriniz değil," dedi Alexa. "Ve internette randevu almaktan nefret ediyorum."

"Bu yüzden genelde barlarda takılmam. Ama hayır, Ashton'la bunun tekrarlanması istemiyorum. Bu büyük bir hataydı ve *gerçekten* tartışmak istemiyorum."

"Üzgünüm, tatlım. Eğer bunu tartışmak istemiyorsan, içeri girdiğimde zevkle inlememeliydin," dedi Alexa ona.

"Zevkten inlemiyordum. Bana seslendiğini duydum. Biz sadece... şey, o beni öpüyordu," dedi Savannah. Bir bakıma doğrudu.

"Hmm. Seni öpen adam tam olarak neredeydi?" Alexa sordu.

Savannah'nın yanakları tekrar alevlendi. Kız kardeşi lanet bir zihin okuyucu muydu?

"Bunların hiçbir önemi yok Lexie. Adam kapılmış. Bir nişanlısı var, bu yüzden en başta onunla takılmamalıydım," diye itiraf etmek zorunda kaldı Savannah.

Küçük kız kardeşi ilk kez suskunluğa gömülmüştü, bu da Savannah'nın kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Alexa açıkça onu yargılıyordu. Başka bir kadının bölgesine izinsiz girerek kendi cinsine karşı en büyük günahı işlemişti. Bu affedilemez bir şeydi.

"Peşinden gittin mi?" Alexa sonunda sordu.

"Hayır. Ondan uzak durmaya çalışıyordum ama dediğim gibi, o benim patronum ve bu yüzden sürekli karşılaşıyoruz ve bir an tam bir pislik gibi davranıyor, sonra da beni güldürüyor..." Kız kardeşi kıkırdayınca Savannah sözünü kesti.

"Eğer bir adamın peşinden koşup onu çalmaya çalışmıyorsan, neden bu kadar suçlu hissettiğini anlamıyorum. Bu işi bırakmalısın. Bu kadın bir azize mi, her gün yaşlıları besliyor, yavru kedileri ağaçlardan kurtarıyor, balinaları kurtarıyor?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Savannah kekeledi.

"Eğer adam çoktan ele geçirilmişken peşinizden geliyorsa,

bunun iki sebebi vardır. Ya hiç ahlakı olmayan bir ahlaksız," dedi Alexa, "ya da nişanlısı birinci sınıf bir sürtük ve ondan uzaklaşmak için bir neden arıyor. Tepelere doğru gidiyor ve sizin küçük şirin tepeleriniz canlı... boş verin."

Savannah buna nasıl karşılık vereceğini düşünürken çaresizce ağzını açıp kapadı.

"Nişanlısı dünyanın en iyi kadını değil, ama bu aldatılması gerektiği anlamına gelmiyor ve kesinlikle diğer kadın olmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Katılıyorum. Adamın bir seçim yapması gerekiyor - ya nişanlısını ya da seni," dedi Alexa basitçe.

"Her şey her zaman siyah ve beyaz değildir Lexie. Bu, kolay cevapları olan bir grup doğru ya da yanlış soru değildir."

"Abla, sen her zaman başkaları için fedakârlık yaptın. Her zaman. Ve ben bunu yapmanı izlemekten yoruludum. Bu adamdan hoşlanıyor musun?"

Bir alışveriş merkezinin önünde durdular ve Alexa motoru durdurup Savvy'nin yüzüne baktı.

"Hayır, pek sayılmaz," diye yalan söyledi Savannah.

"Sana inanmıyorum. Bence inanıyorsun, yoksa odana girdiğimde yanaklarını böyle parlatmak için her ne yapıyorsa yapsın, seni öpmesine imkân yoktu. Bence ondan hoşlanıyorsun ama her zamanki gibi fedakâr davranıyorsun. Eğer adam nişanlısıyla birlikte olmak istemiyorsa, kendini üzme gerek yok."

"Aldatma konusunda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun Lexie?"

"Aldatma konusunda rahat değilim. Aldatanlara katlanamam. Ve eğer bu adam evli olsaydı, yüzüne bir tokat atıp hızla uzaklaşmanı söyledim. Ama evli değil ve evlenmeyi planlıyor gibi de görünmüyor. O halde neden aranızda delice bir şehvetten başka bir şey olup olmadığını anlamaya çalışmıyorsunuz?"

"Çünkü ben... şey, ben..." Savvy'nin aklına tek bir neden bile gelmiyordu.

"Çünkü şehit rolü oynamak istiyorsun. Kes şunu."

Savvy, "Şehit rolü oynamıyorum, yemin ederim," dedi. "Sadece ondan hoşlanmıyorum Lexie."

"Yanlış. Ondan hoşlanıyorsun. Yine de endişelenme. Onun hakkında biraz araştırma yapacağım ve hoşlanılmaya değer olup olmadığını öğreneceğim. Konu erkekler olduğunda her zaman en iyi kararı veremiyorsun."

Savannah, "İkimizin de bir kocanın neye benzediğine dair harika bir örneğimiz yoktu," dedi.

"Evet, babamız küfürbaz bir pislikti ve evet, bunun yükünü senin çektiğini biliyorum," dedi Alexa ve Savannah'ya açık bir anlamı olan bir uyarı bakışı gönderdi: SÖZÜNÜ KESME. "Bunu hafife alma. Benim için ne yaptığını hep biliyordum. Ayrıca benden daha zeki olduğunu ve hayatta her zaman daha büyük hedeflerin olduğunu da biliyorum. İkimiz de oradan çıktık kardeşim ve aynı şeyleri tekrarlamayacağız. Annemiz gibi olmayacağız ve babamız gibi adamlarla evlenmeyeceğiz. O yüzden bu konuda bu kadar endişelenmeyi bırak ve ateşli bir erkeğin ağzının suyunu akıtmasının tadını çıkar. Bu yanlış değil."

"Senden saklamayı başardığımdan çok daha fazlasını sakladığımı sanıyordum," dedi Savannah, kız kardeşinin son bir yıl içinde ülke dışında hemşire olarak çalışırken dönüştüğü bu yeni özgüvenli kadın karşısında afallamıştı.

"Hayır. Ama bencillik ettim ve bunun sorumlusu benim. Gittiğimden beri seni çok özledim. Telefon görüşmeleri yeterli olmadı. Ama şimdi ikimiz de Seattle'dayız ve hayatlarımıza devam ediyoruz. Bunu başka hiçbir şeyden fedakârlık etmeden yapalım."

Savvy güldü. "Tüm bunları sana benim söylemem gerekmiyor mu?"

"Benden sadece iki yaş büyüksün Savs, o yüzden biraz gevşe. Burnun tekrar kitaplara gömülmeden önce iki ayın daha var ve güzel bir yaz geçireceğiz. Umarım o iri yarı patronunla da harika bir seks yaşarsın."

"Cidden, sen de kimsin Lexie?"

"Ben senin en sevdiğin kız kardeşinim," dedi Alexa, ellerini açmadan önce.

arabanın kapısını açıp dışarı atlıyor.

Savvy de aynı şeyi yaptı. "Evet, öylesin," dedi.

Lexie bundan sonra onu sorgulamaktan vazgeçti ve ikisi günün geri kalanını alışveriş yaparak geçirdiler ki bu Savvy'nin nefret ettiği bir şeydi. Ama aynı zamanda gülüyor, konuşuyor ve hayatlarını değerlendiriyorlardı.

Günün sonunda Savannah'nın Ashton'la ilgili endişeleri neredeyse yok olmuştu. Tamamen yok olmamaları çok kötüydü ama şimdi fazla açgözlü olmak istemiyordu, değil mi?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ASHTON teknenin güvertesinde oturmuş, Savvy'nin kız kardeşiyle birlikte uzaklaşmasını izliyordu. Vücudu

Acı çekiyordu ama yine de neredeyse bir deli gibi gülümsüyordu. Daha önce hiç bu kadar iyi hissederek uyanmamıştı. Akşamdan kalma mı? Ne akşamdan kalması? Bir kadınla geçirdiği zamandan hiç bu kadar keyif almamıştı, özellikle de seks yapmıyorken. Sohbet tahrik edici ve merak uyandırıcıydı. Ve devam etmesini istemesine neden olmuştu.

Ön sevişme de oldukça muhteşemdi.

Ve onun sözleri... Ah, o sözler nasıl da tahrik edici olmuştu. Aslında onu atlatabileceğini düşünmüştü. Bu bir meydan okumaydı ve Storm erkeklerinin meydan okumayı sevdiği bilinirdi. Görünüşe göre Anderson kuzenleri de aynı şekilde hissediyordu, yani bu onların genlerinde olmalıydı. Ve belki kot pantolonlarında da. Tam orası.

Savvy ortadan kaybolduktan birkaç dakika sonra Ashton, kardeşlerinden birinin yüzünde aptal bir sırıtışla rıhtımdan aşağıya inişini izledi. Aptalca sırıtmak da aile DNA'sında var mıydı?

Lance gemiye atlarken, "Lanet olsun Ash, burada çalışan çok iyi elemanların var," dedi. "Eğer ben

Bunu bilseydim, daha çok yanınıza gelirdim." "Gözlerini ve ellerini çalışanlarımdan uzak tutabilirsin," Ashton en sert sesiyle söyledi.

"Sadece yanımdan geçmekle kalmayıp aynı zamanda çok seksi konuştuklarında bakmadan edemiyorum. Hiç durmayacakmış gibi görünen bacakları ve en tatlı küçük kışları vardı - olumlu bir şekilde salına salına ilerlerken popolarını en iyi şekilde kullanıyorlardı," dedi iç çekerek. "Ve neden bana hâlâ bira teklif etmedin?"

"Saat sabahın dokuzu. Biraya ihtiyacın yok Lance," dedi Ashton ona.

"Bugün Cumartesi. Üstünü ne zaman açabileceğine dair bir zaman çizelgesi yok. Şu siyah saçlı olan çok güldü." Devam edecekti ama Ashton kırmızı alarına geçti.

"Ne demek istiyorsun? Savvy ile konuştun mu?"

"Savvy" mi? Savs mı demek istiyorsun? Sanırım bana söylenen isim buydu. Böyle bir hatunun burada çalıştığını bildiğim için rıhtımı daha sık ziyaret edeceğim kesin."

"Ellerini ondan uzak tut, Lance." Kötü bir hamleydi. Kardeşi zaten kışkırtma modundaydı ve adam şimdi ona hiç merhamet göstermeyecekti.

"Ah. Görüyorum ki kahkahayı sen de fark etmişsin." Lance güvertedeki buzdolabına doğru ilerledi. Güzel bir soğuk bira aldı ve sanki dünyanın sahibiymiş gibi bir şezlonga oturdu.

"Hayır. Benim yanımda pek güldüğü söylenemez," diye homurdandı Ashton, sonra gözlerinin odağı kayboldu ve dudaklarını biraz yukarı kaldırdı. "Ama öpüşebiliyor. Olağanüstü iyi konuşuyoruz!"

Lance onu yine kışkırtmaktan geri kalmadı. "Öpüp söylememen gerektiğini sanıyordum."

"Bazı öpücükler paylaşılacak içindir. Hayır, o şekilde değil. Savannah için konuşuldu."

"*Senin* için konuşulmadı mı?" Lance gelişigüzel sordu. "Başka bir kadın hatırlıyor gibiyim..."

"Çok uzun sürmeyecek," dedi Ashton. Belki de ödüllü nişanlısını elinde tutmaya değmezdi.

"Mesaj alındı," dedi Lance, bir yudum alarak. "Kalli'den zaten hoşlanmıyordum. Ama tatlı kahverengi saçlı şımarık kız - adı Alexa'ydı - kendimi ondan *gerçekten* hoşlanıyor bulabilirim."

"Savvy'nin kız kardeşi mi?" Ash öyle dedi. Evet, hoş bir kızdı ama Savvy'yle kıyaslanamazdı bile - en azından Ashton'a göre.

"Evet, tüm bu şımarıklığın altında ne sakladığını kesinlikle görmem gerekecek," dedi.

"Devam et," dedi Ashton ona. Savvy'nin kız kardeşinin gözleri ne renkti? Hatırlayamıyordu. Kendisi ve düşünceleri başka türlü meşguldü.

Ashton konuyla ilgili daha fazla bir şey söylemeden, kardeşi çoktan yoluna devam etmişti. "Neden şimdi bir çentik atıp yelkenliyi hazır hale getirmiyoruz? Biraz balık tutmaya ihtiyacım var."

"Lucas'ın bize katılacağını sanıyordum," dedi Ashton ona ve ayağa kalktı.

"Her şeyi hazırladığımızda burada olacak. Çok fazla balık yakalayamayacağımızı hissettiğim için piknik sepeti getirsek iyi olur. Ben şimdiden acıktım."

"Boş ver onu," dedi Ashton. "Joseph Amca'nın yerinde dururuz. Dakikalar içinde bir şeyler hazırlayacağını biliyorsun. Ziyaretçileri çok sever."

"Evet, yaşlı adama karşı zaafım var. Babamın kardeşlerini bulmasına çok sevindim ve ailenin bulunmaya değer olduğuna daha da çok sevindim."

"Sadece yumuşak bir nokta mı, Lance? Bence yaşlandıkça her tarafın yumuşuyor."

"Sanki benimle alay etmeye hakkın varmış gibi Ash. Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun?"

"Evet, biliyorum. Sadece tüm kızsı düşüncelerimi tüm dünyaya itiraf etmiyorum," dedi Ashton gülerek.

"Çünkü ben iyi bir adamım, az önce beni maruz bıraktığın öpücük suratlı şeylerden bahsetmeyeceğim. Ailem de büyümesi gerekenin ben olduğumu söylüyor," dedi Lance gözlerini devirerek.

"Ha! İkimiz de bunun gerçekten çok uzak olduğunu biliyoruz, gülünç. İçimizde en olgun olan sensin."

Lance gürültülü bir kahkaha attı. "Biliyorum. Sadece senden duymak istedim."

Ashton, "Evet, bu *gerçekten çok* olguncaydı," dedi.

"Arada bir insan kendini bırakmalı. Çok uzun zamandır çok ciddi olduğuma karar verdim. Bu beni hangi cehenneme götürdü?"

"Başarılı bir iş," diye hatırlattı Ashton ona. "Para sadece bir yere kadar gider," dedi Lance.

Ashton'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana mutlu olmadığını mı söylüyorsun?"

Yapmakta olduğu şeyi bıraktı ve kardeşiyle yüzleştirdi. Evet, o ve Lance çok şakalaşırlardı ama birbirleri için bir an bile tereddüt etmeden ölürlerdi. Bunu kısa bir süreliğine unutmış olabilirlerdi ama babaları onları tekrar bir araya getirmeyi başarmıştı ve Ashton, kendi adına, inanılmaz derecede minnettardı.

"Mutluyum... çoğu zaman," diye ısrar etti Lance, ama gülüşü sahte çıktı. "Pekâlâ, bu bir cumartesi sabahı sohbeti için fazla derinleşiyor. Az önce Lucas'ın arabasıyla geldiğini gördüm. Hadi şu şovu başlatalım."

Ashton kardeşini zorlamak, neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu ama ne zaman geri çekilmesi gerektiğini de biliyordu. Eğer Lance ona bir şey söylemek isterse, o zaman bunu yapacaktı ama bunu kendi zamanında yapacaktı.

Eğer bir adam kendi alanına ihtiyaç duyuyorsa, buna her türlü hakkı vardı.

"Bana şu Savvy denen hatundan biraz daha bahset," dedi Lance. "Güzel bir gülümsemesi ve kadınlar arasında bilinen en seksi gözleri olan, kıvrımlı ve seksi bir kız olduğunu görebiliyordum. Ama yaşayan bir beyin hücresi var mı?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Barbie bebeklerle çıkma -ya da kayda değer bir vakada nişanlanma- eğilimindesin Ash."

Ashton neredeyse hırlayarak, "Benim hakkımda bu kadar yüksek fikirlere sahip olduğunu bilmek çok güzel," dedi.

"Hadi ama kardeşim. Kalli'yi terk etmeni kutlamak için parti planlamaya başladım bile. On sekiz yaşından büyük herkesin evlilik ve torun planları yapması gerektiğini düşünen Joseph Amca bile o kadından hoşlanmıyor."

"Fark etmedim," dedi Ashton.

Aile toplantılarını hatırlamaya çalıştı. Ve düşününce, Kalli de onlardan kaçma eğilimindeydi. Her zaman bir bahanesi vardı ama Lance işaret edene kadar dikkat edecek kadar önemsememişti.

"Evet Ash, bunun nedeni de kadının şişirilmiş göğüslerinin ötesine geçip gözlerindeki boncuk gibi bakışa bakmamış olman." "Bu adil değil. Birkaç kez gözlerini çok mutlu gördüm.

zamanlar."

"Bundan emin misin?" Lance sordu. "Kadın belli ki rol yapabiliyor."

"Bugün havandasın, büyük kardeş."

İkisi rıhtımdan aşağıya, en sevdiği özel teknesine doğru ilerlediler. Ashton bunun küçük olduğunu düşünüyordu ama o hiçbir şeyi küçük hesaplarla yapmazdı. Bu güzellik en yüksek kaliteye sahipti ve birkaç düzine insanın suda bir öğleden sonra rahatça sığabileceği ya da bir seferde bir hafta boyunca dört çifte ev sahipliği yapabilecek kadar büyüktü. Dört yatak odası, iki oturma alanı, güneşlenmek için geniş bir güverte, geniş banyolar ve etkileyici bir modern mutfığa sahipti.

Bir keresinde erkek kardeşleriyle birlikte, kız kardeşini çileden çıkaran bir erkek gezisinde iki hafta boyunca onda kalmıştı ve dünyanın geri kalanı kaybolurken sadece suyun huzurunun tadını çıkarmak için Hawaii'ye yelken açmayı ciddi ciddi düşünmüşlerdi.

Sorumluluk onları o yaramaz gezintiden geri çağırmıştı ama bu tekneyle mümkün olduğunca sık açılmadığı anlamına gelmiyordu. Birkaç düzine lüks teknesi olmasına rağmen, bu tekne kiralık değildi. Bu onun kişisel bebeği idi ve yeni bir favori bulmayı hayal bile edemezdi.

Ve böylece bir şekilde izini

Kalli'ye döndüğünde, kadının onun en sevdiği tekneyle hiç suya açılmadığını fark etti. Teknelerin hiçbirini sevmemişti ve ona ayaklarını sağlam zeminde tutmayı tercih ettiğini birden fazla kez söylemişti. Bu büyük bir kırmızı bayrak olmalıydı.

Kafası patlamak üzereydi. Belki de kördü, en azından umurunda olmayan şeyler söz konusu olduğunda. Ve hayatının geri kalanını bir kadınla geçirmeyi düşünürken böyle olmamalıydı.

"Siz daha hazır değilsiniz," dedi Lucas abartılı bir alaycılıkla onları özel teknede karşılarırken.

"Ashton bu sabah başka bir işle meşguldü," dedi Lance ve Ashton ona uyarıcı bir bakış attı. Ama Lance bunu görmezden geldi. "Yeni çalışanıyla."

"Gerçekten mi?" dedi Lucas ve tekneye binip kumandaların başına geçmek için ilk sıraya geçti. "Sanırım bu genç, seksi, iyi donanımlı bir çalışan."

"Gerçekten de kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?" Ashton, Lucas'ı yolundan iterken, "Gerçekten de kontrolleri elinde tuttuğunu mu sanıyorsun?" dedi.

"Bir erkek denemek zorundadır," dedi Lucas gülerek.

Ashton kendini durduramadan, "Savvy hakkında da böyle konuşma," diye ekledi.

Hem Lucas hem de Lance yaptıkları işi bırakıp ona kafasına girmesine izin vermediği bakışlar attılar.

"Hadi gidelim," dedi.

Lucas'ın Lance'e Kalli'yle nişanın atılıp atılmadığını sorduğunu duydu. Kardeşinin cevabını duyacak kadar uzun kalmadı. Limandan ayrılmaya hazırlanacak bir teknesi vardı. Ayrıca, az önce öğrendiklerine bakılırsa, Lucas'tan mutlu bir haykırış duyacağından emindi ve bu çok fazla olurdu.

Ashton dinlendirici bir öğleden sonra geçirmeyi umuyordu. Ailesiyle geçirdiği her zaman iyi olsa da, ızgarada pişirileceğini de biliyordu. Ya da canlı canlı yeneceğini. Bu sulara aç köpekbalıkları dolaşıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SAVVY günün bittiğini görmekten üzgündü ama küçük kız kardeşinin evine dönüp hazırlanması gerekiyordu yeni hemşirelik işi için. Savvy el salladı ve kız kardeşinin arka lambaları gözden kaybolana kadar kapıdan geçmedi. Lexie'yi yakında tekrar görecekti - bir yılın daha geçip gitmesine izin verecek hali yoktu. Kız kardeşi yeniden denizaşırı ülkelere gitmeye karar vermedikçe de gitmeyecekti.

Kız kardeşiyle gurur duyuyordu, Lexie'nin yeteneklerini daha az şanslı olanlara yardım etmek için kullanmasından gurur duyuyordu ama bu idealizm daha önce ikisini birbirinden kilometrelerce uzaklaştırmıştı ve yine uzaklaştırabilirdi. İkisi de zengin değildi ya da zengin olma ihtimali yoktu ve uluslararası uçuşlar ucuza gelmiyordu.

Savannah sessiz rıhtımda yürüyüp teknesine adım attığında ve yatak odasına doğru ilerlediğinde, çok değil birkaç saat önce utanmaz bir şehvetle kıvrandığı buruşuk yatak takımını görmenin yaratacağı etkiyi beklemiyordu.

Bu onu durdurdu ve karnındaki ağrı hemen yeniden başladı. O adamın ağzının vücudunu okşayış şekli büyüleyiciydi. Bir daha böylesine dünyayı -ya da okyanusu- sarsan bir şey hissedemeyeceğini hissediyordu.

Hayır. Böyle düşünemezdi. Dünyanın en romantik kadını olmasa da aşka inanıyordu ve sonsuza kadar yalnız kalmayacağına inanıyordu. Ancak herhangi bir adamla, özellikle de nişanlı bir adamla asla yetinemezdi. Kız kardeşi ona her şeyin yolunda olduğunu söylese bile. O böyle düşünmüyordu.

Ashton'ın düşüncelerinden sıyrılan Savannah kendini temizlik moduna verdi, yatağını soydu, çarşafı yıkadı, sonra odasını temizleyerek Ashton'ın tüm kokularını silmeye çalıştı. İşe yaramıyordu. Çarşafı kurutucudan çıktıktan sonra bile adamın kokusunu alabiliyordu. İşini bitirdiğinde güneş gökyüzünde alçalmış, muhteşem bir gün batımı vaat ediyordu. Güvertede oturup gökyüzünü boyayan renkleri izlemekten daha güzel bir şey olamazdı.

Elbette oturduğu anda, Ashton'ın onu tüm doğru yerlerinden okşadığı düşünceleri zihnini doldurdu ve anında zevk parmaklarını içinden geçirdi. Evet, ağzının meme uçlarında olduğu, elinin kalçasının iç kısımlarında gezindiği görüntüler.

Ürperdi ve nefesini tutmaya çalıştı. Eğer bu düşünceleri çok sık yaşarsa, adam için çalışmak hiç de işe yaramayacaktı. Ve bu işi istiyordu, okyanusta olmak istiyordu, olduğu yerde olmak istiyordu.

"Burada tek başına oturmuş ne yapıyorsun?"

Derin bariton sesiyle irkilen Savannah dondu kaldı. Ama döndüğünde gülümseyen Richard Storm'un kendisine yaklaştığını gördü.

"Gün batımlarını severim ve bu gece güzel bir gün batımı olmasını umuyorum. İşte burası mükemmel bir manzara," dedi ona. "İçecek bir şey ister misiniz, yoksa sadece geçiyor muydunuz?"

"Bir şeyler içmek isterim. Ama neden benimle gelmiyorsun? Gün batımını izlemek için çok daha iyi bir yerim var," diyerek elini uzattı ve saatine baktı. "Renkler başlamadan önce yerleşmek için yaklaşık bir saatimiz var diyebilirim."

"Bilmiyorum..." Richard'la takılmalı mı?

adamın oğlunun bir serseri olduğunu mu düşündü? Bu doğru görünmüyordu. "Ah, hadi ama. Küçük bir gezintiye çıkmak istiyorum. tek başıma."

Kıkırdadı. "Madem öyle diyorsun, o zaman gerçekten başka seçeneğim yok, değil mi? Denizin derinliklerinden mi izleyeceğiz?" diye sordu adam onu daha küçük bir tekneye doğru itip kalkmasına yardım ederken.

"Hayır. Sadece daha iyi bir yer."

Onu daha fazla sorgulamayı düşünmedi. Ama birkaç dakika içinde tekne uzaklaşıyor ve suda yarışıyorlardı.

Seattle'daki ilk akşam tekne gezintisiydi ve serin gece havası saçlarını savururken içinden kahkahalar dökülüyordu. Cidden, olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

Ancak tekne çok hızlı bir şekilde yavaşladı ve Richard ışıktandırılmış büyük bir iskeleye doğru ilerlemeye başladı. Ve sonra parlak bir şenlik ateşi ve etrafında oturan plaj sandalyelerindeki insan kalabalığını ve kumla kaplı kıyı şeridinde hareket eden diğer birkaç kişiyi gördü.

"Ne yapıyoruz biz?"

Richard teknenin motorunu durdururken, "Gün batımını izlemek için en uygun yer burası," dedi.

"Burası senin yerin mi?"

"Kardeşim Joseph'in evi."

"Rahatsız etmek istemem," dedi ona.

"Bana katılmazsan Joseph'in üzüleceğini garanti ederim, tatlım."

Richard bu konuda güler yüzlüydü ama başka ne seçeneği vardı ki? Ayrılmak sadece kabalık değil, aynı zamanda imkânsızlık olurdu. Geri dönmek için nasıl bir araç bulacaktı?

Tam teslim olacakken Ashton'ı gördü. O sabah olanlardan sonra patronuyla tekrar konuşmaya hazır değildi. Ve kız kardeşinin kafasına yerleştirdiği düşüncelerden sonra da.

"Sizi aileden bazı kişilerle tanıştırayım." Richard

dedi ve dikkatini, arkadaşlarından ya da aile üyelerinden birinin az önce kendisine söylediği bir şeye gülen Ashton'dan çekti.

Savvy ne olduğunu anlayamadan etrafı sarıldı ve insanlar ona isimler takmaya başladı. Hepsinin ismini hatırlamasına imkân yoktu. Ama zaten hatırlaması da gerekmiyordu. Bu zengin kalabalığın arasında takılacak değildi ya. O sadece bir işçiydi, onların sosyal seviyesinde bile değildi.

İsim üstüne isim, tokalaşma üstüne tokalaşma yoluna devam etti. Lucas, Alex, Mark, Trenton, Crew. Sonunda eşleri ve çocukları karşısında durduğunda denemekten bile vazgeçti.

Kadınlardan biri, "Gelin biz 'kızlarla' bir dakika oturun," dedi. "Anderson ve Storm erkekleri oldukça bunaltıcı olabiliyor."

Kahretsin! Savvy onun adını hatırlayamıyordu ama ondan tekrar etmesini isteyecek değildi.

Kadın güldü. "Ben Brielle, Colt'la evliyim, şurada Ashton'la birlikte ateşin yanında duran o müthiş yakışıklı adamla," diye ekledi.

Oldukça yakışıklıydı ama Savvy şimdiye kadar fark etmemişti. Kendine bunu yapmasını söylese bile Ashton'ın ötesine bakmak onun için zordu.

"Ben Cassie, Trenton'ın eşiyim," dedi güzel bir sarışın. "Keşke hemşirelik yapmasaydım - alkol alamadığınız zaman partiler berbat oluyor. Beni boş ver Savvy, benim için fazladan bir tane al. Şimdi bize Ashton hakkında bilgi ver. Batı'nın Kötü Cadısı'nın - yoksa Doğu'dan mı? - çoktan gitmiş." Bunu söylerken mutlu bir şekilde sırıttı.

"Eğer... nişanlısını kastediyorsanız, bilmiyorum. Sanırım hâlâ birlikteler," diye kekeledi Savvy.

"Oh, hadi ama. Güzel bir esmer onun için çalışmaya başladığından beri çok değişti," dedi başka bir kadın.

Anderson'lardan birinin ya da

gelinlerinin çirkin olması mı? Savvy öyle düşünmeye başlamıştı. "Ben Kyla," diye ekledi kadın sonradan aklına gelmiş gibi.

"Ben sadece onun için çalışıyorum," dedi Savvy kadınlara, yere bakarken ayaklarının üzerinde kayarak. Tam olarak yalan söylemiyordu. Sadece onun için çalışıyordu... gömleğini çıkarıp dilini teninde gezdirmesine izin vermediği zamanlarda.

Bu düşünce bile yanaklarının kızarmasına neden oldu.

Amy Anderson, "Evet, Richard ve kardeşlerinin iş görüşmesini ayarladığını duyduk," dedi. Savvy onu tanıdı.

"Evet, Richard okulumdaki bir iş fuarındaydı," dedi Savvy onlara, bu konuda garip bir şey düşünmüyordu.

"Her şey böyle başladı," dedi Emily. "Joseph'le o şekilde tanıştım ve bana aşçılık işi teklif etti. Sadece bunun onun inanılmaz yakışıklı ve çok bekar oğlu Mark için olduğunu bilmiyordum," dedi kıkırdayarak. "Ama adama çok minnettarım çünkü Mark'ı ve çocuklarımızı çok seviyorum."

Savvy, "Herhalde sizi eşleştirmeye çalışmıyordu," diye soludu.

"Tabii ki öyleydi. Her işe burnunu sokan böyle yapar. Sonra kardeşi George eve taşındı ve onun çocuklarına da aynısını yaptılar. Şimdi Richard'ı buldular ve eğlence devam ediyor," dedi Jessica gülerek.

Savvy onlara, "Richard'ın işi önermesinin nedeni bu değildi," dedi. Richard'ın onun oğluyla evlenecek kadar iyi olduğunu düşünmesine imkân yoktu.

Amy gülümseyerek, "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa böyle düşünebilirsin," dedi. "Ama bu arada bir sürü kalp ağrısı yaşayacaksın."

Savvy kadın grubuna "Canım yanmıyor," diye güvence verdi.

Ancak gruptaki tüm kadınlar onu endişelendiren bilmiş bir gülümseme takınmıştı.

Yine de onlarla geçirdiği birkaç dakikadan sonra sinirlerinin yatışmaya başladığını fark etti. Bu büyük, varlıklı, ünlü aile, etrafında vakit geçirme ayrıcalığına sahip olduğu diğer aileler gibi davranıyordu. Ve hepsi de ona kucak açıyordu.

Hiç de onun düşündüğü gibi değillerdi. Aslında bir ailenin bu şekilde yaşayabildiğini görmek onu biraz kıskandırmıştı - Sevgi, kahkaha ve kimseyi incitmek istemeyen dedikodularla dolu. Birlikte ne inanılmaz bir hayat paylaştılar.

Çocuklar birlikte koşturuyor, deniz kabukları topluyor, ayaklarını suya daldırıyor ve ateşte marshmallow kızartırken ebeveynlerinden biri onları kovaladığında sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Ama Ash kalabalığın dağıldığı anda onu fark eder etmez, onlara doğru bir adım atmasını izledi. Okyanusa dalmayı planlamadığı sürece kaçma şansı yoktu. Ve adamla olan önceki deneyimlerine bakılırsa, onun da peşinden dalacağından hiç şüphesi yoktu.

Sinirleri bozuldu ve Amy'nin ona söylediği son şeyi kaçırdı.

Emily kıkırdayarak, "Ah, Ash buraya geliyor," dedi. "Senin burada olduğunu anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum, Savvy."

Richard, Ashton'dan hemen önce onlara ulaştı.

"Özür dilerim, hayatım. Kardeşimi ziyaret etmem gerekiyor. Sana bir şey getirebilir miyim?" diye kibarca sordu.

"Bence iki metre boyunda iri bir adam onun susuzluğunu giderir," dedi Jessica nefesinin altından ve Savvy'nin yanaklarının kıpkırmızı olmasına neden oldu.

Tanrıya şükür hava kararmıştı.

"Merak etme, Savvy. Hepimiz senin şu anda bulunduğun yerde bulunduk. Seni biraz yalnız bırakacağız," dedi Amy ona.

Ve dehşet içinde, kadınlar ve çocuklar uzaklaştı, onu sadece Richard ve Ashton'la baş başa bıraktılar.

"Babamın seni buraya geri getireceğini umuyordum," dedi Ashton.

Onun yüz ifadesini okuyamadı. Ama belki de okumak istemiyordu.

"Tüm bunların arkasında senin olduğunu bilmiyordum." Ölçülü tonlarda konuştu. Onunla birlikte olmak istiyordu.

Kendisi ve taktikleri hakkında ne düşündüğünü gösterecek kadar küçümsüyordu ama babasının önünde tam bir ... fahişe gibi görünmüyordu.

"Tam olarak arkasında değildim," dedi ona. "Sadece babama gün batımını sevdiğinden bahsettim."

Dişlerini sıkarak, "Babanın arkadaşlığından hoşlanıyorum, o yüzden artık bizi terk etmekte özgürsün," dedi. Manipüle edilmekten gerçekten nefret ediyordu.

"Artık yaşlı erkekleri mi tercih ediyorsun, Savvy?" Bu çirkin yorum karşısında nefesi kesildi.

"Savvy'yi bu şekilde utandırdığına inanamıyorum, Ashton," dedi Richard oğluna geçmiş yılların azarlayıcı tonuyla.

"Haklısınız baba. Özür dilerim," dedi Ash ona bir kez daha bakmadan önce. "Bu gece çok güzel görünüyorsun Savvy."

İltifatındaki alt anlamları bulmaya çalıştı ama fark edebildiği bir şey yoktu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı sonunda.

"Yine de, uyandığımızda giydiğin şeyi tercih ettiğimi söylemeliyim."

Savvy utanç içinde yere bakarken yanakları acıyla kızardı. Ashton babasının önünde bunu nasıl söyleyebilmişti? Hiç kimseye saygısı yok muydu? Richard şimdi onun tam bir sürtük olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ve adamdan hoşlanıyordu - fikirleri onun için önemliydi.

"Şuradaki ateşin biraz daha yakıtı ihtiyacı var gibi görünüyor Ash. Neden gidip biraz eklemiyorsun ve belki oradayken içine girmiyorsun?" dedi ona o kadar tatlı bir şekilde ki Ashton'ın az önce ne söylediğini anlaması bir anını aldı. Ama beklediği öfke yerine, dudaklarının yukarı doğru seğirdiğini gördü.

Richard gözleri parlayarak, "Görünüşe göre burada bana ihtiyacınız yok," dedi ve sonra adam onu terk etti. Tüm Fırtına adamlarının hain olduğuna karar verdi.

"Kötü bir gün mü geçiriyorsun, sevgilim?" Ashton ona sordu. "Biraz düşmanca görünüyorsun." Kadın onu durduramadan,

Kolunu onun sırtına dolamıştı. "Belki daha iyi yapabilirim."

"Ben senin sevgilin değilim," diye tersledi. "Bırak beni."

"Ama sana sarılmak hoşuma gidiyor. Bunun bir bağımlılık haline geldiğini görebiliyorum."

"Oh, Ash! Unutmuşum ama Savvy'ye güzel bir gün batımı sözü vermiştim," diye seslendi Richard yaklaşık yirmi metre öteden. Bu yüksek sesli anons birkaç kişinin onlara doğru dönmesine neden oldu ve Savannah bir çukur bulup içine atlamak ve kumun onu gömmesine izin vermek istedi.

"O zaman alacağı şey bu," diye karşılık verdi Ashton. Sonunda kolunu kızın sırtından çekti ama ona özgürlük tanımadı. Kolunu beline doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Hadi gidip izleyelim. Aklımda mükemmel bir yer var."

Savvy, kalabalığın duyma menziline kadar dilini ısırdı. Sonra Ashton'ın kendisini kararlılıkla tutmasına karşı koydu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gitmesine izin vermiyordu. Bu kesindi.

"Çok güzel bir gece. Güneş batıyor ve ben muhteşem bir kadınla birlikteyim. Bunun ne olduğunu tanımlamama gerek var mı?"

"Demek istediğim bu değil. Neden böyle davranıyorsun? Neden beni hırpalıyorsun? Biz bir çift değiliz ve ailenin de öyle olduğumuzu düşünmesini istemiyorum."

Onu küçük bir tepeye çıkardı, burada özel bir bank kumsaldan geriye doğru yerleştirilmişti, mahremiyet sunarken yine de suyun ve gökyüzünde sıçrayan renklerin harika bir görüntüsünü veriyordu.

"Belki de bir çift olmamızı istediğime karar vermişimdir," diyerek onu şoke etti. Oturmasına yardım etti - tüm bu dokunuşlar! - ve hemen yanına oturdu.

"Senin bir nişanlın var," diye homurdandı.

"Bu durumu yeniden düşünüyorum," dedi ona.

"Ama şu anda, tam *şu anda*, evlenmek üzere nişanlandınız. Ben kaçak avcı değilim." En sert halini takınmıştı ve onun yanında sert bir şekilde oturuyordu. "Şunu da ekleyeyim ki

Bekâr olsaydım, tüm bu kaba davranışlarından sonra seninle çıkmayı kabul etmezdim."

"Hadi ama Savvy, sadece biraz eğleniyordum."

"Eğlenmiyordum," dedi ona. "Hâlâ da değilim."

"O zaman seni büyülemek için başka yollar bulmam gerekecek," dedi.

Konuşmanın ne anlamı vardı ki? Dinlemiyordu ki. Bu yüzden, güneş gökyüzünde batmaya devam ederken birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı, ancak renkler ilk kez içinde herhangi bir huzur uyandırmıyordu. Tekrar konuşmak zorundaydı.

"Hiçbir ortak noktamız yok, Ashton. Ayrıca, sen benim patronumsun, bu da bunu tamamen uygunsuz kılıyor. Ve sanki çıkmamak için başka bir nedene ihtiyacımız varmış gibi, yaklaşık iki ay içinde okula geri dönüyorum. Boş olacak olsan bile, şu anda bir ilişkiye girmeyi düşünmüyorum."

Ama eli kalçasının üzerindeydi ve lanet olsun ki orada olmasından hoşlanmıyordu.

"Ah, Savvy, bunların hepsi sadece bahaneler ve dünyadan saklanmanın yolları. Eğer bir kişi biriyle birlikte olmak istiyorsa

- ya da o - hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecektir."

"Belki de bu şeylerin yoluma çıkmasını istiyorumdur, Bay Storm." Belki de soyadını kullanmak daha net bir mesaj verirdi.

"Ve bazen bu engeller bizi daha güçlü, daha cesur ve tüm olasılıkları görebilecek hale getirir."

"Ha. Yatakta iyi vakit geçirmekten başka bir şey aramıyorsun." O dünkü çocuk değil.

"Ne aradığımı bilmiyorsunuz - tabii aniden zihin okuyamıyorsanız," dedi.

Savannah hâlâ kalçasında olan eline uzandı ve tırnaklarını geçirdi. Onu uzaklaştırmak zorundaydı.

- dokunuşu çok kafa karıştırıcıydı. Ama taktiği işe yaramadı. Elini ters çevirip avucunu kavradı ve dudaklarına götürüp öperek vücuduna karıncalanmalar gönderdi.

"Bir zamanlar playboy olarak ün saldıığınızı, kıyafet değiştirir gibi kadın değiştirdiğinizi biliyorum. Ve

Görünüşe göre durum hâlâ böyle, çünkü parmağında yüzüğün olan kadını unutup duruyorsun. Aniden sıkıldığı için nişanlısını terk edebilecek bir adamla birlikte olmak istemiyorum."

"Hmm. Beni kontrol ediyorsun. Bu hoşuma gitti," dedi ve kızın hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istemesine neden oldu.

"Sana asla iyi bir çift olamayacağımızı söylemeye çalışıyorum. Bunun olması için çok farklıyız!"

"Katılmıyorum, Savvy. Daha önce de söylediğim gibi, bence şaşırtıcı derecede birbirimize benziyoruz. Ama bunun yanı sıra, çıkmanın ardındaki neden birbirini tanımak değil mi? Eğer iki kişi birbirlerinin sunduklarını beğenmezse, kendi yollarına giderler. Benim görüşüm? Birbirimizde hoşlanmadığımız şeyler bulamayacağımıza dair bir his var içimde."

Nasıl öfkelenmesin ki? "Beni tanıımıyorsun!" "Ne bilmek istediğimi biliyorum. Zeki ve komiksin. çalışkan ve çok seksi. Gülüşün şimdiye kadar tanık olduğum en parlak şey ve dokunuşun - hmm, dokunuşun nefesimi kesiyor."

"Ashton...," diye iç çekerek başladı ve sonra konuşmayı kesti. Bundan sonra ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bu sabah yaptıklarımızdan hoşlandığını itiraf et Savvy, sadece dokunmaktan değil. Konuşmaktan da keyif aldın. Birçok yönden birbirimize uyuyoruz. Birbirimizden hoşlanmanın ya da bunu yüksek sesle söylemenin yanlış bir tarafı yok."

Bunu istememişti. Kızgın, üzgün ve iğrenmiş olmak istiyordu. Bu onu adamın açıkça oynadığı oyunlardan koruyordu. Gençliğinde yeterince sefalet yaşamıştı ve Tanrı şahidiydi ki bir daha asla savunmasız kalmayacaktı.

"Söyleceklerini dinlersem beni rahat bırakacak mısın?" diye sordu hışımla.

"Bunu kabul edebilirim," dedi.

"Peki. O zaman konuş. Can kulağıyla dinliyorum," dedi ona, sesinde sadece biraz alaycılık vardı.

"Güzel, Savvy. Sonunda mantıklı davranmana sevindim."

Şimdi patlayacaktı. "Makul mü?"

Makul mü? Hayatımda tanıdığım en mantıksız ve görgüsüz herifsin, buna değersiz babam da dahil olabilir."

"Kızdığında çok tatlı oluyorsun, Savvy, bebeğim. Bu sabah iyi vakit geçirdik. Seni bir sonraki nefesimden daha çok istediğimi itiraf edecek kadar erkeğim. Suyu zaten test ettik, neden bitiş çizgisine ulaşmayalım? İkimiz de yetişkiniz, rızası olan yetişkinleriz ve bir ilişkiye girerek kimseye zarar vermiyoruz."

"*Nişanlına* zarar veriyoruz, Ashton." Çıglık atmamak için kendini zor tuttu.

Sanki Kalli yakında ezeceği bir sivrisinekten başka bir şey değilmiş gibi elini havada gezdirdi. Eğer Savvy onunla herhangi bir ilişkiye girerse, çok geçmeden onun ezip geçtiği kadın olacaktı. Hayatta olmaz! Hem de nasıl!

"Sevgili Jane mektubu dışında her şey bitti, Savvy. Bunu biliyorsun."

"Çok sevindim Ash. Daha önce söylediklerim için beni affet. Sen açıkça mantığın ruhusun." Sesi biraz ironik miydi? "Ama sanırım bu ilişkiyi pas geçeceğim."

"Neden?" Kafası karışmış görünüyordu ama erkekler muhakeme yetenekleriyle tanınmazlardı.

"Sana nedenini zaten söyledim, ama beni dinlemiyor gibi görüldüğün için, ki bunu yapmamakta çok ustasın, bunu *da* bir *neden* olarak ekleyeceğim. Neye ihtiyacım olduğunu ve ne istediğimi nasıl dinleyeceğini bilmeyen, söylediğim tek bir kelimeyi bile duymayan biriyle asla bir ilişkiye girmem."

"Dinliyorum," diye homurdandı. "Sadece şu ana kadar söylediklerimden hoşlanmadım."

"Bir erkekle yatmayacağım çünkü onun için etrafındaki en uygun kişi benim. *Birlikte olduğun kişiyi sev* ve tüm bu saçmalıklar."

"Bu sabah itiraz etmiyordun, Savvy. Yapamazsın

dokunduğumuzda nasıl hissettiğini sakla. Ve sen yanıyordun."

"Ben ilişkilere inanırım Ashton, sıradan sekse değil. Bir erkekle öylesine yatmam. Önce onu sevmem gerekir." Ahlaki değerleri olduğu için onunla istediği kadar alay edebilirdi ama bu konuda kendisini kötü hissetmesine neden olmasına izin vermeyecekti.

"Kimyanız uyuşmazsa nasıl aşık olabilirsiniz?" diye meydan okudu.

"Eğer aşıksanız, kimyanız *uyuşacaktır*," diye karşılık verdi.

"Gittiğin yol gerçekten yalnız bir yol. İstedığın kadar ahlaki değerlere sahip olabilirsin ama istediklerinle, ihtiyaç duyduklarınla savaşırsan, bu iyi bir yatak arkadaşı olmaz. Geceleri sizi sıcak tutmaz ve vücudunuzun hissettiği acıyı dindirmez."

"Kendi ağrılarımı kendim dindirebilirim," diye tersledi.

Bu sözler aklına geldiğinde yanakları kıpkırmızı oldu. Hayır, henüz bir vibratör almamıştı.

Ama o kıkır kıkır güldü. "Güven bana, bebeğim. Yatıştırma işini bir başkasının yapması, kendi başına yapmandan her zaman çok daha iyidir."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Kendimi iyi hissetmem için hayatımda başka birine ihtiyacım yok."

"Bu senin için iyi. Ama ben vazgeçmiyorum. Seni zorlamayacağım Savvy, ama içimden bir ses yakında yalvarmaya geleceğini söylüyor."

Bu son sözleri fısıldarken ona daha da yaklaştı, gökyüzünün kararması bu gerçek dışı geceye mükemmel bir fon oluşturdu.

Adam onu öpmek için eğildi ve Ashton'ın beyin hücrelerinden bazıları aniden doğru yönde ateşlendi. Kadın son anda elini kaldırıp onu savuşturduğunda Ashton şaşırmadı. Avucunu öptü, bu hâlâ iyi hissettiriyordu ama en azından dudaklarına temas etmemişti.

Bu sefer kadın onu çekiştirdiğinde, adam onu serbest bıraktı. Akıllı adam. Bir sonraki tırnak oyması

hiç hoşlanmayacağı bir yerde.

"Şimdi gidiyorum, Ashton. Belki söylediklerimi gerçekten dinlemeyi öğrenirsen, ağzından çıkanları ciddiye alırım ya da biraz ciddiye alırım. O zamana kadar benimle konuşma zahmetine girme."

Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam hemen onu takip etti. "Bunun ne anlama geldiğini açıkla," diye sordu.

"Bu, saygımı kazanmanın yolunun kibar sözler, tehditler ve alaycı yorumlar olmadığı anlamına geliyor. Eğer bana gerçekten yaklaşmak istiyorsanız, bunu bilmeniz çok değerli."

Tekrar uzaklaştı. Bu sefer adam ona izin verdi. Richard'ı bulması uzun sürmedi ve neyse ki onu rıhtıma geri götürmeye istekliydi. Ashton Storm'dan bir gün için yeterince sıkılmıştı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Teknesinin altındaki su onu huzura kavuşturmuştu. Ama Savannah şimdi Telefonunu kulağına dayamış ve omurgasını dik tutarak oturuyordu.

"Asla olmaz!"

"Korkak olma kardeşim," dedi Alexa. "Bana söz vermiştin, unuttun mu?"

Savvy ona, "Bu, rastgele randevulara çıkmayı kabul ettiğim anlamına gelmiyor," dedi.

"Bağırmana gerek yok. Ve bu adama bayılıyorum. Darren'ı bir yıldır tanıyorum ve ona senin fotoğraflarını gösterdim ve o da seni dışarı çıkarmayı çok istedi."

"Madem o kadar harika biri, neden onunla çıkmıyorsun?" Savvy sordu.

"O senin tipin, benim değil," dedi

Alexa. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu bir hakaret değil Savs. O da senin gibi süper zeki ama söz veriyorum aynı zamanda tam bir fıstık."

"Ben değil yapıyor Bu, Lex. Kesinlikle, Olumlu, yüzde yüz HAYIR." Savvy'nin sağlam durması gerekiyordu.

"Lütfen, abla. Eğer gitmezsen, benim büyük bir yalancı olduğumu düşünecek." Alexa şimdi her zaman kullandığı sesi kullanıyordu.

büyüyordu. İstedigini elde etmek için kullandığı o acınası yalvaran ses, yaklaşan gözyaşlarının ipuçlarıyla birlikte. Sahte gözyaşları.

Lanet olsun! İşe yarıyordu. Ama Savvy buna karşı koymak zorundaydı. "Geçen hafta sonu, sen bana bir şey yapmam gerektiğini söylememiş miydin?

"Patronumla birlikte mi gideyim?"

"O konuda bir şey olduğu yok," dedi Alexa, "ve senin yaşlı bir kız kurusu olarak ölmeni istemiyorum."

"Ben sadece yirmi dört yaşıdayım Lexie. Ve *yaşlı hizmetçi* modası geçmiş ve umutsuzca cinsiyetçi bir terim, artık sadece aile ortamında kart oynuyorsanız işe yarıyor."

"*Kız kurusu* mu tercih edersin? Biliyorum, biliyorum. Ama bu sadece bir randevu, Savs. Eğer nefret edersen, yarın tam iki saat boyunca bana bağırabilirsin. Söz veriyorum."

Günlerden Cuma'ydı ve Savvy küçük odasında hiçbir şey yapmadan oturmaktan bıkmıştı. Belki de bu adamla çıkmak o kadar da kötü olmazdı. En kötü ne olabilirdi ki? Tamam, çok daha kötü şeyler olabilirdi. Ama olumlu bir not olarak, gece eğlenceli olabilirdi. Olmazsa da, bedava bir yemeği vardı, değil mi? Kısıtlı bir bütçeyle bu her zaman iyidir.

"Tamam. Ben giderim. Bana yeri ve saati söyle," dedi Savvy ve bilgileri not aldı. En azından restoran yürüme mesafesindeydi. "Bana borçlusun Lex."

"Sanırım bu adamla tanıştıktan sonra bana borçlu olan sen olacaksın."

Savvy telefonu kapattı ve hazırlandı. Israrcı küçük kız kardeşi ona bu randevuyu ayarlaması için sadece iki saat vermişti. Ama Lexie, Savvy'yi de iyi tanıyordu ve bu konuyu düşünmek için çok fazla zamanı olsaydı, kesinlikle bundan kurtulmanın bir yolunu bulurdu.

Diz hizasında bir yazlık elbise ve düz ayakkabı giymişti - topuklu ayakkabı giymesinin imkânı yoktu - çantasını omzuna attı ve rıhtıma doğru ilerledi. Neyse ki huysuz patronuyla karşılaşmamıştı. Belki de şansı dönüyordu.

Yaklaşık on dakika içinde bistroya vardı ve sonra

ne yapması gerektiğinden emin değildi. Kız kardeşi ona gerçekten yeterince bilgi vermemişti. İçeri mi girmesi gerekiyordu? Barda mı bekleyecekti? Onunla dışarıda mı buluşacaktı? Adam onun neye benzediğini biliyordu ama kendisini neye bulaştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de hemen oradan uzaklaşmalıydı. Kız kardeşi kötü görünüyorsa ne olmuş yani? Savvy o hızlı çıkışı yapmaya hazırlanıyordu.

"Savannah?"

Ooh, bu sesin olasılıkları vardı. Döndüğünde, soluk yeşil düğmeli bir gömlek, bir çift tasarım kot pantolon ve Doc Martens giyen hoş görünümlü, *çok* hoş görünümlü bir adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Saçları koyu renk ve kısaydı, parlak yeşil gözleri vardı. Hiç de fena değildi.

"Evet. Sen Darren olmalısın," dedi.

"Evet. Darren Tessler. Söylemeliyim ki fotoğraflarınız size haksızlık ediyor."

Pürüzsüz. Adam pürüzsüzdü. Ama tehlikeli değildi.

- Bir sonraki düşüncesi buydu. Ashton gibi tehlikeli değil.

"Teşekkür ederim. Ben de aynısını söyledim ama kız kardeşim

Bana bir resim ver," dedi gülerek. "Normalde görücü usulü randevulara gitmem ama..." Gerçekten bir ama yoktu *ama* sinirleri onu gevezeliğe itiyordu.

"Kız kardeşin senin hakkında sadece harika şeyler söylüyor. Sanki seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum," dedi. "İçeri girelim mi?"

Gidelim mi? Vay canına. Yakışıklı ve terbiyeli. Şimdiye kadar, çok iyi.

Savannah, "Henüz burada yemek yemedim ve açlıktan ölüyorum, umarım güzeldir," dedi. Sözlerinin farkına vardığında biraz kızardı. O kadar aç olduğunu itiraf etmeli miydi? İlk buluşmada salata sipariş etmesi gerekmiyor muydu? Canı cehenneme. Hiçbir zaman o sıfır beden tiplerden biri olmamıştı. Hiçbir şekilde kilolu değildi, ama en azından çoğu zaman kıvrımlarını kucaklamaya karar vermişti.

"Güzel. Ben de - yani ben de o durumdayım," dedi ona

kapıyı açarken. "İyi ki o kızlardan - pardon, *kadınlardan* - değilsin.

sonra da sadece marul ve sossuz sipariş et."

Hayır. Bu kesinlikle o değildi. Tabii yanında midesini bulandıran bir adam yoksa. Ashton Storm gibi bir adam. Hayatta olmaz! Başka bir adamla çıkarken o adamın adını düşünmezdi. Kaba ve aptalcaydı.

Masalarına götürüldüler; odanın arka tarafında, ortasından modern bir avize sarkan hoş ve samimi bir yerdi. Bu Darren denen adam ilk randevu için iyi bir seçim yapmıştı.

İçki menüsüne bakarken "Kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı tercih edersiniz?" diye sordu.

"Beyaz lütfen, ve çok sek olmasın. Sizi şimdiden uyarayım, ben sadece sevdiğim şarabı içerim ve yemeğimle eşleştirmek konusunda endişelenmem." Bir yemek züppesi olmadığını ona en baştan söylemek daha iyiydi. Kalli'nin böyle bir açıklama karşısında dehşete düşeceğinden emindi. Lanet olsun! Yine Ashton'ın bölgesine çok yaklaşıyordu.

"Güzel, Savannah. Ben de öyleyim."

Öyle miydi? Hiçbir fikri yoktu ama iyi adam sütununda birkaç puan daha kazanmıştı.

Siparişlerini verdikten sonra, sevgilisi sadece ona odaklandı. Sürekli bir ışıltıya sahipmiş gibi görünen o parlak gözleri biraz bunaltıcıydı. Bu adam nasıl oluyordu da hâlâ bekârdı? Ve o bu kadar yakın otururken neden midesinde bir sıkışma hissetmiyordu?

"Kız kardeşimi nereden tanıyorsun, Darren? Onunla birlikte denizaşırı ülkelerde mi görev yaptın?"

"Hayır. Onunla Afrika'ya gitmeden önce tanıştım ve o yokken arkadaşlığımızı e-posta üzerinden sürdürdük. Yaklaşık altı ay önce bir arkadaşımla birlikte oraya gittim."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben bir mimarım. Arkadaşım orada uygun fiyatlı konutlar geliştiriyor ve ben de boş zamanlarımda ona bazı inşaatlarda yardım ettim. I

İlk seferinde o kadar keyif aldım ki büyük olasılıkla her yıl tekrar gideceğim."

Dang! Bu adam tam bir azizdi. Uzanıp onun eline dokundu, bir kıvılcım hissetmeyi çok istiyordu. Hiçbir şey ... Onun derdi neydi böyle? Henüz pes etmeyecekti.

"Vay canına, ilginç bir iş. Seviyor musun?" Eğer okyanusa bu kadar aşık olmasaydı, mimarlık onun kariyer seçimi olurdu.

"Evet, Legolarla oynadığım çocukluğumdan beri benzersiz binalar yaratacağımı biliyordum. Ve bitmiş bir projemi ilk kez gördüğümde, hayranlıkla önünde durdum. Sanırım altı saat boyunca oradan ayrılmadım. Hâlâ ara sıra oraya uğrarım. Orası benim favorim."

Belli ki yaptığı işten gurur duyuyordu ama bu konuda kibirli davranmıyordu. Sohbet onu büyüledi - kız kardeşinin ondan bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı - ve ne olduğunu anlamadan Darren'la tatlılarını paylaşırken gülmeye başladılar.

Çok geçmeden gitme vakti gelmişti. Adam ayağa kalkıp kızın kalkmasına yardım ederken, kız bir kez daha onun davranışlarını onayladığını düşündü. Sonra daha fazla hayal kırıklığıyla doldu. Restorandan çıktıklarında adamın eli kızın belindeydi ve kız hâlâ heyecandan eser hissetmiyordu.

Savanna o anda bir tür rahatsızlığı olduğuna karar verdi. Ciddiyim!

Darren onu rıhtıma kadar götürmekte ısrar etti ve Savannah bundan gizliden gizliye zevk aldı. Bir centilmenden hoşlanıyordu. Evet, görgü kurallarının çoğu saçmaydı ama centilmenlik babasının hiçbir zaman göstermediği bir şeydi. Bu yüzden sandalyelerinin onun için tutulmasından ve kapılarının açılmasından hoşlanıyordu. Özellikle de kapısından içeri sağ salım girmesi için ısrar eden bir adamdan hoşlanıyordu. Kabul etmek gerekir ki, şu anda pek bir kapısı yoktu. Bir teknesi vardı. Ona ait olmayan bir tekne.

"Güzel bir akşam geçirdim Savannah. Görmeyi çok isterim

Yakında tekrar görüşürüz," dedi tekneye adım attıklarında.

Onunla tekrar çıkmalı mıydı? Zamanı var mıydı ki? Ama ne zararı olurdu ki? Huysuz patronunun aksine kimseyle görüşmüyordu. Özgürdü, gençti ve okulun başlamasına daha iki ay vardı, bu süre içinde biriyle çıkması yasaktı.

"Bu hoşuma giderdi," derken kendini duydu. Uh-oh.

Sonra Darren ona yaklaştı ve onu öpmek üzere olduğunu anladı. Geri çekilmek istedi ama bu aptalcaydı. Güzel bir randevunun sonunda bir öpücükte yanlış bir şey yoktu. 1950'lerde değildik.

Ve sonra seçim hakkı elinden alındı. Darren'ın kolları ona sarıldı ve dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Hoş bir öpücüktü, ne çok agresif ne de çok yumuşaktı. Sadece... hoş.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi bir adım geri çekilmeden önce. "Teşekkür ederim Darren. Çok güzel vakit geçirdim." Ve bununla birlikte teknesine doğru yürüdü.

Adamın uzaklaşmasına göz ucuyla bile bakmadığında hiçbir kıvılcım hissetmediğini biliyordu. Lanet olsun! Adamla bir randevuya daha çıkacaktı. Belki aralarındaki çekim artardı. İlk görüşte aşk bir efsaneydi.

Odasına gidemeden adının tekrar söylendiğini duydu. Ve bu sefer ses omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Savvy, seninle konuşmam gerek."

Ashton'ın sesi kulaklarına ulaştığında midesinde aniden yükselen karıncalanma onu öfkeyle doldurdu. Belki de hiç olmak istemediği kadar annesine benziyordu. Çünkü kendisi için tamamen yanlış olan bu adama karşı bir şeyler hissetmesi için deli olması gerekiyordu.

İsteksizce odasından çıktı ve Ashton'ın yüzünde çatık bir ifadeyle beklediği rıhtıma geri döndü. Büyük sürpriz.

"Ne istiyorsun, Ashton?" Olabildiğince uzakta durdu

ondan olabildiğince uzak durmaya çalıştı. Her zamankinden daha kötü bir ruh hali içinde görünüyordu.

"Burası güvenli bir rıhtım Savannah ve istediğın kişiyi buraya getirmenden hoşlanmıyorum."

Ashton'ın sözlerini anlaması biraz zaman aldı ama anladığında ona ters ters baktı. Tüm çalışanlar insanları rıhtıma indiriyordu. Bu kuralı daha önce hiç duymamıştı.

"Buraya pek fazla insan getirmiyorum Ashton. Kız kardeşimi getirdim ve -"

Kadın sözünü bitiremeden, adam onun sözünü kesti. "Ve burayı gözetliyor olabilecek garip bir adam."

"Ben yapmadım. O benim randevumdu ve beni evime geri götürüyordu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Randevulaşmaya vaktin olmadığını sanıyordum," diyerek ona doğru tehditkâr bir adım attı.

"Benim flört hayatım seni hiç ilgilendirmez Ashton. Şu anda mesaide değilim." Gitmek için döndü.

"Seninle konuşmam henüz bitmedi," dedi.

Savvy döndü ve ayağını yere vurdu. Adam hemen bir şey söylemeyince sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Özel hayatımla ilgili olmayan ne söylemek istiyorsun Ashton? Yatağa gitmek istiyorum."

Yataktan söz edince gözleri parladı ve Savvy hem kendini hem de onu tekmelemek istedi. Ama sadece bekledi.

"Teknelerden biri bir hafta içinde Alaska gezisi için ayrılacak. Buna hazır olmak için Shirley ile antrenman yapmalısın. Pazartesi başlıyor."

Adamın gemi seyahatinden bahsetmesi onun kötü ruh halini alıp çöpe attı. Ve ona içten bir gülümseme verdi, bu uzun zamandır dudaklarına getirdiği ilk gülümsemeydi.

"Bu harika bir haber. Teşekkür ederim!"

"Gemi on günlüğüne gidecek. Bu kadar uzun süre uzak kalmayı kaldırabileceğinden emin misin?" dedi.

"İnanın bana, bir ay boyunca tek bir

Eğer o kadar zaman okyanusta olacak kadar şanslı olsaydım sorun olurdu," diye yanıtladı. Ashton'ın huysuzluğuna karşılık vermemeye karar verdi.

"Tamam. Hazır ol."

Ve uzaklaşmaya başladı. Savvy içini çekti ve teknesine geri döndü. Ama aniden Ashton'ın elini kolunda hissetti ve sonra etrafında dönmeye başladı. Adam onu kendine doğru çektiğinde konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde çılgınca nefes veriyordu.

"Bu bir iyi geceler öpücüğü," dedi.

Kızın itiraz etmeye çalışmasına fırsat vermeden dudakları onunkilerle birleşti. Ve hâlâ düşünebiliyorken, son düşüncesi onun haklı olduğuydu. Bu gerçek bir iyi geceler öpücüğü sayılırdı.

Onu vücuduna sıkıca bastırırken ağzı ustaca ve emrediciydi. Adam dudaklarını hafifçe araladı ve kız ona karşı koymayı aklından bile geçirmedi. Adam öpücüğü sanki sonsuza dek yapacakmış gibi kontrol ederken kalbi güm güm atıyordu.

Öpüşme saniyeler ya da saatler sürebilirdi. Ama adam sonunda onu bıraktığında, kadın artık jöleden yapılmış bacakları üzerinde sallanarak adamın önünde duruyordu.

"Bu daha iyi," dedi. Sonra da uzaklaştı.

Savvy birkaç dakika boyunca hareket etmedi, tek bir adım bile atamayacak kadar şok olmuştu. Sonunda uzuvlarının kendisine itaat etmesini sağladı ve teknesine doğru yol aldı. Şaşkınlık içinde yatağına oturdu.

Az önce yaptığı şeye öfkelenmesi gerekirdi. Ama heyecanı bunu bastırdı. Okyanusta vakit geçirmek üzereydi. Elbette hazineler için dalmayacaktı ama o da yakında olacaktı. Önemli olan denize açılacak olmasıydı.

Artık hiçbir şey ruh halini bozamazdı. Midesine takla attıran, bacaklarını güçsüzleştiren ve sistemini kapatan, dönüşümlü olarak gergin ve tutkulu patronları bile.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

THAFTA SONU DRAMASI sona ermişti. Shirley vardı alındı şarj et, ve Savannah vardı a üniforması giyiyor ve yatak çarşafına hastane köşeleri yapmakta, duşları ve tuvaletleri dezenfekte etmekte oldukça başarılı oluyordu. Eğlenceye bak! En azından kaselere çikolata koyabiliyor ve havlulardan hayvanlar yapabiliyordu.

Hepsinden iyisi, Ashton hiçbir yerde yoktu.

Yine de, güneşin altında geçirdiği bu iki ya da üç günün ardından Savvy kendini tekmelemek istedi. Ne zaman erkek kahkahaları ya da derin sesli konuşmalar duysa etrafına bakınıyordu. Acaba daha önce güvertede ya da rıhtımda çalışırken güneş çarpmış mıydı? Ashton'ın orada olup olmaması kimin umurundaydı ki? Aslında olmaması daha iyiydi. Çok daha huzurluydu.

Onu özlemiyordu, onun etrafında olmak istemiyordu. O öpücükten sonra onu bir saniye bile düşünmemişti. Bir an için bile olsa onunla bir şeyler yapmak isteyeceğini düşünmek saçmaydı. Tüm kanıtlar ona onun aptal, terbiyesiz, kendini beğenmiş nişanlısıyla birlikte olduğunu söylüyordu. Kalitesiz nişanlısıyla. Olması gereken yer orasıydı.

D a l g a geçmeye hiç hakkı yoktu. Ve Savannah

onu öpmesine, hatta ona dokunmasına izin verdiği için utanç duymuyordu. Ne de olsa hayır demişti. Belki nefesi kesilmişti ve belki biraz daha güçlü söyleyebilirdi ama adama direnmişti.

Ve çok yakında okyanusta, karadan ve endişelerden uzakta olacaktı. Ashton'ın bu yolculukta onlarla birlikte olmayacağından emindi. Bu özgürlük demekti; bu çok ihtiyaç duyduğu bir mola demekti. En az yarım haftadır ondan uzak kalmasına rağmen, hâlâ sürekli onu düşünüyordu - ama bu sona erecekti! Keşke Darren'ı düşünüyorsa olsaydı. Harika bir randevuydu ama henüz telefonlarına cevap vermemişti. Lanet olsun. Kendi kendine bunun meşgul olduğu için olduğunu ve bir süreliğine gideceğini söyledi. Ama en azından adamın bunu bilmesine izin vermesi gerekiyordu.

Ancak Perşembe günü gelip çatığında ve başını kaldırıp Ashton'ın rıhtımda yürüdüğünü gördüğünde, tüm temizlik sıvılarından uzakta temiz hava almak için dışarı çıktığında kalbinin göğsünün içinde hızla çarpmasına engel olamadı. Her ne kadar bastırmaya çalışsa da dudaklarında bir gülümseme bile belirdi.

Geri dönmüştü. Ve çok iyi görünüyordu. Kendine bütün gün -ve bütün gece- nişanlı bir adama bakmaya hakkı olmadığını söyleyebilirdi, ama bu onu gizlice ona bakmaktan alıkoymadı. Birkaç çalışanıyla konuştu ve sonra ona doğru yürümeye başladı.

Yine de selamlama gülümsemesi çabucak buharlaştı, çünkü ona yaklaşırken hiç de memnun görünmüyordu. Ne yapmıştı şimdi?

"Tüm görevlerini öğrendin mi?" diye sordu sıkıca.

Ses tonu karşısında o kadar şaşırmıştı ki, sesini bulması bir an aldı. Ve hâlâ ne yapacağını bilemiyordu.

"Evet. Shirley gemi yolculuğuna çıkmaya hazır olduğumu söyledi."

"Güzel." Ona el salladı ve ters yöne doğru ilerledi.

Nedense Savannah ona seslendi. "Bana bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederim Ashton. Gerçekten

takdir ediyorum."

Kelimeleri boğazından geçirmekte zorlandı ama boğarcasına çıkarmayı başardı. Ne de olsa on günlük bir gemi yolculuğu için okyanusa açılacaktı.

Kuşkusuz bu lüks gemide misafir değil, çalışıyor olacaktı. Ama en azından denizde olacaktı. Odaları temizliyor olması umurunda değildi. Temizlik yapmak, kimyasallar dışında onu rahatlatıyordu ve bunu yaparken her zaman müzik dinleyebilirdi. Ayrıca, akşamlarının çoğu tamamen boştu. Bir yaz işi bundan daha iyi olamazdı.

"Fazladan bir kişiye ihtiyacım vardı; hepsi bu. Bu bir ödül değil. Bir çalışan işten ayrıldı. Sen onun yerine geçtin."

Lanet olsun. Onu uzun zamandır bu kadar huysuz görmemişti, onunla tanıştığı ilk günden beri. Onun gemi yolculuğuna gelmeyeceğini umuyordu, çünkü o kötü Bay Hyde'ı oynarken gün batımına doğru yelken açıp ondan uzaklaşmaktan çok mutlu olacaktı.

"Umarım kimseyi hayal kırıklığına uğratmam," dedi ve gergin bir kahkaha attı.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve bu kesinlikle geçmişte onu maruz bıraktığı gibi şımarık bir bakış değildi. Kendini yetersiz hissediyordu ve bu onun kadar azimli biri için hiç de hoş bir duygu değildi.

"Nasıl gideceğini göreceğiz."

Sinirleri bozulmuştu ama Savvy'nin omurgası sertleşti. Orada öylece durup adamın ona bir çöpmüş gibi davranmasına izin verecek değildi. Kimse bunu hak etmiyordu - kendisi bile. Uygunsuz davranan o değildi.

"Bak, Ashton. Senin gibi bir adamın reddedilmekten hoşlanmadığını biliyorum ve şimdi misilleme yapman gerektiğini düşünüyorsun, ama bu hiç profesyonelce değil. Ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece sana kendimi olabildiğince dürüstçe açıkladım."

Durdu ve yüz ifadesi hiç değişmeden ona baktı. Belki de onun hayatını tamamen değiştirmeyi planlıyordu.

Kadının işi bırakacağını ve onu kovduğu için dava edilme riskini göze almak zorunda kalmayacağını umuyordu. Eğer bu yolu seçseydi, muhtemelen ona istediğini vererek çok daha iyi durumda olurdu - şirketinden ayrılırdı, elbette onunla seks yapmazdı.

"Bir şekilde alındıysan özür dilerim Savvy," dedikten sonra dudaklarında neredeyse zalim bir gülümseme belirdi. "Aslında sözümü geri alıyorum. Uygunsuz davrandığımı düşünmen gerçekten umurumda değil."

Çok soğuktu. İnanılmaz derecede soğuk davranıyordu. Adamla yatmadığı için minnettardı, çünkü eğer kadınlara böyle davranıyorsa, onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Hayır, teşekkür ederim.

"İstifa etmemi mi istiyorsun? Bana yaptırmaya çalıştığın şey bu mu?" Vereceği cevaptan korksa da bunu söyleyebilirdi. Paraya ihtiyacı vardı ve okyanusu istiyordu.

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı, sanki ona sorduğu şeyi ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibiydi. Sonra alevleri bastırmayı başarana kadar gözleri parladı.

"Hayır. O zaman daha da az adamım olur. Sadece işini yap ve bir sorunumuz kalmasın."

Savvy onu tokatlamak, ona bağırarak, onu iskelenin kenarından aşağı itmek istiyordu ve tüm bunları hangi sırayla yapmak istediğinden emin değildi. Bu yüzden birini ya da üçünü birden yaparak anında kovulmak yerine, şimdi gösteriyi durduran çıkışı yapmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

O da tepinip gitti. Bu konuşma onları hiçbir yere götürmüyordu ve daireler çizmekten bıkmıştı. Adam onu takip etmeyince rahat bir nefes aldı.

Günün geri kalanında ondan uzak duracak ve sonra denizlere açılacak, ondan uzakta kutsanmış bir on gün geçirecekti. Kader, bu küçük özgürlük parçasına sahip olamayacağı kadar ona karşı olamazdı.

Onun şansı bile bu kadar kötü değildi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ASHTON KENDİNİ TAM BİR APTAL GİBİ HİSSETTİ.
Aslında tam bir pislikti. Berbat bir ruh hali içindeydi ve Savvy

bunun büyük bir sebebiydi ama öfkesini ondan çıkarma şeklini hak etmiyordu. Onu başka bir erkekle görmek onu çileden çıkarmıştı ve Cumartesi gecesinden beri tam bir canavara dönüşmüştü. Kızın onu sürekli reddetmesi de yardımcı olmuyordu.

Sonra o öpücüğe o kadar sinirlenmişti ki, kendi kendine gitmesini söylemişti, sadece geri dönüp onun kendisinden başka bir erkek düşünmediğinden emin olmak için. Ama kahretsin, eğer ona karşı bir pislikse, o zaman onu ne kadar arzuladığı önemli değildi, onunla hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Kendi etrafında dönüp duruyordu ve buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Bırakın onunla vakit geçirmeyi, bir daha onunla konuşmayacaktı bile. Kadın kılığına girmiş biriyle vakit geçirmek istediğinden değil. Hele de birkaç gün önce yaşadıklarından sonra.

Kalli'yle ilişkisini bitirmişti ve bu beklediği gibi gitmemişti. Üç saat boyunca ona bağırmıştı. Bu onun bir keşiş olması için yeterliydi. Lanet olsun, kadınlar aşağılandıklarını düşündüklerinde sinirli olabiliyorlardı. Kahretsin, kızgınlık çok hafif bir ifadeydi. *Cehennem* bir

yetersiz.

Yapabileceği en iyi şeyin biraz angarya iş olduğuna karar verdi ve sonraki birkaç saat boyunca - daha yetkili olduğu günlerde - artık yapmak istemediği veya yapamadığı için suçlandığı tüm görevleri yaptı. Hem de doğal olarak en iyisini bilen öz babası tarafından. Kahretsin, sadece kafasının içinde bile olsa şu küçümseyici yorumlara bir son vermesi gerekiyordu.

Güneş gökyüzünde yükseldikçe ve sıcaklık seksenlerin ortasına ulaştıkça, Ashton kendini iyi hissediyordu. Kendini daha da zorladıkça üzerinden ter damlıyordu.

Bir süre sonra şortuna kadar soyunup suya daldı ve anında öfkesini dindirdi. Tamam, iş de yardımcı oluyordu. Bugün kışını yırtmaya başladığında olduğu kadar sinirli değildi.

Ancak tam sudan çıkarken bir çığlık ve ardından ustabaşının iniltisini duydu. Kahretsin! Bir şey unuttuğunu biliyordu. Rihtımın güvenlik kodunu henüz değiştirmemişti ve eski nişanlısı hızla ona doğru ilerliyordu.

Adamları bu büyük patlamanın tadını çıkaracaklardı. Ve Ashton'ın sevincine bakındı ve Savvy'nin birkaç adamla konuştuğunu ve kolayca duyabileceği bir mesafede olduğunu gördü. Tamam, alaycı iç monologunu tam olarak bitirmemişti.

"Gerçekten benden öylece ayrılabilceğini, ben diğer odadayken otelden gizlice kaçabileceğini ve bunun her şeyin sonu olacağını mı düşündün?" Kalli bağırarak öfkesinin derinliğini ve genişliğini tüm adanın duymasını sağladı.

"Gizlice kaçmadım Kalli," dedi Ashton ona. "Bana yeterince bağırdiğini düşündüm - tam olarak üç saat, tabii dakika ve saniyelere girmemi istemiyorsan - ve sen bittin. Söyleyecek başka bir şey yoktu."

"Ne var? Söyleyecek başka bir şey yok mu? Parmağımdaki bu yüzük hiçbir şeye benzemiyor mu Ashton? Bana evlilik sözü verdin ve

Bana vereceğin şey tam olarak bu. Beni bırakıp gitmeyeceksin. Burada sözünü tutmamaktan bahsediyoruz."

"Kalli, her şey bitti ve bu yüzyılda bu tür bir davayı kazanabileceğini düşünemezsin. Bunu kabul etmeli ve yoluna devam etmelisin. Sana daha önce de söylediğim gibi yüzük sende kalsın. Hawkla, yeniden kullan, onunla ne yapmak istiyorsan yap, ama biz bittik. Bunu kabul etmeli ve gitmelisin." Ashton sakın kalmaya çalışıyordu ama bu kadının ekibinin önünde olay çıkarmaya hiç hakkı yoktu.

"Ashton, bunu bana yapamazsın. Yapamazsın," dedi, artık su işleri başladığında hırlamıyordu.

"Seni incittiğim için özür dilerim, Kallista. Gerçekten üzgünüm. Eğer seni incittiysem. Ama kabul etmelisin ki iyi bir çift değildik. Birlikte olmadığımız zamanlarda ikimiz de çok daha mutluyduk." Bunu ona hatırlatmak zorunda hissetti, kulak misafiri olmaya hevesli bu kalabalığın önünde bile.

"Bu doğru değil Ashton. Hem de hiç doğru değil." Ona doğru süzülürken bolca gözyaşı döküyordu.

Yavaşça geri çekildi. "Hayır, Kalli. Bunu yapma. Burası benim çalıştığım yer. Zaten olması gerekenden daha fazla olay yarattın. Bu yüzden bırak gitsin."

"Hadi gidip özel olarak konuşalım bebeğim. Sana göstereceğim bazı şeyler var."

"Kalli, lütfen sana eşlik etmesi için güvenliği çağırmak zorunda bırakma beni. Seni bu şekilde utandırmak istemem ama şu anda kendi başına gitmezsen bana başka seçenek bırakmayacaksın."

Göz ucuyla Savvy'nin üzerinde çalıştığı gemiden ayrılıp rıhtıma doğru ilerlemeye başladığını gördü. Lanet olsun. Keşke Kalli'nin görüş alanından uzak durabilseydi. Lanetli mi doğmuştu?

Eski nişanlısı Savvy'yi tam o anda fark etti. Evet. Lanetli.

"O kaltak yüzünden, değil mi?" Kalli çığlık attı, gözyaşları hemen kayboldu. Kadın onları çalışan bir musluktan daha hızlı açıp kapatabiliyordu.

"Bunun ikimizden başka kimseyle bir ilgisi yok," dedi Ashton ona. "Ve seninle konuşmam bitti. Seçeneklerinizi zaten açıkladım: arkanızı dönüp gidin ya da dışarı çıkarılacaksınız." Onunla dalga geçmekten bıkmıştı.

Kadın hemen hareket etmeyince, adam başını sallayarak yanında duran güvenlik görevlisine işaret etti.

"Zahmet etme, Ashton. Ben çıkış yolunu biliyorum." Sonra, şükürler olsun ki, pahalı topuklarının üzerinde döndü.

Bu yeni çiftin içinde tekrar tökezlememesini umuyordu.

Onun hışımına gidişini izlemesine gerek yoktu. Evlenmeyi kabul ettiği kadınla işi bitmişti ve umurunda bile değildi. Ne düşünüyordu ki? Kol şekeri ve mükemmel bir ödül eşi, artı iyi bir dizi iş bağlantısı? Evliliğin getireceği baş ağrısına değmezdi.

Ama aniden bir öfke çığlığı daha duydu ve Kalli'nin tamamen hazırlıksız bir şekilde orada duran Savvy'nin üzerine atılıp onu ittiğini görmek için tam zamanında döndü.

Savvy tepki verecek zaman bulamadan geriye doğru uçtu ve serin suya düştü. Güvenlik görevlisi, tehlikeli topuklu ayakkabılarını elinde tutarak rıhtıma doğru koşan Kalli'nin peşinden gitti.

Ashton'ın bu karmaşayla uğraşacak zamanı yoktu. Suyu doğru koştu, suya daldı ve Savvy'yi tam kafası su yüzüne çıkarken yakaladı.

Adam onu merdivene doğru çekerken ve kalkmasına yardım etmek için iterken bu kez ona karşı koymadı. Ve sonra kendini onun önünde buldu, ikisi de sıırıslıklamıdı, kadının yüzü şok içindeydi.

Ve ağzından çıkan sözcüklere engel olamadı. "Daha önce burada tanışmamış mıydık?"

Gözleri bir an için büyüdü ve sonra dudakları kıpırdadı ve hepsi bu kadar sürdü. Birden ikisi de gülmekten yerlere yattı. Ekibi kesinlikle onun delirdiğini düşünecekti ama hepsi geri çekilip bu pembe dizinin yeni bölümünü izlemiyormuş gibi davranacak kadar akıllıydı.

opera.

Savvy sonunda, "Bu hiç komik değil," diye soluk soluğa kaldı.

"Hayır, biliyorum," diye kabul etmek zorunda kaldı Ashton. Ve sonra bakışlarını onun ışıltılı gözlerinden ayıramadı. "Kahretsin, şu anda seni öpmek istiyorum."

Bir adım da olsa geri çekildi. "Sakın buna cüret etme," diye fısıldadı. "Mürettebatın geri kalanı büyük olasılıkla beni zaten bir yuva yıkıcı olarak görüyor ve bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun."

"Seni temin ederim ki Kalli ile ayrılmamızın sebebinin sen olduğunu düşünüyorlarsa, senin onuruna balonlu ve konfetili bir parti planlıyorlardır. Buralarda pek sevilen biri değildi. Ya da son zamanlarda bana öyle söylendi."

"Bu söylediğin korkunç bir şey Ashton, kesinlikle korkunç. Belli ki ayrılığınızdan dolayı acı çekiyordu ki buraya geldi."

"Az önce seni suya itti. Ve sen onu mu savunuyorsun? Kadınların düşünme şeklini anlayabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Kadın pek nazik değildi, doğruyu söylemek gerekirse düpedüz kabaydı. Ama doğru düzgün düşünemiyor. Acı çekiyor," dedi Savvy ve adamın ağzını bir karış açık bıraktı.

"İşte ikiniz arasındaki fark bu, Savvy," dedi. "Senin bir kalbin var. Onun yok. Banka hesaplarıma ve içindeki mega dolarlara erişimini kaybettiği için kızgın."

Bu, söylemek üzere olduğu şeyi durdurdu - orada ağzı açık bir şekilde durdu. Para hakkındaki yorumuyla gözleri büyüdü ama gördüğü açgözlülük değil, korku ifadesiydi. Ondan bir adım daha uzaklaştı. İlginçti. Onunla ilgili her şey ilginçti.

"Hadi gel. Sana bir havlu getireyim," dedi ve elini uzattı.

Bir adım daha geri çekildi. "Hiç sanmıyorum. Bütün bu felaket böyle başladı."

Bir süre sonra tekrar gülümsemeye başladı.

Kahretsin, eğer onu o huysuz ruh halinden çekip çıkarmamışsa. Bu kadına gerçekten aşık oluyordu.

"Hadi ama melek yüzlü. Belki bu sefer düştüğümüzde öpücüğünü gerçekten tamamlayabilirim," dedi göz kırparak.

"Aman Tanrım Ash, bunu söylediğine inanamıyorum," diye fısıldadı etrafına bakmadan önce. Elbette herkes onlara bakıyordu ve yanakları en parlak kırmızılarla parlıyordu. "Ben buradan gidiyorum." Döndü ve koşar adımlarla ondan uzaklaştı.

Birkaç saniye onu takip etmeyi düşündü. Ne de olsa banyoya koşacak ve sırlıslık kıyafetlerini çıkaracaktı. Kahretsin! Bir anda ereksiyonu şiddetlendi. Evet, belki de en iyisi onun aynı anda hem ısınmasına hem de serinlemesine izin vermesiydi.

Yine de, ısıklık çalarak yanlarından geçerken mürettebat üyelerinin bilmiş bakışlarını görmezden geldi. Günü birkaç dakika içinde boktan bir halden harika bir hale dönüşmüştü. Savvy'de ona bunu yapan inanılmaz bir şey vardı.

Önümüzdeki on günü iple çekmekten daha fazlasını yapıyordu. Savvy denizin ortasında ondan kaçamazdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SAVVY, normalde bulunduğu yerden yaklaşık bir mil uzakta bulunan kalkış rıhtımlarında bir kalabalığın oluşmasını izledi

teknelerde çalışıyordu. Doğru, bu gemi yolculuğunda deli gibi çalışacaktı ama gemiye binmeye hazırlanan lüks insanların heyecanına da engel olamıyordu.

Başından beri kırmızı halıda bir yolculuktu. Ashton'ın konukları güneş altında bunalmasın diye çadırlar kurulmuştu. İçecekler hazırды ve orada gülümsemeyen tek bir kişi bile yoktu.

Ashton hiçbir yerde bulunamamıştı ve Savvy artık onun bu yolculuğun bir parçası olmadığından emindi. Sanki omuzlarından yirmi kiloluk bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Denizde geçireceği on gün, bu adama duyduğu hayranlığın üstesinden gelebilmesi için doktorun tam da istediği şeydi.

Evet, kesinlikle iyileşecekti.

İnsan kalabalığına rağmen süreç sorunsuz bir şekilde ilerledi, çünkü konuklara seyahat programlarını, yemek seçeneklerini, oda anahtarlarını ve odalarına veya süitlerine nasıl ulaşacakları da dahil olmak üzere geminin düzenini içeren bir paket verildi. Savvy odalarını beğendiklerini umuyordu. O ve diğer pek çok personel yastıkların üzerine güller bırakmıştı.

güneş kremi, dudak kremi ve makyaj temizleme mendilleri gibi birçok yolcunun unutmaya meyilli olduğu temel ihtiyaçlarla dolu bir tote çanta ile.

Savannah daha önce hiç gerçek bir gemi seyahatine çıkmamıştı -iyi ya da kötü bir tatil köyüne bile gitmemişti- ama ona Ashton'ın Fırtına maceralarının her yolcu için VIP olmasında ısrar ettiği söylenmişti. Parasını onlar ödüyordu ve o da kimseyi kazıklamak niyetinde değildi. Yani Savvy her ne kadar adamı sevmek ya da takdir etmek istemese de, bir işletme sahibi olarak ona saygı duymak zorundaydı.

O ve diğerleri ayrıca her kabine buzda bir şişe şampanya ve peynir, kraker ve meyve içeren bir tepsi koymuşlardı, böylece yolcular yerleşebilir ve erken bir akşam yemeği aramaya başlamadan önce bir şeyler atıştırabilirlerdi.

"Savvy, gemiye binme zamanı."

Gemiye binen son yolculardan uzaklaşan Savvy, iş arkadaşını geminin arka girişine kadar takip etti ve demir alıp denize açılmaya başladıklarında bunu özel arka güverteden izlemeye karar verdi.

Ashton'ı göremediği için hayal kırıklığına uğramıştı - bekle! Hayal kırıklığına uğramamıştı! - bir sonraki saat hızla geçip giderken kısa sürede bir kenara itildi. Öğleden sonra yapacak bir şey yoktu ama gemi Pasifik Kıyısı'na doğru yol alırken manzaranın tadını çıkarmaya hazırlanıyordu. Gemiden inme şansı bulacağı ilk durak Skagway, Alaska olacaktı. Yolcular durakların çoğunda tam bir gün ve gece geçirdiler. Hatta bazıları bölgeyi daha fazla deneyimlemek için adalardaki otellerde kalmayı tercih etti.

Savvy, zaten bir odaları varken neden başka bir oda için para ödediklerini anlayamıyordu ama anlaşılan parası olan insanlar bunu boşa harcamayı umursamıyordu. Her neyse. Böyle düşünmemeye karar verdi. Kendisi için istediği yargılayıcı ruh hali bu değildi.

"Bu senin için bir ilk mi?"

Bu soru üzerine biraz sıçrayan Savvy, Weston'ın yanında durduğunu görmek için döndü.

Onunla en son flört etmesinden bu yana birkaç gün geçmişti ama şu anda ona şehvetli bir bakış gönderirken oyununu oynuyor gibi görünüyordu.

"Evet, bu benim bakir yolculuğum. Bir gün bu gemi seyahatlerinden birinde, özellikle de bu şanslı insanlara nasıl davranıldığını düşününce, gerçek bir konuk olmayı çok isterim."

Biraz daha yaklaştı ve teknenin rıhtımdan uzaklaşmaya başlamasını izlerken omzu onunkini okşuyordu.

Weston ona, "Evet, Bay Storm burada bir yıl çalıştıktan sonra her birimize ücretsiz bir seyahat veriyor, ama dürüst olmak gerekirse, bu seyahatler sırasında çok fazla izin de alıyoruz, bu yüzden henüz yolcu olarak bir tane bile almadım," dedi. "Çalışmaktan zevk alıyorum ve çok da bahşış kazanıyorum!"

"Çünkü sen kumarhanede çalışıyorsun, Wes. O işi yapmayı çok isterdim. Sanırım çok iyi bir blackjack dağıtıcısı olurdu. Telefonumda çok oynadım," dedi ve ona göz kırptı.

"Patronla konuşun. Herkese çeşitli fırsatlar sunmayı sever."

"Belki başka bir yolculukta. Her neyse, çok fazla gezintiye çıkacağımı sanmıyorum. Sadece yaz için buradayım."

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Sonbaharda yüksek lisansa geri dönüyorum ve dersler başladıktan sonra on gün daha ortadan kaybolamam."

"Bu gece benimle burada buluşmak ister misin? Sabah ikide çıkıyorum."

Savvy inlemek istedi. Hayır, onunla buluşmak istemiyordu ama iş arkadaşlarından herhangi biriyle arasında bir gariplik olmasını da istemiyordu. Ayrıca, flört etmekten gerçekten hoşlanıyordu. Bu küçük kız kardeşinin etkisi miydi? Öyle olmalıydı.

Birkaç dakika sessiz kaldığında, adamın güzel gülümsemesi kayboldu ve kadın umutsuzca ona söyleyecek bir şeyler aradı.

"Çok isterdim Weston ama erken kalkmam gerekiyor, kumarhane kapandığında üşümüş olacağım," dedi. En azından

adama yalan söylemiyordu. En geç gece yarısına kadar yatmış olacaktı.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama kesinlikle yıkılmış değildi. "Yolculuk boyunca erken vardiyada mısın?"

"Evet, özür dilerim."

"Ben de öyle. Özür dilerim, yani. Geç saatlere kadar çalışıyorum, o yüzden uyuyorum."

Belki ögle yemeğine falan yetişebiliriz."

Ama bunu söylerken bile, onun alt güverteye baktığını ve gözünün yanından geçen daracık mavi elbiseli bir kadına takıldığını gördü.

Savvy, sarışına şehvetle bakan başka bir iş arkadaşını işaret ederek, "Mark'tan önce git onu yakala Kazanova," dedi.

Weston ayrılmadan önce zar zor vedalaştı ve Savvy rahat bir nefes aldı. Kriz önlenmişti.

Olabildiğince uzun süre olduğu yerde kaldı ve yüzüne vuran sıcak güneşin tadını çıkardı. Sonra yine iş çağırdı. Çok hızlı dönünce, yere çakılmadan önce korkuluklara tutunmak zorunda kaldı. Neredeyse düşeceği için suçlayabileceği herhangi bir dalga bile yoktu, lanet olsun. Ama yolcuların istekleriyle ilgilenmek için kabinden kabine koşturmak zorunda kaldığında son bir saatin tüm garipliklerini unuttu.

Normal akşam yemeği saati gelip çatmıştı ve yemek yemeye fırsat bulamadan erken bir gece geçirmeye fazlasıyla hazırды. Ayakta duracak hali yoktu ve açlıktan ölüyordu. Neyse ki dinlenme odasında granola ve meyve suyu vardı. Biraz alıp yatağında yiyebilirdi - kırıntıların canı cehenneme.

Ertesi gün de tamamen aynıydı. Shirley ona limana vardıklarında daha az çalıştıklarını ve her iki dakikada bir yolculardan telefon almadıklarını söyledi. Ama gemi seyahatinin ilk iki günü her zaman en zoruydu, çünkü insanlar valizlerine koymayı unuttukları şeyleri almak için feryat etmeye başlıyorlardı ve bu bazen iç çamaşırı bölümüne kadar uzanıyordu. Vay be.

Günün sonunda, dikkat çekmemeye çalışıyordu.

mümkün olduğunca kalabalığın arasından gizlice geçti. Tek bir kişi tarafından bile bir şey sorulmasını istemiyordu. Merdivenler görünmüştü ki... biri kolunu yakaladı.

"Kaptan akşam yemeğinde onunla birlikte oturmanızı rica etti."

Az önce kendisiyle konuşan adamı tanımadı ve kaskatı kesildi.

"Kaptan neden benimle yemek yemek istesin ki? Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsunuz," dedi elini çekiştirerek.

"Hayır, Bayan Mills. Kaptan özellikle sizi istedi."

O zaman Savvy bir gün önce Ashton'ı neden görmediğini anladı. oktan gemiye binmişti. Belli ki bu gemi yolculuğunda kaptan rolünü oynuyordu. Bu küçük ayrıntıyı fark etmeden otuz altı saat boyunca nasıl mutlu mesut yaşadığını asla bilemeyecekti.

Emin olduğu tek şey, umutsuzca istediği birkaç günlük huzurun az önce okyanusun dibine batmış olduğuydu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

P Odasında bir ileri bir geri gidip gelen Ashton, ne halt ettiğini merak ediyordu. İlk kez. Gemi yola çıkmadan önceki günden beri Savvy'den bilerek uzak durmuştu çünkü ilgilenmediği belli olan bir kadının peşinden gitmeye devam etmeyeceğine karar vermişti. Rıhtımında başka bir adamla öpüşebilen bir kadının. İşe *aldığı* adamlarla açıkça flört eden bir kadın.

Yolculuklarının ilk gecesinde onu çağırmadığında kendisiyle inanılmaz derecede gurur duymuştu. Bu biraz kısıtlama gerektirmişti - yoğun bir kısıtlama - ama başarmıştı. Şimdi, ikinci gecede, temel içgüdülerini o kadar da kontrol edemiyordu. Onu bulması için adamlarından birini göndermişti.

Onu başka bir gemiye tayin ettirmeli, ikisinin birlikte denizde oldukça yakın bir yerde, kaçma olasılığı olmadan sıkışıp kalmayacağından emin olmalıydı. Ama beyninin ona yapmasını söylediği şeyi yapmış mıydı? Hayır. Son altı hafta içinde birkaç milyon beyin hücresini kaybetmiş gibiydi.

O bir morundu. Olan buydu. Ya *öyleydi* ya da cezalandırılmayı seven bir oburdu.

Mazoşist miydi? Her iki durumda da, bu iş iyi gitmeyecekti. Bağlı... Hmm... Hayır. Böyle bir düşüncem yok.

Kapı çalındığında kalp atışlarının birkaç adım hızlandığını hissetti. Bu onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Bilinçli bir şekilde kapıya doğru ilerledi ve iterek açtı. Sonra kadın orada durdu ve tek yapmak istediği onu kollarının arasına almaktı.

Bir şekilde kendini durdurmayı başardı.

"Teşekkürler Ricky," dedi en kontrollü sesiyle. "Bu akşamlık bu kadar."

Koruması ortadan kayboldu ve Ashton Savvy'yi odaya götürdü. Tekme atıp çığlık atmıyordu ama mutlu olmaktan çok uzak görünüyordu.

"Gemide olduğumu bilmiyordum," dedi Savvy, geniş süitinin girişinde rahatsız bir şekilde dururken.

"Tekneleri ben işletiyorum. Başka nerede olabilirim ki?" diye sordu ona. "Senin birden fazla teknen var Ashton," diye işaret etti.

"Yoksa size Kaptan Stubing mi demeliyim? Bu sizin Pasifik Prensesi, *Aşk Gemisi* versiyonunuz mu?"

"Bütün gece huysuz mu davranacaksın?" dedi hazır bekleyen yemek masasına doğru ilerlerken.

"Buraya gelmeyi ben istemedim," dedi ona. Gözleri daha önce kısıldıysa da şu anda yarık gibiydi.

"Kaptanla yemek yemeye davet edildiniz. Bu bir onurdur," dedi, bunun onu daha da sinirlendireceğini biliyordu. Haklıydı da. Elbette normalde kaptan ana salonda yolcularla birlikte yemek yerdı ama bu akşam konuklarını kendi varlığına maruz bırakacak durumda değildi. İş için iyi olmazdı.

"Cidden Ashton, ne halt ediyorsun?" diye sordu. "Uzun birkaç gün geçirdim ve çok yorgunum."

"Sizinle yemek yemek istedim. Madem buradasınız ve muhtemelen o *uzun* günlerinizden sonra açsınız - bunların bir kısmı suyu izleyerek geçti - neden yemeği mümkün olduğunca nezaketle atlatmaya çalışmıyoruz? Bu muydu?"

Sizin gibi eğitimli bir kadın için uygun bir ifade mi?"

Sanki ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi önce kapıya, sonra yemek masasına, sonra da tekrar kapıya baktı. Ona ne kadar acı verse de, dönüp giderse peşinden gitmeyeceğine karar verdi. Ne de olsa, gemi eve dönmeden önce onu kendisine getirmek için tam dokuz günü vardı.

"Gariptir ki aım," dedi ve masaya doğru belli belirsiz bir adım attı.

"Güzel. Aynı şey benim için de geçerli."

Onun sandalyesine doğru ilerledi ve sandalyeyi uzattı. Kadın bir süre ona temkinli bir şekilde baktı ama sonunda ilerledi ve oturdu.

"Yine de çok uzun süre dışarıda kalamam Kaptan. Sabah erken kalkacağım."

Sırıttı. "Muhtemelen izin almanı sağlayabilirim. Patronu tanıyorum."

"zel muamele istemiyorum, Ashton. İşimi yapmak ve iş arkadaşlarımı kızdırmamak istiyorum."

"Pekâlâ o zaman," dedi. "Neden güzel bir yemeğin tadını çıkarmıyor ve kavgayı başka bir güne saklamıyoruz?"

Bu yorum karşısında ağzı açık kaldı. "Bir süredir ayı gibi bir ruh hali içinde olan sensin."

"Kesinlikle haklısın," dedi ona, gözlerindeki şoktan memnuniyet duyarak. "Beni o kadar çok kez geri çevirdin ki artık sayamıyorum bile. Gururumu incitmek için çok iyi bir iş çıkardın."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

Söylediği her kelimeyi duyduğundan emin olması ve ne istediğinden şüphe duymaması için ona doğru eğilerek, tüm dikkatini ona verene kadar bekledi. "Senden hoşlanıyorum Savvy. Senden çok hoşlanıyorum. Artık bir nişanlım yok - o küçük melodramın nasıl oynandığını gördün. Aramıza kimse girmeyecek ve bir haftadan fazla bir süredir bu gemideyiz. Seni takip edeceğim ve durmayacağım, çünkü senin de benden hoşlandığına kesinlikle inanıyorum."

Bu küçük konuşmayı yaptıktan sonra, kendini oldukça iyi hissederek arkasına yaslandı. Bunu hemen söylemek çok daha iyiydi. Flört etmek harikaydı ama dürüstlük gibisi yoktu. Açık, yakın ve kişisel.

O daha cevap veremeden garsonlardan biri gelip kadehlerini doldurdu, diğeri de ekmek ve salata koydu. Sonra iki adam da ortadan kayboldu.

"Neden ben?" diye sordu ona.

Bu onu şaşırttı. Bununla ne demek istemiş olabilirdi? Ama ona baktıkça gözlerindeki güvensizliği fark etmeye başladı. Gerçekten de ne kadar büyüleyici olduğunu anlamıyor muydu? Ne kadar inanılmaz derecede güzel olduğunu?

Bunun mümkün olmadığını düşündü. Ama onu incelemeye devam ettikçe, onun kendi değerini gerçekten bilmemesi gerektiğini fark etti. Eğer tam bir haydut olsaydı, bunu kendi yararına kullanırdı. Ama ona bu şekilde zarar verme düşüncesi bile onu iğrendiriyordu.

"Senden başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünemiyorum, Savvy. Seninle ilgili her şey dünyamı kontrolden çıkarıyor. Seninle vakit geçirmezsem bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı hissediyorum." Onun için oldukça ender rastlanan bir itiraftı bu, kendi iyi gizlenmiş kırılganlığının bir parçasını ona sunmuştu.

"... Ashton -"

O sözünü tamamlayamadan sözünü kesti. "Susadın mı?"

"Şey... um... evet," diye itiraf etmek zorunda kaldı.

Masadan kalktı ve barın arkasına doğru yürüdü. Birkaç farklı likör şişesi çıkardı ve iki şişeyi havaya fırlatıp mükemmel bir şekilde yakaladıktan sonra buzlu bardağına biraz votka ve biraz tekila döktüğünde kızın gülümsemesinin tadını çıkardı. Biraz döndürdükten sonra cini aldı ve bardağa biraz buz koyduktan sonra biraz rom ve biraz Sprite ekledi. Üstüne bir de vişne koyarak ona doğru ilerledi.

"Bu da ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Kız bir yudum alıp kaşlarını çatınca sıırttı. "Buna *bacak ayırıcı*," dedi kıkırdayarak.

"Ashton, ben şarabı tercih ederim," dedi ve bardağı itti.

Hiç alınmamıştı. Gülererek kadının kadehini kaldırdı ve güzel bir şişe şarap aldı. Sonra da kadının bütün kadehi mideye indirişini izledi ve centilmen bir adam olarak kadehi onun için yeniden doldurdu. Belli ki akşamı atlatmak için biraz sıvı cesarete ihtiyacı vardı. Herkesin zaman zaman olmaz mı? Onun kesinlikle vardı.

"Şimdi ikimiz hakkında konuşmaya geri dönelim," dedi, koşullar düşünöldüğünde düşünöğünden daha rahat hissederek.

"Sadece ikimiz için iyi bir fikir olacağını düşünmüyorum... şey... bilirsin işte."

Ve tam o anda Ashton taktik değıştirmeye karar verdi. Bu kadına sahip olmak için her zamankinden daha kararlıydı ama belli ki güçlü kol taktikleri kadın üzerinde işe yaramıyordu. Arkasına yaslanıp bu ilgi çekici kadının çorbasıyla oynamasını izlerken kafasında çarklar dönmeye devam etti - bir ısırik bile almadan kaşığından sıvı damlamasına izin verdi.

O bir iş adamıydı ve bunu unutmaması gerekiyordu. Bir yöntem başarısız olmaya devam ederse, tuğla duvarlara çarparsa - tuğla duvarların zeminde ağır olmadığı denizde bile - yeni bir şey denemenin zamanı gelmişti. Ve Ashton hiçbir şeyden vazgeçen biri olmamıştı.

Bu yüzden onun hakkında ne hissettiğinden bahsetmeyi bıraktı ve onun yerine gününün nasıl geçtiğini sorgulamaya başladı. Kadının içinde kopan fırtınayı fark etmemiş olamazdı.

Onun kıızıydı. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

WOULD SHE HIÇ var herhangi bir duyu .
Bu adamın etrafındaki dengeyi? Biraz
deniz tutmuş gibi hissediyordu,
ve denizle hiçbir ilgisi yoktu.

Ashton teknenin kaptanlığı hakkında sohbet ediyor ve son iki günün diğer konularının yanı sıra, rıhtımdan ayrıldıklarında mürettebattan birinin neredeyse suya düştüğünü anlatıyordu. Kimin umurundaydı ki? Onun kesinlikle umurunda değildi. Onun umurunda olan Ashton'ın bu yepyeni tavrıydı. O şimdi kimdi?

Acımasız Bay Hyde'dan uygar Dr. Jekyll'a dönmüştü ve her zamankinden çok daha dostça davranıyordu. Ve kendini ona teslim olmuş hissediyordu. Hem onunla hem de kendisiyle savaşmak imkânsız görünüyordu. Ve şimdi aralarında bir nişanlı da yoktu.

Savvy onun için bir fetihten başka bir şey olmayacağını bilse bile, onun emeğinin meyvelerinden zevk alması çok mu yanlış olurdu? Ne de olsa yirmi dört yaşında bir bakireydi. Herkesin çok büyük olduğunu düşündüğü şeyi deneyimlemesinin zamanı gelmemiş miydi? Belki de dünya gerçekten yerinden oynayacaktı... okyanusta olmaları dışında. Detaylar, detaylar.

Ashton öpücüklerini onun vücudunda gezdirirken,

kesinlikle daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetmişti. Ve adama kızgın olduğunda bile, vücudu mesajı almamış gibi görünüyordu.

"Sanırım şarabı biraz fazla kaçırdım," dedi Savvy kadehini bırakıp Ashton'ın söylediklerine odaklanmaya çalışırken.

Tüm bu düşünceleri aklından geçirmesine neden olan şey şarap olmalıydı. Onun tek gecelik ilişkilerinden biri olmak istemiş olamazdı.

"Sadece birkaç kadeh içtin, Savvy," diye işaret etti.

Lanet olsun! Takip ediyordu. Şu anda o kadar gergindi ki parmakları titriyordu. Suçu şaraba atmak için elinden geleni yapabilirdi, ama gerçek nedeni çok iyi biliyordu - sadece onun huzurunda olmaktı. Ve onun şu anda müsait olduğunun farkında olması, sistemini kapatan baş döndürücü bir telaştı.

Pişmanlık içinde yaşamaya devam mı edecekti? Gerçekten de her zaman kurallara göre oynayan o kız olmak istiyor muydu? Korkuları tarafından yönetilen bir kız, hatta bir kadın? Ne kadar eğlenceli bir hayattı bu? Kendisinden daha genç ama bazen daha bilge olan kız kardeşine göre hiç de eğlenceli değildi.

Savvy, Ashton'la özel ve kesinlikle derin ya da aşırı yüklü hiçbir şey hakkında sohbet etmezken, etrafına ördüğü koruyucu duvarların biraz daha yıkılmasına ve sonra bunun biraz daha ötesine izin vermekten kendini alamadı. Şarabı yudumlamayı bıraktı ve bunun yerine küçük yudumlar aldı.

Eğer bu adamla aynı yatağı paylaşmaya karar verirse, alkolü kötü adam olarak göstermeyi reddedecekti. Sabah olduğunda kendine bunu sarhoş olduğu için yaptığını söylemeyecekti. Kararına sahip çıkmak istiyordu - bu karar her ne olacaksa.

Yemekleri artık bitmişti ve Ashton ayağa kalktı. Belki de herhangi bir karar vermesi gerekmiyordur, diye düşündü hayal kırıklığının sınırında bir şeyle. Onların gecesi

bitmiş gibi görünüyordu.

Ama Ash onu kapıya kadar götürmedi. Onu başka bir odaya, içinde bir kanepe, bir uzanma koltuğu, bir televizyon ve hatta yanmakta olan bir gaz şöminesi bulunan küçük bir oturma alanına götürdü.

Işık kısılmıştı ve adam onun elini nazikçe tutup kanepeye götürdüğünde Savvy itiraz etmedi. Oturdu ve onu kucağına çekti. Bu çok iyi hissettiriyordu.

Gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye yaslarken hiçbir şey söylemedi. Gözlerinde bir soru vardı ve ne sorduğunu biliyordu. Bu büyük bir andı. İsteddiği şeyi yapıp yapmayacağına karar vermesi gerekiyordu.

- ya da akıllıca olacağını bildiği şeyi yapardı.

Ne zaman o keçe onun sertlik basarak karşı Arkasını döndüğünde boğazından bir iç çekiş kaçtı ve onun gözlerinin alevlenmesini izlemenin heyecanını yaşadı. Bu yeni gücü, içinden yükselen bu cinselliği test ederken, kalçalarını onun uyarılmışlığına karşı oynattı ve o da alçak bir iniltiyle karşılık verdi. "Eğer benimle oynayacaksan Savvy, her zaman benim kazandığımı bilmelisin," diye hırladı. Eli yukarı kalktı ve saçlarını kavradı, eğilip boğazını öpmeden önce başını geriye çekti - sadece dudaklarının hafif bir izi ve dilini tenine değdirdi.

Kalbi küt küt atarken ve içi ısınırken cevap olarak kalçalarını tekrar oynattı. Evet. Bunu istiyordu. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Ona fikrini değıştirdiğini söylemek istemiyordu. Sadece onu öpmesini ve bir sonraki adımın kendiliğinden gelmesini istiyordu. Kendiliğinden mi? Emin değildi ama artık umurunda da değildi.

"şimdi seni alıp odama götüreceğim," diye uyardı Ashton onu. "Eğer bunun sona ermesini istiyorsan Savvy, bunu açıkça söylemen gerekecek."

Sonra adam altından çekilince inledi ama adamdan ayrılalı çok olmamıştı ki

Kolları bacaklarının altından kayıyor ve onu göğsünün gergin hatlarına doğru kaldırıyordu.

Bir süre öylece durdu, onun güzel yüzüne ve duru gözlerine bakmaktan başka bir şey yapmadı. Bu anda sözcükleri kullanmak için hiçbir istek duymuyordu. Ama çok geçmeden göz kapakları düştü ve sonra öne doğru eğilerek dudaklarını aldı. Ve bu sefer onu öpmemeyi aklından bile geçirmedi.

Kollarını adamın boynuna doladı ve adam ağzını yağmalarken sıkı sıkı tutundu, dudakları tutacağını umduğu sözler veriyordu.

Onu bırakması çok erken olmuştu ve Savvy, adam karşısında dururken kendini onun kral boy yatağının kenarında uzanırken buldu. Kahretsin, çok güzel bir adamdı. İçinden bir beklenti akıyordu. Zerre kadar pişmanlık ya da kararsızlık hissetmiyordu. Bu adamı istiyordu ve bu gece ona sahip olacaktı. Her şeyiyle.

"Evet, Ashton," diye fısıldadı sonunda, bunu yaptığının farkında bile değildi.

Yavaşça önce gömleğinin, sonra da pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Onu tüm ihtişamıyla görmek için beklerken Savvy'nin ağzı kurudu ve sonunda karşısında çırılçıplak durduğunda, beklediğine değdiğini fark etti. Sadece fiziksel emekten korkmayan bir erkeğin elde edebileceği türden iyi bilenmiş bir vücuda sahipti. Omuzları genişti, göğsü mükemmel bir şekilde kaslanmıştı ve karın kasları - ah, o karın kasları - A listesindeki bir aksiyon yıldızına layıktı.

Geri kalanı... vay canına, geri kalanı. Erkekliği kalın ve sert, sert çeliğin üzerinde pürüzsüz bir saten gibi duruyordu ve ağız sulandıracak kadar muhteşemdi. Neyi daha çok istediğinden emin değildi - onu tatmayı mı yoksa içine gömülmesini mi - her ikisini de daha önce hiç yapmamış ya da hissetmemişti.

"Harikasin," diye inledi.

"Ah, tatlı Savvy, muhteşem olan sensin."

İşini çabucak bitiren adam, kadının giysilerini sıyırdı ve sonra ona bakarken inleyen o oldu.

Vücudunda aşağı doğru öpmeye başlamadan önce tepeden tırnağa, dudakları yeni bir parçasına geçmeden önce cildine zar zor dokunuyordu.

"Kusursuzsun Savvy, hayal ettiğimden bile daha mükemmelsin," dedi ona yavaşça yüzüne doğru ilerlerken. "Senden yeterince tat alamıyorum."

"Birçok kusurum var ama bunları görmediğiniz için minnettarım," dedi. Sadece kısa bir an için bu eşsiz adamın altında yattığı için utandı. Adam ona öylesine hayranlıkla bakıyordu ki, standart korkularını ve güvensizliklerini geliştirecek zamanı olmadı.

Kadının az önce söylediklerinin saçmalığını kabul etmeyi reddetti ve klasik bir şey yaptı. Onu sadece öpmekle kalmayıp çıplak bedenini onunkine yakın bir şekilde bastırarak böyle saçma şeyler düşünmesini bile engelledi.

Ellerini onun sırtına dolayarak ona sarıldı ve bir bacağını onun sırtına doladı. Her şey çok doğru, çok mükemmel, bu anın hayal ettiğinden çok daha mükemmel olduğunu hissetti.

Kız kalçalarını yukarı doğru kaldırdığında, adam öpüşmeyi kesti, kızın aklını başından alan bir öpüşmeydi bu. Şimdi ne yapıyordu? Çok yakında öğrenecekti. Küçük bir gülümsemeye dudaklarını çenesinde gezdirdi ve dilini kızın sıcak teninin tadını çıkarmak için dışarı çıkardı ve yavaşça boynundan aşağıya, göğüslerinin tümseklerine doğru kaydı.

Her bir meme ucunu yalayan ve ısıran adam, kadın altında inleyene kadar devam etmedi ve sonra ciddi bir şekilde göbeğine baktı. Karnı bu noktada dalgalanıyordu ve her şey aşırı hızlandı. Uyluklarını iyice açmış ve her birinin iç kısmını kemiriyordu.

Dilinin ilk darbesi vücudunun en sıcak bölgesine değdiğinde Savvy haykırdı. Adam kalçalarını birbirinden daha da ayırıp o muhteşem dilini kızın sıcaklığının dikişi boyunca gezdirirken, varlığından haberdar olmadığı hisler içinden geçip gitti.

"Ashton..." diye neredeyse ağlayacaktı. Onun devam etmesini mi yoksa durmasını mı istiyordu? Bu çok fazlaydı. Göbeğindeki yanma midesini gittikçe daha da daraltıyordu. Bacakları titriyor ve böylesine alışılmadık bir kontrol kaybına karşı mücadele ederken başı yatağa çarpıyordu.

"Benimle kavga etme, Savvy. Sadece bunun tadını çıkar," dedi Ash iki parmağını onun içine gömmeden önce ve şişmiş tomurcuğunu diliyle daire içine alıp emdi.

Ve sonra Savvy'nin içinde zar zor anlayabildiği bir şey oldu. Çekirdeği kaynama noktasına kadar ısındı ve sonra patladı. Havai fişekler. Bütün kasları titredi, yataktan fırladı ve sevinç çığlıkları attı.

Ölçüsüz zevk dalgaları dalga dalga içinden geçerken, Ashton'ın yatağında yukarı doğru kaydığını ve onu okşadığını belli belirsiz fark etti. Konuştu ama sesi sanki uzaktan geliyormuş gibiydi ve kız onun sözlerine odaklanamadı.

"Göz kamaştırıcısın," diye nefes nefese kaldı. "Sen bu haldeyken seni hemen almalıyım."

Bundan daha fazla uyarı yoktu. Birdenbire onun arka tarafını kavradı ve kalçaları onunkilere çarparak içine girdi.

Duygu üzerine duygu onun içinde yıkandı. Eğer daha önce sert ve hızlı boşalıyorsa, bu yeni bir seviyedeydi. Çekirdeği onu sıkıca kavradı. Evet, bakire vücudu onun uzunluğuna ve çevresine uyum sağlamaya çalışırken hafif bir acı da hissetti. Ama aldığı zevk acıdan çok daha fazlaydı ve kendini tüm bunların mutlak coşkusuna bıraktı.

"Kahretsin Savvy, çok sıkısın," diye inledi geri çekilip tekrar içine girerken.

Bu, ondan başka bir zevk çığlığı çekti. Ve adam daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başladığında, orgazmı asla tam olarak sona ermedi. Tam tekrar yeryüzüne iniyormuş gibi hissetmeye başlamıştı ki, ısı yeniden yükseldi.

Ashton'a bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

büyüleyici yakışıklı yüzü. Ve sonra tekrar onun etrafında ürperdi. Bu pek mümkün görünmese de, aldığı zevk öncekinden daha da yoğundu. Tekrar haykırarak ona sarıldı, tırnakları sırtına batıyordu. Adam kendini onun derinliklerine gömerken sesi onunkine karıştı ve her ikisi de tamamlandıklarında sarsıldılar. Artık mümkün olan en samimi şekilde bir olmuşlardı.

Tükenmişlerdi ve ikisinin de hareket etmeyi düşünebilmesi için çok uzun bir süre geçmesi gerekti. Ya da düşünebilmeleri, nokta. Ama sonunda adam kızın üzerinden kaydı ve kız, adam onu kendi tarafına çekene kadar hoşnutsuzluğunu mırıldandı.

"Bunun ne kadar muhteşem olduğunu tarif bile edemem Savvy," dedi parmaklarını onun pırıl pırıl sırtında gezdirirken.

"Aynen öyle," diye mırıldandı.

Böylesine muhteşem bir şeyi deneyimlemek için neden bu kadar uzun süre beklemişti ki? Şimdi sıkı bir seks bağımlısı olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Şimdiden tekrar yapmak istiyordu - on iki aşamalı bir program düşünüyordu ama geri çekilmeyi değil.

Ama çabalarıyla onu yıpratmıştı. Gözleri kapandı ve yorgunluk onu altına çekti. Belki de önce biraz dinlenmek daha iyi olacaktı. Seks çok fazla enerji gerektiriyordu ve ikinci raunt için tamamen uyanık olmak istiyordu. Ve on ikinci rauntta.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ASHTON kolunu uzattı ve Savannah'ya uzandı, ama karşılaşılan hiçbir şeyama boş yanında çarşaflar. Tam gözlerini açmaya çalışırken, süitinin kapısının tıkırdayarak kapanma sesini duydu.

Savvy bunu sessizce yapmaya çalışmış olsa da, bazı hareketler yankı uyandırıyor. Yine de bu onun ruh halini bozmadı. Ondan kaçabilecek gibi değildi. Skagway yolunu yarılamlışlardı ama şimdilik denizin ortasındaydılar. Bir olimpiyat şampiyonu gibi yüzmek ya da daha iyisini yapmak istemediği sürece, burada, onun bölgesinde sıkışıp kalmıştı.

Ve önceki inanılmaz gecenin ertesi sabahında, onun kendisinden çok uzaklaşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. "Yaşadığım en iyi seks" deyimini duymuştu. Ama bu daha *iyiydi*, muhtemelen *herhangi birinin* yaşadığı en iyi seksti. Tamam, bunu bilemezdi. Ama kesinlikle bunca yıldır yaptığı en iyi seksti. Ve Ashton yıllar boyunca çok seks yaptığını kendine bile itiraf etmekten biraz utanıyordu.

Yorganı arkaya atarak yataktan fırladı ve banyoya yöneldi. Ve kısa süre sonra kendini sıcak duşunda şarkı söylerken buldu. Kahretsin, kendini iyi hissediyordu. Ama spreyin altında dururken, Savvy'nin kıvranışını gözünün önüne getirdi.

ve anında tekrar sertleştirdi - acı verici bir şekilde sertleştirdi.

"Aşağı, oğlum," diye mırıldandı musluğu soğuğa çevirirken ve spreyin altında titreyerek dururken.

Biraz zaman aldı ama sonunda vücudu kendine gelmeye başladı. Elbette, tabiri caizse kendini ele alabilir ve o rahatsız edici gerginliklerden kurtulabilirdi ama bunu neden yapmak istesin ki? Savvy bu gemide ona çok yakındı ve her şeyi onunla yapmayı tercih ederdi.

Duştan çıktıktan sonra beline bir havlu sardı ve yatak odasına geri döndü. Dolabına doğru yürürken yatağına doğru döndü ve sonra durdu. Savvy'yi bulmak için acele ederken neredeyse kaçıyordu. Ama artık kanıtı gördüğüne göre geri dönüşü yoktu. Hissettiği şey şoktu.

Ama bu mümkün müydü? Gördüğünü sandığı şeyi gerçekten görüyor olabilir miydi? Yatağa doğru adım atıp aşağı baktığında, hiç şüphe yoktu. Nasıl fark etmemiş olabilirdi ki? O kadar mı aşağılık, duyarsız bir sümüklüydü?

Dün gece Savvy'nin bekâretini aldığı anlaşılan bembeyaz çarşaflara kan bulaşmıştı. İnanılır gibi değildi. Ama yatağın kenarına çöküp başını ellerinin arasına gömdüğünde, sevişmelerini adım adım gözden geçirdi. Kız çok sıkıydı, neredeyse acı verecek kadar sıkıydı ama adam çok tahrik olmuştu ve kız hiç şikâyet etmemişti. Birinin yatağını paylaşmayalı uzun zaman olduğunu düşünmüştü.

Daha önce hiç ilk kez bir kadını elde etmenin yükünü, sorumluluğunu taşımak zorunda kalmamıştı. Şimdi ne düşünüyordu? Onu incitmiş miydi? Bilseydi, daha nazik davranırdı; ona alışması için zaman tanırırdı.

Hayır. Bu doğru değildi. Bilseydi, dururdu. Bir kadının masumiyetini elinden alan adam olmak istemiyordu. Ama bunu düşünürken bile kendine yalan söylediğini biliyordu. Teknenin alabora olmasının

dün gece onu durdurabilirdi. Daha önce hiçbir kadını onu istediği kadar çok istememişti.

Ama neden ona söylememişti? Ve nasıl olur da bir kadın hiç seks yapmadan yirmi dört yaşına kadar gelebilir? Özellikle de Savvy Mills kadar seksi bir kadın...

Kahretsin, Ashton bunu öğrenmek için fazla beklemeyecekti. Bunu düşündükçe daha da üzülüyordu. Bu onun için bir oyun muydu? Onu tuzağa düşürmeye mi çalışıyordu? Neler oluyordu böyle?

Kaptan üniformasını giyerken, Savvy'yi bir an önce bulup hesaplaşmaya gitmeye giderek daha da kararlı hale geldi. Savvy kesinlikle kendini açıklayacaktı.

Tabii ki böyle bir şey olmayacaktı. Odasından çıkar çıkmaz ilgilenmesi gereken sorunlar vardı. Çalışanları birbiri ardına onu sorun bombardımanına tutuyordu. Lanet olsun!

Yine de onu bu çalışanların her birine saldırmaktan alıkoyan tek şey Savvy'nin kaçamayacağını bilmesiydi. İnanılmaz derecede kısa bir süre içinde dünyasını altüst eden kadına ne söylemesi gerekiyorsa çok yakında söyleme şansı bulacaktı.

Ashton gerçek bir mola veremedi saatler geçti ve alacakaranlık çökmeye başladı. Şimdi Savvy'yi bulma zamanıydı. Şimdi bazı cevaplar alacaktı. Ve bu kadının artık kendisinden saklanmasına izin vermeyecekti.

Geminin mürettebatın uyuduğu bölümüne doğru yürürken, olduğu yerde durdu. Çünkü tam o anda aklına başka bir düşünce geldi ve bu düşünce bacaklarını biraz güçsüz hissetmesine neden oldu.

Eğer Savvy dün geceye kadar bakireyse, ki tüm işaretler bunu gösteriyordu, bu onun doğum kontrol hapi kullanma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğu anlamına geliyordu. Ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez korunmamıştı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

W Kulaklığındaki müziğin sesini sonuna kadar açan Savvy, bir odadan diğerine ilerledi. bir sonraki. Yolcuların ardından basit temizlik işleri yapıyor, yatakları topluyor ve bu geziye katılan ayrıcalıklı insanların yastıklarının üzerine koymak için havluları sevimli küçük hayvanlara dönüştürüyordu. Normalde geceleri çalışmıyordu ama diğer yeni kızlardan biri grip olmuştu ve Savvy meşgul olma -ve daha da iyisi Ashton'dan uzak durma- fırsatını kaçırmamıştı.

Çikolataların çoğunu yolcuların odalarındaki kaselere koymakla meşgulken birkaç tanesini ağzına attı. Bir kadın ne yapması gerekiyorsa onu yapmalıydı. Son iki günde yaptığı iyi iş için kendisine teşekkür eden birkaç not bulduğunda çok sevindi.

Akşam beklediğinden daha olumlu bir şekilde sona eriyordu. Elbette, Ashton'ı tekrar görme ihtimali onu çok tedirgin ediyordu. Ya Ashton seksten onun kadar zevk almadıysa? Ya bir geceden sonra ondan bıktıysa?

Bu trajik olurdu. Elbette biraz ağrısı vardı. Adam onu gecenin bir yarısı uyandırmış ve başka bir yolculuğa çıkarmıştı - bu seferki daha da akrobatikti -

ve daha önce hiç kullanılmamış kaslarını kullanmıştı.

Ama acı, aldığı zevk için ödemeye fazlasıyla razı olduğu bir bedeldi. Keşke bu kadar korkak olmasaydı. Dönüp onun gözlerine bakmaktan ve hayal kırıklığı görmekten çok korkmuştu, bu yüzden Alaska güneşinin ilk ışıkları onun pencerelerinden içeri sızamadan kaçmıştı. Korkularını yenme kararı buraya kadarmış.

Tamam, dahası da vardı. Ayrıca gemideki iş arkadaşlarının onu kaptan odasından utanç yürüyüşü yaparken görmelerini de istememişti. Özellikle de bu sadece bir gecelik bir ilişkiyse.

Savvy üniversite günlerini çok iyi hatırlıyordu. Oda arkadaşları, hâlâ sarhoş ve bir önceki gece giydikleri kıyafetlerle yurt odasına girmişlerdi. İlişki kurmak kültürün bir parçası gibi görünüyordu ve kızlar böyle şeylere ilgi duymadığı için onu hep tuhaf bulmuşlardı.

Ama kızın naçizane fikrine göre, onların zevk anlayışı pek de hoş görünmüyordu. Evet, kızlar durmadan şu adamın nasıl sihirli bir dili olduğunu, şunun da en az iki UPS kamyonu gerektirecek bir paketi olduğunu anlatıp duruyorlardı. Ama aynı zamanda tam bir hayal kırıklığı hikayeleri de duymuştu. Ve Savvy, şansının yaver gitmesi halinde bu işin de böyle sonuçlanacağına inanıyordu. Hemen atlayan, heyecanını dindiren ve sonra da tepelere doğru kaçan çocuğu yakalayacaktı.

Onun iyi vakit geçirme anlayışı bu değil.

Ama Ashton'la geçirdiği uzun geceyle ilgili tek bir kötü şey bile hatırlamıyordu. Hayır. Hayal edebileceği en harika geceydi. Ve bunu tekrar tekrar yapmak istiyordu.

Eğer onunla konuşmak için cesaretini toplayabilirse, belki, sadece belki, adamdan tekrar bir performans kazanabilirdi. Şimdilik işini yapacaktı ve belki yarın dışarı çıkıp Skagway şehrini keşfetme şansı olacaktı. Bu kaçıp gitmek değildi.

kendi kendine ısrar etti.

Savvy'nin omzuna dokunan bir ses artık yalnız olmadığını haber verdi. Kulaklıklarını çıkararak arkasını döndü ve rahatlayarak iç çekti.

"Merhaba, Shirley. Her şey yolunda mı?"

"Evet, muhteşem bir iş çıkarıyorsunuz. Teşekkür ederim. Yolcularınızın yorumlarını gördüm ve hepsi çok memnun görünüyor," dedi baş kahya.

"Bu çok hoş," dedi Savvy ona. "Sadece bu oda ve bir tane daha işim var, sonra sanırım bu gecelik işim bitecek. Başka bir şey için bana ihtiyacınız var mı?"

"Hiç de değil. Sara şimdiden kendini daha iyi hissediyor, bu yüzden yarın akşam vardiyasını devralabileceğinden eminim." "Teşekkür ederim! Yarın sabah limana indiğimizde ve işim bittiğinde yapacağım ilk şey ikinci el kitap satan bir dükkân aramak olacak. İçlerinde her zaman büyük hazineler bulurum. Sonra da Tekrar yola çıkmadan önce görebildiğim her yeri göreceğim." "Bu harika," dedi Shirley ona bir öpücük vermeden önce.

değerlendiren bir bakış. "Bu akşam sende farklı bir şeyler var." Patronunun sözleri Savvy'nin kaslarının gerilmesine neden oldu.

"Hayır. Farklı bir şey yok," dedi hemen.

"Hmm. Bunu yemem. Ciddi bir alışveriş düşüncesi mi?" Shirley mırıldandı. "Hayır, bu olamaz. Alışveriş yapmaktan, en azından kıyafet almaktan ne kadar nefret ettiğini defalarca söyledin."

"Okyanusa açılacağım için çok heyecanlıyım," dedi Savvy büyük bir coşkuyla.

Denizi *gerçekten* seviyor olmalısın," dedi Shirley. Kadının başı eğildi ve Savvy'yi yakından incelemeye başladı.

"Evet, *gerçekten* istiyorum," dedi Savvy sonunda, ayaklarının üzerinde gergin bir şekilde kaydıktan sonra.

"Yanaklarında hiç böyle bir parıltı görmemiştim."

Bu yorum üzerine Savvy'nin yüzü alev alev yandı. Evet, denize açıldığı için mutluydu ama yanaklarındaki ışıltının bununla hiçbir ilgisi yoktu. Söyleyeceğinden de değil.

herhangi biri.

"Evet, burada olduğum için çok heyecanlıyım," diye haykırdı Savvy. "Hmm. Peki, tamam o zaman," dedi kadın göndermeden önce

Savvy çok bilmiş bir şekilde gülümseyince Shirley tekrar yer değiştirdi. "İyi geceler Shirley," diye seslendi Savvy. kadın uzaklaştı.

"Sen de sevgilim. Ama içimden bir ses ne olursa olsun gecenin iyi geçeceğini söylüyor."

Savvy'nin cevap verme şansı olmadı - sesini tekrar bulabildiğinde baş kahya gitmişti. Bu yüzden bulunduğu odayı bitirdi ve son odaya, tek yatak odalı bir süite geçti.

Kazara Ashton'la karşılaşma endişesi duymayacağı uyku odasına kaçmakta neredeyse özgürdü. Ama son süitteki işini bitirip koridora çıktıktan sonra kalbi boğazına düğümlendi.

Şansı hiçbir zaman madalyonun iyi tarafında olmamıştı. Duvara yaslanmış ve etkileyici bir şekilde kaşlarını çatmış olan adam, şu anda gerçekten iletişim kurmak istemediği tek kişiydi - özellikle de yüzünde zaten çok iyi bildiği o ifadeyle.

Ama şirketin sahibinden öylece kaçamazdı, bu yüzden orada öylece durdu ve her ne söyleyecekse duymak zorunda kalacağı gerçeğini kabul etti. Bekleyiş rahatsız edici derecede uzun bir süre devam etti.

"Neden bana söylemedin?"

Kahretsin! Adamın neden bahsettiğini çok iyi biliyordu, ama bunun aptal kızı oynamak için uygun zamanlardan biri olduğuna karar verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Savvy, bunu yapma. Aptalı oynama," dedi sert bir sesle.

Anlamalı bir duraksamadan sonra, "Önemli olduğunu düşünmemiştim," diye cevap verdi.

"Bakire olmanızın önemli olmadığını mı düşündünüz?"

Yutkundu. Evet, yani yalan söylemişti. Bunun gerçekten önemli olacağını düşünmüştü. Sadece onun fark etmemiş olabileceğini umuyordu. Çünkü bu garip konuşmayı yapmak istememişti.

Ama sırtı sertleşti ve gözleri çelikleşti. Saldırıya geçme zamanı gelmişti. "Bundan zevk almadığını mı söylüyorsun?"

Ona aklını kaçırmış gibi baktı. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Öyle olmalıydı. Onun böyle bir şey söylemesine şaşırılmış gibiydi. Keşke erkekleri okumakta daha iyi olsaydı!

"Tabii ki hoşuma gitti. Evet! O kadar hoşuma gitti ki Savannah, sana doyamıyorum. Ama bunu senin için daha iyi yapabilirdim, daha nazik olabilirdim."

Birkaç dakika cevap vermedi ama adam ona ihtiyacı olan zamanı tanıdı. Küçük mucizeler için şükürler olsun.

"Deneyimsiz olduğumu bilseydin beni yine de ister miydin?" diye sordu sonunda.

"Evet, yine de seni isterdim," dedi. "Ama bunu zorlar mıydım bilmiyorum," dedi, yanakları bu talihsiz kelime seçimi karşısında biraz kızarmadan önce. "Yani, büyük olasılıkla ilk etapta senin peşinden koşmazdım. Yani - bir bakire!" Kızın önünde volta atarken elleri havaya kalktı.

Buna nasıl tepki vermesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu ama öfkesi onu kurtaracak gibi görünüyordu.

"O zaman sana söylemediğim iyi oldu, çünkü bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğini hayal bile edemiyorum. Acı verici ve korkunç olduğuna dair pek çok hikâye duydum ama bunun korkunç bir yanı yoktu. Muhteşemdi," dedi. "Ve şimdi bunu benim için mahvediyorsun. Bu tamamen saçmalık!"

Adımlarını durdurdu ve ona alaycı bir bakış gönderdi. Ama artık korkmuyordu. Sadece sinirlenmişti.

"Peşimden gelen sizdiniz, Bay Storm. Kaptanla akşam yemeği yememi isteyen sizdiniz.

Kıyafetlerimi çıkaran sensin. Sakın şimdi orada durup tüm bunlar benim suçummuş gibi davranmaya cüret etme," diye gürledi, koridorda birilerinin olup olmadığını umursamadan.

Onun sözleriyle öfkesinin bir kısmı akıp gitmiş gibiydi ama bu da umurunda değildi. Artık her yönden sinirlenmişti.

"Peki ya koruma, Savvy? Herhangi bir koruman olmadığını varsayıyorum," dedi ama ses tonu çok daha az korkutucuydu.

Vay canına. Bunu bir kez bile düşünmemişti. Aptal mıydı neydi? Kafasında hızlıca bir hesap yaptı ve rahatlamış bir nefes verdi. "Merak etme Ashton, çocuk istemiyorum ve inan bana bu konuda kararlıyım."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, hamile kalmam için ayın doğru zamanı olmadığı anlamına geliyor" dedi ve uzaklaştı.

Kadının sözleri adamın öfkesini yeniden söndürmüş gibiydi. Onun ne demek istediğini düşünmüştü? Daha da iyisi, onun beyninde neler olup bittiğini bilmek istediğini sanmıyordu.

"Biliyor musun Ashton?" diye tersledi. "Bence sen geminin senin tarafında, yani seçkin güvertelerde kalsan, ben de benim tarafımda, yani kamarada kalsam herkes için çok daha iyi olur."

Ona cevap verme şansı tanımadı. Bu kez Ashton Storm'la ve onun seks ve neyin kabul edilebilir olup neyin kabul edilemez olduğuna dair berbat felsefeleriyle işi tamamen bitmişti.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

T GECE Ashton için iyi geçmemişti. Ateşli bir plan yüzünden gözünü bile kırpmamıştı. Her an kafasında Savvy'nin odasına fırlayıp onu kendi odasına götüreceği düşüncesi vardı. Ama bunu yapmak için doğrulduğu her seferinde kendini tekrar yatağa atıyordu.

Odasında yalnız değildi ve diğer çalışanlara ikisinin seks yaptığını açıkça belli ederse hissedeceği aşağılanmayı biliyordu. Bunun sonu onun için iyi olmazdı.

Bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Yataktan kalkmak zorunda kaldığında, gemi Skagway'e yanaşmaya hazırlanıyordu. Yolcularının, mürettebatının ve gemisinin güvenliğini sağlamaya yardım etme zamanı gelmişti. Daha sonra Savvy ile iki gün önce başladıkları işi bitirecekti. Bu sefer ondan kaçamayacaktı. Eğer aralarındaki ilişkinin gerçekten bittiğini düşünüyorsa, üniversite transkriptinde görüldüğü kadar zeki değildi.

Sabah geç saatlerde gemi hemen hemen boştu, sadece etrafı temizleyen mürettebat üyeleri ve kendilerini iyi hissetmeyen ve uzun bir geziye çıkmak istemeyen birkaç yolcu vardı.

Savvy'nin izini bulmak zor olmadı.

Temizlediği odanın kapısını iterek açtı ve söylemek üzere olduğu tüm kelimeler dilinin ucunda donup kaldı. Ashton önündeki manzara karşısında anında şaşkına döndü. Belli ki bu kadın onu büyülemişti ve lanet olsun ki bir panzehir bulmak istemiyordu.

Bir raftaki tozları silmek için uzanırken ince yapılı kalçaları sallanıyordu ve bilmediği bir şarkının sözlerini söylüyordu. Sesi akortsuzdu ama kim fark ederdi ki? Gırtlğından "kalçalar yalan söylemez" cümlesi döküldüğünde ve poposunu mükemmel bir spiral şeklinde salladığında adam da aynı fikirdeydi. Kalçalar kesinlikle yalan söylemiyordu.

Bir gün önceki tüm öfkesi ve hayal kırıklığı, orada durduğu sürece gittikçe küçülüyor, büyüyor, büyüyor, bu kadını ne kadar arzuladığının transına giriyordu.

Adam onun salınışını izlerken sesini çıkarmadı; kadın pencerelere doğru dans edip cam temizleyicisi sıkarken o anın tadını çıkardı. Kalçaları dönmeye devam ederken elleriyle mükemmel bir ritim tutturarak camları sildi.

Dün sabah duşta olduğundan daha sertti. Kahretsin, onu almak istiyordu, hem de hemen şimdi. Onu domaltmak, o küçük üniformanın arkasını çevirmek, külotunu indirmek ve hemen içine sokmak. Onun o muhteşem sıcaklığının içine. Sıkı ve tatlı. Öne doğru bir adım attı.

Eğildiğinde, kızı havadaydı ve onun içine girmesi için mükemmel bir yastık oluşturuyordu, yeterince geciktiğine karar verdi. Hızla döndü, mahremiyetlerinden emin olmak için sürgüyü kilitledi ve sonra tekrar bir amaç için ileri adım attı.

Hâlâ adamın odada olduğunun farkında değildi ve bu ona büyük bir avantaj sağlıyordu. Adam ona yaklaştığında eğilmişti, açgözlü elleriyle sallanan kalçalarını kavradı ve sert arkasına bastırdı.

Savvy çığlık attı. Ayağa fırladı, kafasının arkası

neredeyse çenesine çarpıyordu. Bir eli göğsünde, diğer eli boğazındayken arkasını döndüğünde sırtıyordu.

Kulaklığındaki kulaklıkları çıkararak ona kaşlarını çattı - bu ifade onun tekelinde değildi. "Ne yapıyorsun sen Ashton? Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Seninle biraz daha konuşmak için gelmiştim, ama sen hareketlerinle nefesimi kestin." Kollarını kızın sırtına doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Ashton, bunun ne yeri ne de zamanı..."

Kadının ona kızgın kalmak istediğini görebiliyordu ama aralarındaki bağ çok güçlüydü. Bu hem bir lanet hem de bir lütuftu. Adam ikisini de duvara yaslanana kadar desteklemeye başladığında kadın ona karşı koymadı.

"Burası mükemmel bir yer. Herkes gemiden ayrıldı ve önümüzdeki birkaç dakika içinde içine girmezsem sanırım öleceğim," dedi. "Yakında konuşacağız," diye ekledi uyarılmışlığını ona doğru bastırdıktan sonra.

Sonra eğildi ve onu öptü, dili çıkıp onunkine dolandığında ve onu daha da yaklaştırmak için ellerini başına doladığında kalbi hızla çarptı.

Üniformasına uzanıp onu çözmek için yorulmak bilmeden çalışırken boğazından bir hırıltı kaçtı. Ve sonra o zarif külotlara ulaştı ve bacaklarından aşağı itti. Onu o kadar çok istiyordu ki kendini tutamayacağından korkuyordu.

Başını geriye atarak kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. "Bana bir saniye ver, Savvy," diye inledi.

Adamın bariz tutkusu karşısında gözleri büyüdü. Nefes alış veriş normale yakın bir seviyeye döndüğünde, onunla pozisyon değiştirdi. Şimdi duvara yaslanan oydu ama elleri hâlâ kızın kığının pürüzsüz teninde geziniyordu.

"Oh, Ash, yapacağımı sanmıyorum," diyerek onu şaşırttı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve parmakları saçlarına battığında titredi. "Bunu yapmak zorunda değilsin Savvy," diye homurdandı kadın pantolonunu çözmeye başlarken. Israr etseydi onu durduracağından değil.

"Seni tatmak istiyorum Ash," dedi. Sesi neredeyse utangaçtı, fısıltının biraz üzerindeydi.

Onunla ilgili her şey çok ateşliydi; sesi, vücudu, tadı, kokusu. Ve onu pantolonunun hapsinden kurtarıp parmaklarının arasına aldığı anda, neredeyse beklentiyle ağlayacaktı.

Ama Ashton hayatında hiçbir zaman, güzel dudaklarının uyarılmışlığının ucunu çevrelediği ve onu ağzının girintilerine aldığı zamanki kadar zayıf hissetmemişti. Boğazından bir inilti yükseldi.

Onu yalayıp emdi ve parmakları onu sıkıca kavradı. Başının onun kalınlığı boyunca aşağı yukarı hareket etmesi şimdiye kadar tanık olduğu en erotik şeydi. Ve boğazından kaçan yumuşak takdir iniltileri ona karşı titreşiyordu.

Tutkusundan saçlarını çok sert çekti ve kadın onu serbest bıraktı. Ama yine de tahrikinin çok ıslak olduğunu ve şişmiş pembe dudaklarına çok yakın olduğunu gördüğünde neredeyse salgısıyla yüzünü yıkayacaktı.

"Seni şimdi almam gerekiyor," dedi kollarının altından uzanarak ve onu yukarı çekerek. Çok nazik bir şekilde, ikisini de tekrar döndürdü, böylece sırtı duvara yaslandı ve onu yukarı kaldırdı.

Bir saniye bile tereddüt etmeden, onu kendisine doğru çarptı ve sıcaklığının içine tamamen daldı. Kadın haykırdı ve ona karşı kıvrandı.

Ve kontrolünü tamamen kaybetmesi için gereken tek şey buydu. Ellerini onun kalçalarına gömdü ve tekrar tekrar içine girdi. Çığlıkları birbirine karıştı ve sonra onun etrafında sıkıldığını hissetti ve ecstasy'yi bulduklarında birlikte inlediler.

Ashton'ın bacakları güçsüzleşti. Bir iç çekişle, hâlâ içine gömülüyken onu yere doğru çekti. Üzerinde biraz zıpladı ve inanılmaz bir şekilde, anında tekrar sertleştiğini hissetti.

"Bana ne yapıyorsun Savvy?" diye sordu, kadın yavaşça onun üzerinde aşağı yukarı kaymaya başlarken, o da boğazına öpücükler bıraktı.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye mırıldandı.

"Kahretsin, seni tekrar tekrar istiyorum. Bir açlık gibi hissediyorum asla bitmeyecek."

Ritmini buldu - adamım, çabuk öğreniyordu! - ve şimdi hareket ettikçe ona karşı sarsılıyordu. Tüm bunların yoğunluğu karşısında ürperdi.

Dudakları kadının boğazında gezinirken, gömleğinin düğmelerini açıp güzel göğüslerine taptı ve vücudundaki o özel noktayı ovma için uzandı. Kadın minnettarlığını haykırdı. Sonsuzluk gibi gelen ama çok kısa süren bir sevişme yaşadılar. Ve adam öğleden sonraki ikinci boşalmasını bulduğunda, kadın da onunla birlikteydi.

İkisi de birkaç dakika boyunca konuşmadı. Nefeslerini yeniden kazanmak için savaşırlarken, kadın başını adamın omzuna yasladı ve adam da parmaklarını onun pürüzsüz sırtında gezdirdi. Ama onunla odaya ilk girdiğinde niyetlendiği şey hakkında konuşması gerekiyordu.

"Benden kaçmayı bitirdin mi Savvy?"

Kadın adamın üstünde gerildi ama adam kadının çekilmesine izin vermedi. Onun kollarına hapsolmuştu ve işleri bitene kadar da orada kalacaktı.

"Bırak beni Ash," diye bağırdı.

"Neden?" dedi sakince, sırtını okşamaya devam ederken.

"Seni incitiyor muyum?"

İçinden bir ürperti geçti. "Hayır, öyle olmadığını biliyorsun. Ama seninle bu şekilde mantıklı bir konuşma yapamam... bu şekilde," diye kekeleydi.

"Ne gibi?" diye sordu, inanılmaz bir şekilde yeniden tahrik olmuştu.

"Ne gibi biliyor musun," dedi, onun üstünde kıvranarak vücudunun daha da canlanmasını sağladı.

"Bana neden hâlâ benden kaçmaya çalıştığını söyle. Sevgilime meşru bir soru sordum" dedi.

Birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra içini çekti ve onunla savaştıktan vazgeçti.

"Sana söylemedim çünkü senden tahrik olmuştum ve seni tatmin edemeyeceğimi düşünüp benim hakkımdaki fikrini değiştirmeni istemedim," dedi sonunda, sesi ancak fısıltının üzerindeydi.

Bu Ashton'ın hareketlerini durdurdu. Arkasına yaslandı ve çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"O zaman neden benimle bu kadar çok kavga ediyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen... beni hayal kırıklığına uğratiyorsun ve ikimiz konusunda pek güvende değilim," diye itiraf etti. "Korkarım seni uzun süre tatmin edemeyeceğim."

"Yaşadığımız seksten sonra, senden tahrik olmadığımı gerçekten inanabiliyor musun? Seni sonsuza kadar istemediğime?"

"Şey... Görünüşe göre sen bu işe çok meraklısın Ash, ama erkeklerin istedikleri zaman istedikleri kişiyle seks yapabildiklerini duymuştum."

"Bu hiç doğru değil Savvy. Hayatımda hiç bir kadın tarafından bu kadar tahrik edilmemiştım," dedi elini tutup kalınlaşan şaftına doğru çekerken. "Ve daha önce hiç doyamayacağımı hissetmemiştim."

Parmaklarını onun etrafında sıkarken gözleri genişledi ve sonra o güzel dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi.

"Peki, o zaman, eğer senin için kötü değilse, birkaç kez daha yapmanın sakıncası yok."

Son cümleyi söylerken yanakları kızarmıştı ve bir saatten fazla bir süre boyunca içine gömülmüş olmasına rağmen, tekrar gitmeye hazırdı.

"Kahretsin, kadın, sanırım bu çok daha iyi olacak," dedi onu o kadar sert öptü ki ikisi de nefes nefese kalmaya başladı. "Ama bu geceye kadar bekleyeceğim. Çünkü, kabul etsen de etmesen de, bu gece seninle olmak istediğimi biliyorum."

Şu anda ağrıyor. Bu oyunda yenisin ve biz de senin sınırlarını test ediyoruz."

Bunu söylerken ona baktı ve kadın başını onun araştıran bakışlarından çevirdi. Ve adam haklı olduğunu biliyordu. Ona karşı kıpırdandı, muhtemelen yeni keşfettiği baştan çıkarma gücünü test ediyordu. Adam uzaklaşırken homurdandı ve sonra ayağa kalktı.

Kadın onun gururlu erkekliğine bakıp dudaklarını yaladığında, sözünden dönmeye kalkışmadan önce birkaç adım geri çekildi.

"Ya beni kurtarmaya gelmiş bir meleksin ya da beni alaşağı etmeye gelmiş bir dişi şeytan," diye hırladı pantolonunu yukarı çekmeden önce.

Kadın ona gülümsedi ve adam onun sevincini göğsünün derinliklerinde hissetti. Çok güzeldi.

"Seni bir süreliğine buradan çıkaracağım," dedi. "Yatak odalarından uzakta çok daha güvendedeyiz."

Bu kez Savvy kıkırdadı ama bu odayla işi bitene kadar gitmeyecekti. Böylece Ashton kendini misafirlerinden birinin süitini temizlemeye yardım ederken buldu. Evet, bütün bu süre boyunca homurdanıp durdu ama kızın ona gönderdiği zevk dolu bakışlar her şeye değdi.

Şimdi başı ciddi bir beladaydı. Bu kadına neredeyse aşıkı ve onun zihninde yatak eylemindeki bir öğretmenden başka bir şey olmadığından korkuyordu. Ya da duvar aksiyonu. Ya da zemin aksiyonu. Belki de onun onsuz yaşamak istememesini sağlamalıydı. İmkansız mı? Pek sayılmaz. Onu tatmin edecek araçlara sahipti.

...

BÖLÜM YIRMI BEŞ

H KALBI PATLAYACAK GİBİ OLDU ve Savvy dehşet içinde Ashton'ın elini kavradı. Elinde sınırları vardı ve onun istediğini yapmasına imkân yoktu. Bu sefer olmaz. Hayatta olmaz!

Ama hayatına devam etmeye, korkularının üstesinden gelmeye çalışıyordu. Mutsuz çocukluğu boyunca pek çok korku edinmişti. Ama aşmakla daha çok ilgilendiği korkular mantıksız korkulardı, mantıklı korkular değil.

"Bu şeyin üzerinden yürüyebileceğimi sanmıyorum Ashton."

"Evet, tabii ki yapabilirsin. Bana artık fobilerle dolu bir dünyada yaşamayacağını söyleyen sen değil miydin?"

Bunu ona neden söylemişti ki? Bunu çok fazla ciddiye alıyordu.

"Yaptığımı biliyorum ama tüm korkularımı yenmek istemedim. Çünkü hayatı gerçekten seviyorum. Sence o şey yerden kaç metre yüksekte olursa olsun, kesin ölümüne dalmak ister miyim?"

"Binlerce, hatta milyonlarca insan buradan geçti ve hiç kimse ölümüne dalmadı. Ortadan manzara muhteşem," dedi. Elini biraz çekiştirerek

ama onu zorlamıyordu. Onu biraz zorlayacak olsa bile, bunun onun kararı olduğunu bilmesini sağlıyordu.

Kımıldamıyordu. Evet, maceracıydı, yürüyüş yapmayı, okyanusta olmayı ve yeni şeyler denemeyi seviyordu. Ama yükseklikten hoşlanmıyordu. *Tamamen* mantıklı değildi ve o da bunu anlıyordu ama lanet olsun, korkuyordu.

Şu anda Tutshi Nehri'nin üzerinden geçen Yukon Asma Köprüsü'nün girişinde duruyorlardı. Akarsu elli yedi metre aşağıda hızla akıyor ve kurbanlarını kapmak için tehditkâr bir şekilde yukarı doğru uzanıyordu. Yine de Ashton son on beş dakikadır onu lanet olası köprüden geçirmeye çalışıyordu.

Öğleden sonrayı ve akşamın erken saatlerini Skagway'den Carcross Corner'a kadar olan yaklaşık iki yüz millik gidiş-dönüş yolculuğunu yaparak geçirmişlerdi. Ünlü Ölü At Yolu'na, William Moore Köprüsü'ne - geçmeyeceği başka bir köprü - ayılara, koyunlara, geyiklere, dağ keçilerine ve akla gelebilecek en güzel manzaralardan bazalarına tanık olmuştu.

Liarsville'de durdukları zaman harika bir andı - en sevdiği kasaba ismi. Altına Hücum Yolu Kampı'nda el ele yürümüşlerdi ve tekrar yola koyulmadan önce turistçilik oynayıp birkaç ucuz hediyelik eşya almıştı.

Saatlerce konuşmuşlar, gülmüşler ve o zaman ona daha cesur bir insan olmak istediğini, hayatı boyunca korkuyla yaşamak istemediğini itiraf etmişti. Kahretsin, bir dakika önce ona bunu söylüyordu ve bir dakika sonra o korkuları çabucak yenmeye çalışmasını sağlamaya kararlıydı. Ve şimdi de Ashton onu bu lanet köprüden geçmeye zorlayarak muhteşem gününü mahvetmekle tehdit ediyordu. İnsanların fobilerini aşmalarını sağlayan temel psikolojiyi anlamıyor muydu?

"Şuna ne dersin?" dedi en yumuşak sesiyle. "Elimi sıkıca kavrayabilirsin ve eğer gerçekten korkarsan

On adım yürüdükten sonra geri döneceğiz ve sizi yalnız bırakacağım."

Sözlerini değerlendirdi ve iyi bir uzlaşma gibi hissetti ama manzarayı görmek istemedi. Web bunun için değil miydi? Yine de korkularının kendisini yönetmesine izin vermekten nefret ediyordu. Böyle yaşanmazdı.

"Peki, tamam. Ama bu yolculukta ölürsek, ruhunu sonsuza dek rahatsız edeceğim Ashton, buna söz veriyorum."

Adam ona gülmeyecek kadar akıllıydı, yine de dudaklarının seğirdiğini gördü. Kızın gözleri daha da kısıldı ve adam tomurcuklanan gülümsemesini bastırmayı başardı. Akıllı adam.

Savvy tırnaklarının Ashton'ın eline b a t t ı ğ ı n ı biliyordu ama kendine ne kadar gevşetmesini söylese de bu gerçekleşmiyordu. Bununla birlikte, her bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklandığında, Ash ile köprünün yarısını geçtiklerini fark etti ve gerçekten sallandıklarına yemin edebilse de, oldukça sabit hissetti.

Ashton onunla konuşmaya çalıştı ama o sadece başını salladı ve hızını artırdı. Bu işi ne kadar çabuk bitirirlerse, bir korkusuyla daha yüzleştğini, onu yendiğini o kadar çabuk söyleyebilecekti ve o zaman işi bitecekti.

Ashton durup manzarayı seyretmeye çalıştı ama kızın böyle bir saçmalığı yoktu. Neredeyse köprünün diğer tarafına koşacaktı ve daha ne yapacağını düşünmeden Ashton'ın kolundan tutup hızla başladıkları yere geri döndü.

Tekrar sağlam bir zemine bastıklarında Savvy saatler sonra ilk kez tam nefes aldı.

"Dostum, bu dehşet vericiydi ama aynı zamanda heyecan vericiydi - ciddi bir heyecan" dedi. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Manzaranın tadını çıkarmak güzel olurdu," diye homurdandı Ashton.

"Geri dön ve istediğin kadar tadını çıkar. Ama ben kiralık arabaya gidiyorum. Köprüyle işim bitti."

"Ortada bir fotoğrafımızı çekmek istedim," dedi ona.

"Buraya daha önce gelmedin mi?" diye sordu ikisi arabalarına doğru yürürken.

"Birçok kez," dedi. "Ama seninle asla."

Ve böylece kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı. Belki adam tüm kadınlara laf sokma konusunda cidden iyiydi, belki de kadın sadece savunmasızdı ama bu adam gerçekten de içinin ısınmasına neden olmuştu.

Savvy kendine bütün gün ve gece bunun sadece bir kaçamak olduğunu ve bundan etkilenmeyeceğini söyleyebilirdi. Ama kendini tanıyordu ve bu işten yara almadan çıkamayacağını biliyordu. Ashton'la geçirdiği her an, ona kendinden biraz daha fazla şey veriyordu.

Onun tehlikeli olduğunu uzun zamandır biliyordu. Ama artık yönünü değiştiremeyecek kadar derindeydi, bu yüzden vahşi yolculuğun geri kalanı için dayanabilirdi. Hey! Gerçekten de en büyük korkularından biriyle yüzleşiyordu!

Skagway'e döndüklerinde, Ashton arabayı Red Onion Saloon adlı bir yere çekerek onu şaşırttı. Kız ona şüpheli bir bakış fırlattı.

"Bu bakış ne içindi?" diye sordu arabanın onun tarafına gelip yolcu kapısını açtığı anda. Bir erkeğin kendisi için bunu yapmasına hâlâ alışamamıştı ama onun bu centilmen yanını seviyordu, o yüzden kabul etti. O da ısrar etmişti.

"Seni Red Onion adında bir yerde takılırken hayal edemiyorum," dedi.

"Hey, burayı iyi bilirim ve mükemmel yemekleri vardır," dedi ona çift kapıya yaklaşırlarken. "Ayrıca, burası bir zamanlar Skagway'in en şık dans salonu ve salonuydu - ve en iyi geneleviydi," diye ekledi göz kırparak. "Ve sen artık bir dünya kadını olduğuna göre

- Elbette benim sayemde - hoşunuza gideceğini düşündüm."

Adamın ona gönderdiği alaycı bakış, kızın ona yumruk atmak yerine gülmesine neden oldu. "Şimdi de **benim** bir gece kadını olduğumu mu söylüyorsun?

benimle yaramazlık yapmana izin verdi mi?"

"Hmm, bu şeylerden birkaçını oldukça hızlı kapmışsın," dedi ona.

"Berbatsın." Seksi ne kadar çok sevdiği konusunda biraz endişeliydi. Ama bu yüzden kendisi hakkında kötü düşünmesine imkân yoktu.

"Burası gerçekten eski bir genelev mi?" diye sordu binaya girmeden önce. Adamın kendisiyle dalga geçip geçmediğinden pek emin değildi.

"Evet. 1897 yılında, Altına Hücum günlerinde inşa edilmiş. Üst katta hala bir zamanlar hanımlar tarafından kullanılan on beşik ya da oda var."

Şimdi neyin içine girdiğinden emin değildi.

"Vay canına, daha önce hiç gerçek bir geneleve gitmemiştim," dedi sonunda, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde garsonlara bakarken. Kadınlar Eski Batı'dan fırlamış vintage kıyafetler giymişlerdi. Savvy buraya anında aşık olmuştu.

Ashton gülerek, "Çalışan bir tanesine bile gitmedim," dedi.

"Bu senin lehine," dedi rahat bir nefes alarak. "En azından bir şey..."

Oturdular ve Ashton ona arka plan hakkında bilgi verdi.

"Ah, yorgun bir adam biraz viski ve dans için buraya uğrayabilirdi. Sonra da on tane oyuncak bebeğin sıralandığı bara giderdi. Müşteri, kendisini temsil eden bebeği seçerek kadını seçerdi. Eğer kadın başka bir müşteriyle birlikteyse, bebek yatıyor olurdu. İş bittiğinde ve tekrar iş için hazır olduğunda, bebeği tekrar kurulurdu."

"Bir gecede birden fazla erkekle mi yaptılar?" diye soluk soluğa kaldı.

Ashton güldü ve onun koltuğunda biraz kıpırdanmasına neden oldu. "Özür dilerim. Sana gülmüyorum. Sadece tarihi seviyorum, bu yüzden bu konular hakkında çok şey biliyorum."

"Ben de tarihi seviyorum ama sanırım tarihle pek ilgilenmedim.

Eski Batı ya da altın madenciliği zamanları." dedi.

"Tamam, bunların bir kısmı benim çılgın barmenlik günlerimden kalma boş bir merak ve bununla ilgili her şeyi internette bulabilirsiniz. Ama işler *Gunsmoke* dizisinde gördüğünüzden biraz farklı. Evet, 'iyi vakit geçiren kızlar' bir gecede mümkün olduğunca çok erkek götürürdü. Bu onlar için daha fazla para, kötü şöhretli ev için de daha fazla paraydı. Size İkinci Dünya Savaşı sırasındaki fuhuşu anlatana kadar bekleyin."

"Lütfen yapmayın..."

Garson kız içki siparişlerini almaya geldiğinde konuşmaları yarıda kesildi. Daha sonra ikisi birlikte, Altına Hücum döneminden kalma antikaların bulunduğu üst kattaki müzeyi gezdiler.

Red Onion'dan çıktıklarında, Ashton onu Old Timey Fotoğraf Dükkânı'na sürükledi. Ashton kanun adamı kılığına girmiş, Ashton da gecenin kadını rolüne bürünmüştü. Bu sonsuza dek saklayacağı bir fotoğraftı - her şey sona erdiğinde, kaçınılmaz olarak sona erecekti.

İkisi birlikte yolcu gemisine döndüklerinde Savvy bitkin düşmüştü ama gün hayal edebileceğinden çok daha güzel geçmişti. Ashton'ın daha önce hiç görmediği bir yönünü görebilmişti - eğlenceli bir yönünü. Son derece dikkatli olmazsa bu adama ne kadar kolay aşık olabileceğini anlatan bir yan.

Eğer çok geç olmasaydı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

S Yolcu gemisinde en sevdiği yere - yolcuların nadiren girdiği arka tarafa - BAKARKEN Savvy endişeli bir iç çekişe izin verdi.

Yolculuğun ve limanlardaki tüm durakların şimdiye kadar muhteşem olduğunu inkâr edecek değildi. Aslında mükemmeldi.

Ama o ve Ashton kafein ve yüksek hormonlarla yaşıyorlardı. Her gece, bazen birden fazla kez sevişiyorlardı ve imkânsız gibi görünse de sevişmeleri her seferinde daha da iyi olmaya devam ediyordu.

Gemi şimdi dev buz parçalarının aşağıdaki suya sıçradığı büyük bir buzulun yanından geçiyordu. Bir okyanus ve gemi enkazı hayranı için bile biraz korkutucuydu. *Titanik* filmini korkmamak için birkaç kez izlemişti.

Düşündüm de, o hikâyenin mutlu bir sonu yoktu. Onun hikâyesi de böyle mi sonuçlanacaktı? Evet, şu anda mükemmel görünüyordu ama tekne eve vardığında ne olacaktı? Gerçek dünyaya döndüklerinde? Ya Ashton okyanusun dibine sürüklendiğinde Jack kadar soğuk olursa?

Kendi kendine korkularının onu ele geçirmesine izin vermeyeceğini söylemişti,

endişelerin kararlarına gölge düşürmesine izin vermezdi. Ah, ama destansı bir aşkın içindeydi ve tüm iyi aşklarda olduğu gibi, yolda ya da denizde tümsekler vardı. Tutku çok yüksekti - ve hayal kırıklığı bazen başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Yolculuklarının yakında sona ereceğini anladığında sinirleri yeniden gerilmeye başlamıştı. Seattle'a döndüklerinde nasıl olacaktı? Sadece patron ve çalışan olmaya geri mi döneceklerdi? Seks sona mı erecekti? Bu ne kadar iç karartıcı bir düşünce olsa da, daha da kötüsü artık bu adamla birlikte gülemeyeceğini düşünmekti.

Onun daha önce kendisinden sakladığı bir yönünü görmeye başlamıştı ve bu gerçekten hoşuna giden bir yöndü.

"Neden bu kadar derin düşüncelere daldın?"

Bu kez, güneşin batışını izlerken Ashton onu bulduğunda irkilmedi. Ashton'ın kolları hafifçe beline dolanıp karnına yaslandığında iç çekti. Alaska suyunun serinliğinde bile içini bir sıcaklık kapladı.

"Ben de tam maceramızın neredeyse bittiğini düşünüyordum," dedi iç çekerek.

"Belki bu bitti ama bu bizim bittiğimiz anlamına gelmiyor," dedi boynunun kenarını öperken.

Onun nazik okşaması karşısında ürperdi. Ama "Geri döndüğümüzde nasıl olacağını konuşmadık" demek zorunda kaldı.

Bir süre sessiz kaldı, ancak onun cazibesine saygı göstermeyi bırakmadı. Ve birdenbire gelecek umurunda olmadı. Özü eridi ve ona karşı kıvranmaya başladı.

"Şimdi olduğu gibi olacak, ama Alaska ve Kanada'yı keşfetmek yerine seni Seattle ve San Juan Adaları çevresindeki en sevdiğim yerlere götüreceğim." Şimdi ellerini kızın kalçaları boyunca kışkırtıcı bir şekilde ovuşturuyordu.

"Ama bir aydan biraz fazla bir süre sonra okula başlayacağım, Ashton."

"Üniversiten Seattle'da, Savvy. Farklı kıtalarda olacak değiliz ya." Ve dudakları neredeyse ona ne hakkında konuştuklarını unutturuyordu.

"Biliyorum," dedi ona doğru eğilirken. "Ama sana okuldayken benim için farklı bir dünya olduğunu söylemiştim. Çok meşgulüm ve kendimi geliştirmeye, başarılı olmaya çok odaklanmış durumdayım."

Yine de onun hakkında yanılmış olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Belki de bu onun için sadece bir kaçamak değildi, eğer gerçekten bu engelleri aşmak ve onunla görüşmeye devam etmek istiyorsa. Bunu umut etmekten korkuyordu ama umut etmeye başlamıştı.

"Birlikte olmanın bir yolunu bulacağız, benim tatlı Savvy'm. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Ve eğer bu ikimiz için de önemliyse, bunu gerçekleştiririz."

"Bu yolculuk ve aşkımız o kadar hızlı gelişti ve birlikte o kadar çok çıplak zaman geçirdik ki çok fazla konuşmadık." Neden bütün bunları ortaya döküyordu? Onu kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

"Birbirimiz hakkında her şeyi öğrenmek için bolca vaktimiz var. Senin hakkında bildiklerime doyamıyorum," diyerek onun kalbini biraz daha eritti.

Savvy gülmek zorunda kaldı. "Çok düzgün konuşuyorsunuz, Mr. Fırtına."

"Bunu daha önce de duymuştum." Sırtını parmaklıklara dayaması için onu çevirdi ve sıkıca içine bastırdı.

"Eminim öyledir," dedi. Ama adamın dudakları onunkilerle birleştiğinde söylemek üzere olduğu şeyin geri kalanını unuttu.

Adamın kalçalarını kavradığını ve onu parmaklığın üzerine kaldırdığını zar zor hissetti. Ama adam bacaklarının arasına girdiğinde çok mutlu oldu ve sonra adamın sertliğinin sıcaklığına baskı yaptığını hissetti.

"Kaç kez seviştığımız önemli değil. Sana bir metre yaklaştığım anda kendimi azgın bir genç gibi hissediyorum," dedi Ashton onun dudaklarından ayrılırken ve

dilini boğazının kenarından aşağıya indirdi.

"Bunu karşılaştıracak bir şeyim yok ama ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi boğazından küçük bir inilti kaçmadan önce.

"Bir yolcu bizi rahatsız etmeden önce seni içeri götürsem iyi olacak Savvy."

"Haklısın Ash. Eğer şimdi odana gitmezsek, olacaklardan ben sorumlu olmayacağım. İtibarın tehlikede, biliyorsun."

Gözleri kısıldı ve onu tünediği yerden indirip geri adım atmadan önce bir an daha tahrikini ona bastırdı.

"Kahretsin, seni istiyorum," dedi.

Ona inanmıştı. "Ve bunu bilmek hoşuma gidiyor," diye cevap verdi.

Küpeştenin üzerinde, suyun üzerinde oturduğunu ve bunu fark etmediğini fark ettiğinde, başının düşündüğünden daha büyük bir belada olduğunu anladı. Bu adamın varlığında hissedebildiği tek şey aşk, heyecan ve tutkuydu. Aptalca korkular için çok az yer vardı.

Onun elini tuttu ve dikkatini çekmeye çalışan bir çalışanın yanından geçerek süitine doğru koşmaya başladılar. Ashton yavaşlamadı bile. Şu anda birbirlerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Mükemmel bir dünyada her şey hep böyle olurdu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

A BİR BAŞKA DERİN KABARMA gemiyi sola doğru savurdu.

Savvy, kadın ve erkeklerden oluşan ekibiyle birlikte fırtınanın içinden geçmeye çalışan Ashton'a bakarken içini çekti.

Ashton ona doğru bakarak, "En kötüsünü atlattık, sevgilim," diye güvence verdi.

Hayır, artık gemideki hiç kimse aralarındaki ilişkiden habersiz değildi. Ve nedense Savvy artık bunu umursamıyordu bile. İşini yapıyordu, bu yüzden patronla yaşadığı romantizm o kadar da utanç verici değildi, diye kendini temin etti.

"Sana inanmakta güçlük çekiyorum," dedi gergin bir kıkırdamayla, dev pencerelerden dışarı bakarken ve neredeyse yüzüne çarpan köpüklü tuzlu sudan başka bir şey görmezken. "Soyadı Fırtına olan bir kaptanla okyanusa açılmamam gerektiğini bilmeliydim."

"Oh, bu sadece biraz daha heyecan getiriyor," dedi. "Heyecanlar, ürpermeler ve dökülmeler. Ama birkaç dakika içinde süitime geri dönebileceğiz."

Tırnaklarını yediği birkaç dakikadan sonra adamın haklı olduğunu anladı. Sular sakinleşti. Orada

Hâlâ bazı dalgalar vardı ama pencereden dışarı baktığında bulutların arasından yıldızların görüldüğünü fark etti. Vücudu rahatlamaya başladı.

Sonraki kısa süre boyunca, adamları tekneyi suyun içinde yönlendirmeye devam etti, kısa süre sonra bilgisayarların kontrolü ele almasına izin verdi ve sonra üzerlerinde giderek daha fazla yıldız gördü. İlk başta Ashton'ın şimdi önünde diz çökmüş olduğunu fark etmedi.

"Her şey kontrol altında, Savvy. Fırtınayı atlattık ve yolculara haber verildi ve bu gece barda ücretsiz içki ikram edildi - midesi hala buna elverişli olanlara. Hadi buradan çıkalım ve keyfimize bakalım. Sadece ikimiz."

Parmaklarına uzandı ve onları sandalyenin kenarından ayırdı. Böyle ölümüne bir tutuşla tutunduğunu fark etmemişti bile.

İkisi yavaşça onun süitine doğru yol aldılar, teknenin sallanması normalde olduğundan biraz daha şiddetliydi ama son birkaç saattir olduğu gibi değildi.

Ashton kapıyı arkalarından kapattıktan sonra Savvy, "İtiraf etmeliyim ki bu yolculukta geçirdiğim geceler arasında en keyiflisi bu değildi," dedi. "Oldukça güçlü bir midem var ama şu anda biraz karışık."

"Okyanus çoğu insanın fark ettiğinden çok daha güçlü. Her yıl çok sayıda can alıyor ama benim için çalışan son derece yetkin bir grup insan var ve içinden çıkamayacağımız bir duruma girmemize asla izin vermezler. Fırtınanın ortasında olsaydık, farklı bir hikaye olabilirdi, ama şükürler olsun ki sadece kenarlarından yakaladık."

Ashton onu yemek masasına götürdü. Bir şişe aldı ve ona katılmadan önce her birine kehribar rengi bir sıvı döktü. Savvy otomatik olarak şişeyi aldı, sonra sıvı boğazına kadar yanmaya başlayınca çırpınmaya başladı.

"Bu da ne böyle?" dedi, midesi bulanıyordu.

sanki yanıyormuş gibi.

"Güzel bir viski. Ailemizin favorisi. Yaktığını biliyorum ama sinirlerinize iyi gelecektir. Bitir şunu."

Ona güvenmeye karar verdi ve yüzünü buruşturarak içkinin kalanını geri attı. Sonra önüne peynir ve kraker koydu, o da yutabildiği kadarını yuttu, yiyeceklerin yanmasına ve midesindeki rahatsızlığa iyi geleceğini umuyordu. Öyle de oldu.

"Şimdi biraz daha mikserli içebilirsin," dedi adam, elinde içkiyle onun karşısına otururken.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsunuz Bay Storm?" dedi, kendini çok daha iyi hissederek.

"Sadece eski güzel günlerden kalma çılgın barmenlik yeteneklerimi sergiliyordum," dedi gülerek ve ayağa kalkıp bir şişe alıp havaya fırlattı ve birkaç kez döndükten sonra yakaladı.

"Seksi. Tıpkı Tom Cruise gibi," diye ekledi göz kırparak.

"Hey!" dedi kaşlarını çatarak. "Ben ondan çok daha yakışıklıyım - ve daha uzunum."

"Hmm..." Adamın çatık kaşları derinleşince durakladı. Sonra kabul etti. "Evet, öylesin Ashton."

"Bu çok daha iyi," dedi ona.

Kahretsin, sandalyesinde arkasına yaslanmış, dudaklarında rahat bir gülümsemeyle çok iyi görünüyordu.

"Gemiye idare etme şeklinizden inanılmaz derecede etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Sizinle birlikte kontrol odasına gitmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Mürettebatın tamamı daha önce fırtınaya yakalandı ve dediğim gibi, bu fırtınalar ölümcül olabilir, ancak herkes birlikte çalışırsa, o kadar da kötü olmazlar. Şimdi, eğer yüzümde panik görürseniz, sandalyenize sarılmanın ve nefes almayı unutmanın tam zamanıdır."

"Tam olarak yüzüne bakmıyordum, Ashton. Bu küçük tekneyi sollamaya çalışan suyu izliyordum. Bay Cruise'a karşı senin gibi daha uzun görünmeye çalışıyordum."

"Denemek *mi*?" dedi alaycı bir öfkeyle. "Asla denemem. Ama cidden, fırtınaları izlemek oldukça büyüleyici."

arkanıza yaslanın ve düşünün."

"Artık tehlikeyi atlattığımızı bildiğime göre sana katılıyorum, çok yoğundu. Ama bu gece hiç uyuyabileceğimi sanmıyorum. Şu anda çok gerginim."

"O zaman istersen bütün gece konuşuruz. Yarın Seattle'a varıyoruz, böylece ikimiz de izinli olacağız."

"Ama yine de odalarımı temizlemem gerekiyor Ash."

"Hayır bilmiyorsun, Savvy. Tüm yatak takımları çıkarıldı ve gemiyi bir sonraki yolculuğuna hazırlamak için büyük silahları getirdik."

"Ben büyük silahlardan biri değil miyim?" diye sordu gülümseyerek sağ kolunu esnetirken. Orada oldukça gurur duyduğu küçük bir kas vardı.

"Kesinlikle öylesin, sevgilim."

Onu kanepeye götürdü ve kollarının arasına alıp oturdu. Onun sıcaklığına yaslanırken iç çekti. Burası cennet gibiydi - tam burada, şu anda. Onun birkaç sözüyle kendini daha güvende, daha sıcak ve daha iyi hissediyordu.

"Denizi her zaman sevdim ve dalışlara çıkabildim, ancak hiçbir zaman çok uzaklara ve sadece en iyi hava koşullarında. Ama hiç günlerce denizde kalma fırsatım olmamıştı. Fırtınalar ve her şey gerçek bir zevkti."

"Bir sonraki gemi yolculuğuna benim eşim olarak gelmen gerekecek ve bu çok kolay olacak. Birlikte çok daha fazla zaman geçireceğiz."

"Hala tekneyi yönlendirmekle ilgilenmek zorunda değil misin?".

"Çok güvenilir bir personelim var. Çoğu zaman benim orada olmama bile gerek kalmıyor" dedi.

"Kendini işsiz bırakmıyor musun?"

"Şirketin sahibi benim. Eğlenmek için kaptanlık yapıyorum ve arada sırada kontrol odasında gerçek profesyonelleri çıldırtıyorum. Ama bir gün etrafta koşuşturan küçük çocuklarım olduğunda denizlere açılmayı planlıyorum. Sanırım hayattaki en önemli direktifim, benim için en önemli olan insanlarla vakit geçirmek."

"Vay canına, gerçekten ileriye düşünüyorsun." O rahatlamış hissini anında kaybetmişti.

Onun tedirginliğini fark etmiş gibiydi.

"Senin yok mu? Tanıdığım çoğu insanın geleceğe dair planları var Savvy. Neden birdenbire bu kadar gerildin?"

"Oh, gergin değilim. Planlarım var ama hepsi işle ilgili," dedi gergin bir kahkaha atarak.

"Her şey işle ilgili olmamalı, Savvy. Peki ya aile?"

Bir an sessiz kaldı. "Artık sadece kız kardeşim var. Sadece ikimiz varız."

"Bahsettiğim aile bu değil. Peki ya çocuklar?"

Bu soruya gerçekten cevap vermek istemiyordu. Aynı fikirde olmadıklarına dair bir his vardı içinde. Daha yeni çıkmaya başlamışlardı. Bu konu gerçekten de bu kadar çabuk mu açılmalıydı? Lanet olsun.

"Çocuk sahibi olmayacağım," dedi sonunda. "Başka planlarım var."

Adamın arkasında donup kaldığını hissetti. Kolunu sevgiyle okşayan eli şimdi hareketsizdi.

"Yarını kastetmedim, Savvy. Gelecekte demek istedim."

Onun ses tonunu okuyamadı. "Harika bir çocukluk geçirmedim," dedi ona. "Ve iyi bir anne olacağımı düşünmüyorum, bu yüzden uzun zaman önce asla bir anne olmayacağıma karar verdim."

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın onun tekrar konuşup konuşmayacağını merak etti. Tam vazgeçmek üzereyken, adam ona bir cevap verdi.

"Pek çok insan bunu söylüyor Savvy, ama sen kendi ailenle yaşadığın tüm döngüleri kırabilirsin. Sen şefkatli, merhametli ve tanıdığım en harika kadınsın. Harika bir anne olacağını biliyorum."

"Hayır Ashton, anne olmayacağım. Çocuk sahibi olmak için *hiç* arzum yok. Bazı korkularımı gördün ama bu muhtemelen en kötüsü."

Bunu gerçekten anlaması gerekiyordu. Adam ondan uzaklaştığında, sanki bir mengene iç organlarını sıkıştırıyormuş gibi hissetti. Bu da ciddi bir ilişkiye girmek istememesinin bir başka nedeniydi. Erkekler evliliği düşünürken aynı zamanda üremeyi de düşünüyorlardı, değil mi? Nedenini anlamıyordu. Dünyada zaten yeterince insan yok muydu? Nüfusa katkıda bulunmak istemiyorsa neden kusurlu kabul ediliyordu?

Ve hisleri onu daha az kadın mı yapıyordu? Ashton ayağa kalkıp onun gözlerinin içine baktığında, neredeyse öyle olduğunu hissetti. Yüz ifadesi artık her şeyi tüketen bir sevgiyle dolu değildi. Tıpkı bu pastoral yolculuktan önce sık sık olduğu gibi donuktu.

Daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu çalmaya başladı. İç geçirmeden önce numaraya baktı. "Buna bakmam lazım."

Bir dakika telefonda konuştuktan sonra ona döndü. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Biraz zaman alabilir."

Ve bununla birlikte başka bir odaya girdi. Savvy bir damla gözyaşı dökmeden önce yaklaşık on dakika orada oturdu. Gözyaşını sildi ve ayağa kalkıp çantasını topladıktan sonra odadan çıktı.

Eğer onu bulmak isteseydi, nereye bakacağını bilirdi.

Ama Savvy gecenin geri kalanında, eğer uyuduysa bile, huzursuzca uyudu ve Ashton onu almaya hiç gelmedi.

Kalbinin **t a m a m ı n ı** ona vermişti ama belki de Ashton artık onun erkeğini elinde tutacak kadar kadın olmadığını düşünüyordu. Ya da onu alacak kadar. Her neyse. Gemi eve dönüş yolculuğunda bir ileri bir geri sallanırken bu düşünce onu ağlayarak uyuttu.

Onu seviyordu. İstese de istemese de onu seviyordu. Ve şimdi açıkça onun yeterince iyi olmadığını düşünüyordu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Ashton'dan üç kelimedenden fazla bir şey duymadan geçen üç gün.

Savvy umutsuzluğunu gizlemeye çalıştı. Kendi kendine onun meşgul olduğunu söylemeye çalıştı. Ne de olsa on gündür Seattle'dan uzaktaydılar ve onlar yokken çok şey olmuştu. Ama adam ondan kaçıyordu. Yüzleşmesi gereken gerçek buydu. Bunda mantıksız bir şey yoktu.

Her şey sona ermişti ve eski nişanlısıyla yaşadığı gibi berbat bir sahne daha yaşamak istemiyordu. Savannah ileriye dönük en iyi hamlesinin istifa etmek olduğunu düşünüyordu. Hem Ashton'a hem de kendine bir iyilik yapmış olacaktı. Bu iş çok uzun sürmeyecekti ve artık batık hazineler için dalış yapmasına imkân yoktu, o halde burada takılmanın ne anlamı vardı?

Küçük bir sorun. Eğer giderse, yazın geri kalanında kalacak bir yeri olmayacaktı ve son birkaç maaş çekinden de vazgeçmiş olacaktı. Buradaki işi eğlence olsun diye kabul etmemişti. Ve muhtemelen bir kafede çalışarak iş bulabilecek olsa da, bu yine de barınma durumuna yardımcı olmuyordu.

Aşık olduğu adamı görmek, acıyan kalbine sivri uçlu bıçaklar saplamaya ve onu bükmeye devam etse de

onlara katlanmak zorundaydı. En azından bu, yapmaya alışık olduğu bir şeydi. Metaforları karıştırmaya da alışkındı.

Gün sona ermek üzereydi ve Savvy malzemelerini toplarken rıhtımdaki kargaşa hakkında hiçbir şey düşünmedi. Ya da adının söylendiğini duyana kadar hiçbir şey düşünmemiştir.

"Savannah! Savannah! Savannah! Seni aşağıda görüyorum."

Aman Tanrım! Arkasını döndü ama bu işe yaramadı. Adam böğürmeye devam etti ve kadın tekrar bakmak zorunda kaldı.

"Kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışma! Bu adamlara ellerini üzerimden çekmelerini söyle!"

Sanki bir korku filminin içinde gibiydi. Savvy, geçmişinden gelen ve bir daha asla görmek istemediği tek kişiyi, şu anda iki mürettebat tarafından rıhtımdan çıkarılmaya çalışılırken zaptedilmekte olan babasını görünce midesinin bulandığını hissetti. Kapıdan geçerken birini takip etmiş ve olağan güvenliği atlatmış olmalıydı.

Onun izini nasıl bulmuştu?

İçindeki bir şey onu tüm bu drama sırasında yaklaştırmaya zorladı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sormak zorunda kaldı.

Adamdan dalga dalga yayılan ucuz viskinin kokusunu aldığında ona bir metre kadar yaklaşmıştı. Sarhoş araba kullanarak kendi hayatını ve başkalarının hayatını riske atması umurunda değildi. Bu adamdan ne kadar nefret ettiğini unutmuştu. Ya da belki de unutmamıştı.

"Kızımı görmeye geldim," diye geveledi. "Bu adamlara beni çözmelerini mi söyleyeceksin?"

"Beni nasıl bulduğunu anlamıyorum," dedi yavaşça.

"Acil durum iletişim bilgilerinizi annenizle ilgilenen kişilere bırakmışsınız. Ben de senin babanım. Seni bulmaya çalışmak zorunda kalmamalıyım."

"Kendine öyle deme. Sen baba değilsin. Hangi evrende kendine baba deme hakkını hak ettiğini düşünüyorsun?"

Babasını tutan adamlar ellerini bırakmadılar.

onu. İş arkadaşlarının hayatının böylesine utanç verici bir anına tanık olmalarından dolayı utanç duysa da, bunun için onlara minnettardı.

"Senin hayatta olmandan ben sorumluyum," diye bağırdı ona. "Bana borçlusun, kızım. Hem sen hem de o değersiz kız kardeşin. Senin için yaptığım onca şeyden sonra çekip gittin ve beni tek başıma bıraktın. Biraz yardıma ihtiyacım var ve sen de bunu bana vereceksin."

Onun kan çanağına dönmüş gözlerine baktı. Berbat durumda olmasına şaşmamalı mıydı? Annesi akıl hastanesindeyken ve babası azgın bir alkolikken, hayatta bu kadar ilerleyebilmiş olmasına şaşıırıyordu. Hayır. O böyle düşünmezdi. O bundan daha iyiydi ve bunu çoktan kanıtlamıştı.

"Alexa ve ben *sana rağmen* hayattayız. İkimizi de istismar ettin ve bunu biliyorsun. Yumruklarınla konuşmanın sorun olmadığını düşünüyor gibiydin. Annemiz seni durdurmadı ve sen kadını kelimenin tam anlamıyla çıldırttın. Alexa'yı korumak zorunda olduğum için çok uzun süre kaldım ama artık ikimiz de büyüdük ve bir daha bize dokunmana asla izin vermeyeceğiz."

Gözleri öfkeyle doldu ve aniden serbest kalarak ona doğru hücumla geçti. Ama onlarla dolu bir hayatın korkuları onu neredeyse boğuyor olsa da Savvy bu adamdan daha fazla kaçmayı reddetti. Onu engellemek için kolunu kaldırdı ama adam yumruğunu çenesine indirmeyi başardı. Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı.

Geriye doğru tökezledi ve bir sonraki darbeye hazırlandı, ancak görüşü netleştğinde babasını sırtüstü yere yığılmış, baygın halde buldu. Ashton orada durmuş, tahmin ettiğinden çok daha korkutucu görünüyordu.

Ama gözlerindeki ifade bir anda değişti. "Savvy, iyi misin?" diye sordu ona doğru adım atarken.

Onun konuştuğunu duyuyordu ama etrafında neler olup bittiğini tam olarak anlayamıyordu. Başı hâlâ uğulduyor gibiydi. Dang, kendine baba diyen piç kafasının yan tarafına gerçekten iyi bir darbe indirmişti.

"Savvy, konuşabiliyor musun?" Ashton ona sordu.

Bu onu sonunda harekete geçirdi. Tökezleyerek ondan uzaklaştı.

"Ben iyiyim. Utandırdığım için özür dilerim. Ben, um, ilgileneceğim," dedi. Ama bunu nasıl başaracağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Halledilmesi gereken bir şey yok Savvy. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Ben iyiyim," dedi sertçe, bir adım daha geri çekilirken. Onun kendisine dokunmasına dayanamıyordu. Bu tür bir temasın onu darmadağın edeceğini biliyordu.

Uzaktan siren sesleri geliyordu ve kadın rıhtımdan yola doğru baktı. Kapılar açılmıştı ve iki polis arabası gıcırdayarak içeride durdu. Mavi giysili adamlar arabadan atladı ve hızla aşağı indi.

Saldırıya tanık olan iş arkadaşları her şeyi açıklarken Savvy sessizce bekledi. Sonra polisler ona sorular sormaya başladı. Bu adamın kim olduğunu biliyor muydu? Nerede yaşadığını biliyor muydu? Neden ona zarar vermek istesin ki?

Bu sorulara cevap verirken sesini bile tanıyamadı. Kelepçeledikleri sırada babasının bilinci yerine geldi ve onu sürükledikleri sırada polislerle boğuşmaya başladı. Rıhtımın tepesine ulaştıklarında, polislerden birine kafa atmayı başarmış ve adamın ayağının kaymasına ve yere düşmesine neden olmuş.

Polisin ortağı şok tabancasını çıkardı ve babası acı içinde kıvranarak yere düştü. Onu yetiştiren adam -eğer yaptığı şeye böyle denebilirse- büyük olasılıkla uzunca bir süre hapiste kalacaktı.

Ve Savvy kesinlikle hiçbir şey hissetmedi. Ya da çok az şey.

Bu boşluk hissi neredeyse bir lütuftu. Hayır, bir lütuftu. Acı ve keder gibi korkunç duygularla uğraşmaktansa uyuşmayı tercih ederdi. Uyuşuklukla başa çıkabilirdi. Uyuşukluğa alışkındı.

Ve sonra insanlar uzaklaşıyordu. Gösteri

sona erdi. Kısa süre sonra orada sadece o ve Ashton duruyordu ve gökyüzündeki ışık bile solmaya başlamıştı.

Her nasılsa, eski sevgilisi, *tek* sevgilisi ona bir kez daha uzanırken, kendini ona çok yakın buldu.

"Savvy, lütfen sana yardım etmeme izin ver." O da tersledi.

"Yapma, Ashton! Umrundaymış gibi davranma. Üç gündür benimle konuşmuyorsun. Tamam, belki bir merhaba demeyi başarmışsındır." Tüm korkusu ve acısı hızla patlayan bir volkan gibi yüzeye çıktı.

"Savvy, özür dilerim. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı," dedi ve kollarını tekrar ona doğru uzattı.

"Yemin ederim Bay Storm, eğer bana dokunursanız psikopata bağlarım," diye neredeyse bağırarak geri çekiliyordu. "Üzerinizde şok tabancası var mı? İhtiyacınız olabilir."

"Bunu yaşadığınız için üzgünüm. Lütfen, bana ne yapabileceğimi söyleyin."

"Yardıma ihtiyacım yok ya da yardımını istemiyorum Ashton. Uzun zamandır kendi başıma gayet iyiydim ve iyi olmaya da devam edeceğim. O yüzden... benden uzak dur."

Savvy başını dik tutarak döndü ve yürüdü. Ne babası ne de Ashton onu yıldırabilecekti. O güçlüydü - hayatındaki erkekler ona ne derse desin.

Çok şey atlatmıştı. Ve kaderin bir sonraki adımında karşısına ne çıkarsa çıksın hayatta kalmaya devam edecekti.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ASHTON GERÇEKTEN içkiyi geri fırlatmak istiyordu ama bunun muhtemelen yapacağı en kötü şey olduğuna karar verdi.

Şu anda yapabileceği bir şey yoktu. Ofisinde deli gibi volta atıyordu ve Savvy de onu görmeye geliyordu. Bu sadece onu oraya getirmek için patron kartını oynadığı için oluyordu. Bu şekilde olmak zorunda olmasından nefret ediyordu.

Bir gece önce birkaç saatten fazla uyumamıştı. Kendisi için çok önemli hale gelen bu kadın için endişeleniyordu. Ama gemi yolculuğunda onu şaşkına çevirmişti ve ne yapacağını düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Ashton bu dünyaya varisler getirmesi gerektiğini her zaman biliyordu. Ondan beklenen buydu. Ne de olsa o bir Fırtına'ydı. Ve bu yangına daha fazla körükle gitmek gerekirse, o aynı zamanda bir Anderson'du. Eğer varisler üretmezse -en iyinin de en iyisi- aile görevini yerine getirmemiş olacaktı.

Ama istediğinden bile emin olmadığı çocuklar doğurmak için Savvy gibi muhteşem bir kadından vazgeçebilir miydi? Yolcu gemisine yanaştıklarından beri onu rahatsız eden şey buydu.

Buna bir de Savvy'nin babasının bir gece önceki sarsıcı ziyareti eklenince onunla konuşmaktan kendini alamadı

artık. Onun gerçekten iyi olduğundan emin olmalıydı. Onu gerçekten bırakıp bırakamayacağını görmeliydi.

"Sizi burada görmek için talimat aldım."

Ashton döndüğünde Savvy'nin kapının girişinde sert bir şekilde durduğunu gördü. Belli ki orada olmaktan memnun değildi.

"Konuşmamız gerek Savvy," dedi ve ona ofisine gelmesini işaret etti.

Kımıldamadı. "Bu işle mi ilgili Bay Storm?"

Sesinde daha önce hiç böyle bir donukluk duymamıştı. Ona bu kadar neşe veren bir kadına karşı bu kadar acımasız olabilir miydi?

"Evet... ve hayır," diye yanıtladı sonunda.

"Sadece iş hakkında konuşmak istiyorum," dedi kollarını kavuşturarak.

"Savvy, bu çok saçma. Bana bir bomba attın, ben de bunu düşünmek için biraz zaman ayırdım ve şimdi sanki son birkaç ay hiç yaşanmamış gibi davranıyorsun. Bu ne kadar olgunca?" Ses tonundaki kızgınlık muhtemelen yüksek sesle ve net bir şekilde duyuluyordu.

Omuzları biraz çöktü ama gözleri parladı. Arkasını dönüp gitmeye mi yoksa onu dinlemeye mi karar vermeye çalıştığını görebiliyordu. İkincisini seçeceğini umuyordu.

"Unuttuysan söyleyeyim Ashton, anne olmak istemediğimi söylediğim için benden uzaklaşan ve sonra da benden kaçan sendin. Bu senin hayat planlarına uymuyorsa üzgünüm, ama seçimlerim yüzünden daha az insan olduğumu hissettirilmesinden bıktım. Senin için yeterince iyi olup olmadığımı karar vermeni beklemeyeceğim."

"Senden tek istediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet, hemen hemen."

Gözleri daha da kısıldı. "Eğer tek istediğim, senin de kaba bir şekilde ifade ettiğin gibi, seni becermek olsaydı, o zaman çocuk isteyip istememen neden umurumda olsun ki?"

Bu onu şaşırtmış gibiydi. Gözleri perili bir görünüm aldı ve kolları düştü. Güzel. Üzerinde düşünmesi gerekiyordu.

neden bebek istemediği gerçeğinin ilişkilerini yeniden gözden geçirmesine neden olacağını düşünödü. Çünkü sadece bugünö ya da yarını değil, on yıl sonrasını da düşünüyödü. Onunla sonsuza dek birlikte olmayı düşünüyödü. Gerçek bir aile olabilirlerse sonsuza kadar.

"Seni önemsiyorum Savvy. Seni başka bir insanı önemsemenin mümkün olduğunu düşünödüğömden daha fazla önemsiyorum," dedi birkaç gergin dakikanın ardından Savvy konuşmayınca.

"Bu... bu imkansız," dedi ve sanki kuyruğunu kıstırıp kaçmaya hazırmış gibi baktı.

Buna izin vermeyecekti. Öne doğru yürödü ve onu kolundan tutarak ofise doğru çekti. İkiisi masasına oturduktan sonra masaya yaslandı ve kollarını kızın etrafına dolayarak onu kendine hapsetti.

"Evet, bu sadece mümkün değil, aynı zamanda doğru. Seni hayattaki hedeflerimi değiştirecek kadar önemsiyorum, tatlı Savannah'm."

Ona bakarken ağır ağır nefes alıyordu. Onun kendisine inanıp inanmayacağına karar vermeye çalıştığını görebiliyordu.

"Ashton, bu delilik. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Bu sadece bir kaçamak. Ya da öyleydi."

"Beni buna ikna etmeye mi çalışıyorsun Savvy, yoksa kendini mi?"

Kız ona karşı kaskatı duruyödü ama adam ellerini kızın sırtına sürttö ve kız gevşemeye başladığında büyük bir gurur duydu.

"İtiraf etmek isteyip istememen umurumda değil, Savvy. Tamam, umurumda. Ve sen de beni önemseğini kabul etmelisin. Aramızdaki şey çok özel ve senden vazgeçmeye ne niyetim ne de gücüm var. Senin de beni bırakıp gidebileceğini sanmıyorum." Daha yakına eğildi, dudakları onunkilerden sadece bir nefes uzaktaydı.

"Ama... sorunlar var," dedi.

Cümlesinde aslında *çocuk* kelimesini kullanmadığını fark etti.

"Şu anda sadece birlikte olabiliriz, gerisini biz hallederiz.

    n," dedi ona.

G  zleri ya ardı ve umutla doldu. G  rmesi gereken tek   ey buydu. Dudaklarını birleştirmek için kıpırdamasına bile gerek kalmadı ve kız ona doğru uzandı ında i ini anında ateş ve rahatlık doldurdu. Adam onu ne kadar   zlemişse o da onu o kadar   zlemişti.

Onlar gerçekten birlikte olmak için yaratılmışlardı.

"O adi ellerini müstakbel kocamın üzerinden  eker misin?"

Ashton ba ını kaldırdı ında Kalli'yi kapısının önünde buldu ve kadın bakımlı iki parmağının arasında bir şey tutuyordu. Tek bir kelime bile edemeyecek kadar sersemlemiş ve sonra da çok sinirlenmişti.

"Buraya daha önce gelmemiş miydik, sevgilim?" Kalli dedi ki. "Ben kapıda aptal gibi dururken sen ellerinle temizlik personelinin üzerinde mi duruyorsun? Çamaşır suyu kokusuna bağımlı mı oldun?"

Ashton sonunda sesini buldu. "Burada ne arıyorsun, Kallista? Şu anda seninle u ra acak havada değilim."

"Tabii ki değilsin, sevgilim. Dilini bu s rt   n bo azının yarısına kadar sokmu ken olmaz," dedi kadın. " imdiye kadar kiralık yardımcılarla arkadaşlık etmemen gerektiğini   renmedin mi? Hiç görgüleri yok ve toplum içinde nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. Bu utanç için bir reçete. Sanırım hepimiz arada bir ılık suya girmeliyiz, yine de sadece sistemimizden çıkarmak için."  kisine doğru kısa bir yol kat etti.

"Defol git ofisimden," diye hırladı Ashton. Tek kelime etmeyen Savvy'nin kollarından çekilmesi onu daha da   kelendirdi. Şimdi mahremiyetlerini ihlal eden bu " st sınıf" kaltakla evlenmeyi nasıl d   nm  t ? Eski ni anlısına doğru kararlı bir adım attı.

"Dikkatli ol hayatım," dedi Kalli. "Beni çok fazla  zmek istemezsin. Bu  ocu umuza zarar verebilir."

Adam hareket etmeyi bıraktı; kadın elindekini aldı ve

havada salladı. Arkasından Savvy'nin nefesi kesildi ve Kalli'nin salladığı şeyin bir tür önemi olması gerektiğini anladı. Uzun uzun baktı.

"Bu bir ultrason mu?" diye sordu ve birden dizlerinin bağı çözüldü.

"Kesinlikle öyle, aşkım. Taşıdığımı dair kanıt isteyeceğini biliyordum."

Ve sonra Kalli o fotoğrafı onun eline tutuşturuyordu. Ama önündeki görüntüye bir türlü odaklanamıyordu. Ya da hayatı boyunca...

Kalli ona biraz fazla kendini beğenmiş bir tavırla, "Dur, küçük kafayı göstereyim," dedi. Sonra bu kadından, o akıllanmadan önce yüzüğünü parmağına takmayı başaran mavi kanlı şıfırtıdan tam cümleler değil ama kelimeler duydu.

"... sağlıklı hamilelik... düşük tansiyon... on haftalık hamilelik..."

Kulaklarında o kadar çok uğultu vardı ki, kızın ona söylediklerini zar zor algılayabiliyordu.

"Nasıl?" Onunla yatmayalı... kahretsin! Yaklaşık on haftadır.

"Sana kuşları ve arıları açıklamam gerekiyorsa, Ashton, son birkaç aydır küçük alt sınıf fahişenle çok aktif olamazdın."

Bazı uğultular sona ermeye başladı. "Bebek benim olamaz," diye ısrar etti.

Kalli'nin yüzü düştü ve Ashton kendinden şüphe etti. Bu gerçekten onun çocuğu muydu? Azıcık umut bile ödünü koparmıştı.

"Evet Ashton, bu çocuk senin. Ama eğer istemiyorsan, devam edip hamileliği sonlandıracağım," dedi ve arkasını dönüp odadan çıkmaya başladı. Ashton kendini bağırırken bulmadan önce kapıya kadar gelmişti.

"Hayır! Eğer o çocuk benimse, bu konuda söz hakkım var," diye kesinlikle bağırdı.

"Babasıyla evli değilsem çocuğu doğurmam. O yüzden kararını ver ve çabuk ver," diye tersledi. Ve

Sonra da hızla uzaklaştı. Ama Savvy'ye ölümcül bir bakış atmadan önce değil.

Ashton geriye doğru sendeleyerek sandalyesine çöktü ve başını kaldırdığında köşede titreyen Savvy'yi gördü. Şok geçiriyor gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm Savvy, çok çok üzgünüm," dedi.

"Sorun değil Ashton. Anlıyorum," diye cevap verdi sonunda, sesi çok kısıktı.

"Çocuğumu terk edemem." En iyi açıklama çabası buydu.

"Biliyorum."

Ve Savvy onun hayatından neredeyse girdiği kadar hızlı bir şekilde çıktı.

OTUZUNCU BÖLÜM

W Bu topraklardaki en iyi kız kardeşiniz kim?" Savannah başını kaldırdı, yüz ifadesi değişmemişti. Alexa yüzünde bir sırıtış ve elinde bir kâğıt parçasıyla odaya daldığında biraz da olsa ağladı. Elindeki kâğıt Savvy'nin neredeyse yeniden ağlamasına neden oluyordu ama bir haftadır ağlamamıştı ve yeniden ağlamaya başlamayacaktı.

Bir insanın iki hafta boyunca nasıl durmadan ağlayabildiğini gerçekten anlamıyordu. Vücudunda hiç gözyaşı kalmamış olmalıydı. Ayrıca neden bu kadar çok ağladığını da anlamıyordu. Drama kraliçesi ya da nöbet geçiren bir kadın değildi - hiç değildi.

Aşırı duygusallığının suçunu işini kaybetmesine yükledi. Kalli, Ashton'ın hayatına Savvy'nin veremeyeceği tek şeyi vermeye hazır olarak girdiğinde işi bırakmayı aklından bile geçirmemişti. En azından Alexa onu yanına almıştı, kalacak yer dünyanın en küçük apartmanındaki çok rahatsız ikinci el bir kanepe olsa bile.

Savannah gülümsemek için elinden geleni yaparak, "Sen en iyi kardeşsin," dedi.

"Tabii ki öyleyim. Çünkü senin için, seni en azından öğleden sonra koltuğumdan kaldıracak bir şeyim var."

Alexa elindeki kâğıt parçasını sallayarak konuştu. "O zaman muhtemelen aptal kanepeyi yakmak zorunda kalacağım çünkü son üç haftadır aynı yerden kımıldadığını sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Bunu duydum Lexie."

"Ah, benim tatlı ablam, sessiz olmaya çalışmıyordum," dedi Alexa bir kez daha zıplayarak.

Kız kardeşi kâğıt parçasını eline tutuşturduktan sonra Savannah onun neye baktığını anlamaya çalıştı. Sonunda ne olduğunu anladığında dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi.

"Bunu nasıl karşılayabildin Lexie?"

Alexa, Savvy'nin elini çekiştirerek, "Nasıl olduğu konusunda endişelenme ve duşa girip giyin, sonra da önümüzdeki on iki saat boyunca buradan defolup git," dedi.

"Bugün için mi?"

"Evet ve bu tek seferlik bir anlaşma, o yüzden acele et, acele et, acele et," dedi Alexa, şimdi Savvy'nin sırtına bastırarak onu banyoya itiyordu.

"Giyisilerim," diye seslendi Savannah.

"Onları alıyorum. Sen duş al, ben hizmetçilik yapacağım."

"Benden kurtulmaya çalışmanızın özel bir nedeni mi var?" Savvy pijamalarını çıkarırken kapalı kapının ardından sordu.

"Hiç de değil," diye karşılık verdi Alexa ama Savannah kız kardeşinin gerçeklerle ne zaman hızlı ve gevşek oynadığını çok iyi biliyordu.

"Bu konuda o kadar heyecanlıyım ki Alexa, sanırım bana yalan söylemene izin vereceğim."

Sonra Savvy suyu açıp endişelerini boşa akıtmak için elinden geleni yapınca konuşma kesildi. Peki ya yanlış adama aşık olduysa? Bütün kadınlar hayatlarında en az bir kez bunu yapmak zorunda değil miydi? Tabii ki yaparlardı. Süper zeki olsa bile -ki muhtemelen öyleydi, eğer kendisi öyle söylüyorsa- bu hiç hata yapmadığı anlamına gelmezdi.

Daha ne olduğunu anlamadan, akordu çok bozuk bir şarkı söylüyordu: "*O adamı saçlarımdan yıkayacağım...*" Keşke bu kadar kolay olsaydı. En azından kız kardeşi kapı aralığından ona bağırıyordu. Gerçi ona bağırarak çılgın şarkı tiradını durdurmayacaktı. Savvy onun biraz delirmiş olabileceğine karar verdi. Aşk insanı delirtir dememişler miydi? Genç kızlık dönemindeki aşk acısını yaşamamakla akıllılık etmişti. En azından şimdi biraz daha akıllıydı ve bu onu içten içe biraz daha öldürüyor olsa da, bunu atlatacağını biliyordu ama etkilenmeye açık bir genç olarak yeterince güçlü olmayabilirdi.

Bir saat sonra Savannah kendini feribota doğru giderken buldu; feribot onu Ashton'ın iş yerine çok da uzak olmayan bir iskeleyle götürüyordu.

Bu onu biraz tedirgin etti, ama etrafına baktığında adamı göremedi, bu yüzden bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşündü. Öyle olmalıydı. Kız kardeşi onu satmazdı. İmkânı yok.

"Savvy, seni tekrar görmek çok güzel."

Joseph Anderson'ın gürleyen sesiyle sıçrayan Savvy çok hızlı bir şekilde arkasını döndü ve dizlerinin üzerine tökezledi, anında diz kapağında bir acı şimşegi çaktı. Gözleri yaşardı ama bunun utançtan mı yoksa acıdan mı olduğundan emin değildi - utanç daha muhtemeldi.

Joseph Anderson hemen eğilip kızın ayağa kalkmasına yardım ederken, "Çok üzgünüm hayatım," diye haykırdı. İki erkek kardeşi de hemen yanındaydı ve ikisi de aynı derecede endişeli görünüyordu.

"Lütfen özür dilemeyin. Çok beceriksizim," dedi gözlerindeki yaşları akıtmaya çalışarak. Lanet olsun!

"Bana çok gürültücü olduğum ve insanları ürküttüğüm söylendi," dedi Joseph utangaç bir ifadeyle.

"Hayır, gerçekten. Seni tekrar görmek çok güzel Joseph," dedi ona, konuyu kapatmasını umarak.

Ona değerlendirici bir bakış attı ve sonra kocaman gülümsedi

canavar büyüklüğünde bir ayı sarılması için onu yakalamadan önce. Nefesi kesildi.

"İkinizi de görmek harika, Richard ve George," diye ekledi, neredeyse ardından geleceklerden korkarak.

Yine de bu sarılmalar o kadar da kemik kırıcı değildi. "Siz üçünüz ne yapıyorsunuz?" diye sordu dışarı bakarken. rıhtımda oturan güzel teknede bir dalış eğitmeninden iz yoktu.

"Yönetim kurulu toplantısına katıldığımız sırada hastanede kız kardeşinle karşılaştık," dedi Richard, "ve bize bu yaz dalışa gidemediğin için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anlattı."

"Biz de senin için bir tane ayarladık," diye araya girdi George. Savannah panik içinde etrafına bakındı. Bir türlü göremiyordu.

Yine Ashton. Kalbi daha yeni yeni iyileşmeye başlamıştı ve günü o adamla geçirmek sınırlı ilerlemesini geri alabilirdi.

"Yeğenim Austin'in çok fazla dalış deneyimi var," dedi Joseph ona. "Uzun yıllar boyunca bu onun için bir hobiydi. O ve kuzeni Lance her an burada olabilirler."

Tuttuğu nefesi dışarı bıraktı. "Bunu benim için yapmana gerçekten gerek yoktu," dedi giderek genişleyen bir gülümsemeye. "Ama bunu takdir ediyorum. Sana gününe devam etmeni söylemeliyim, ama ben biraz dalgıç kıyafeti giymek için can atıyorum."

"Bu hiçbirimiz için sorun değil," dedi George. "Sakin suların olduğu güzel bir Cumartesi günü. Austin de henüz tamamen temizlenmemiş bir enkazın olduğu bir yer biliyor."

Tekneye doğru bakarken Savannah'nın gözleri parladı.

"Üzgünüm geciktik. Trafiğe yakalandık," dedi bir adam. yaklaştı. Şakaklarında biraz beyazlık vardı ama yine de tanıştığı tüm Storm ve Anderson erkekleri gibi yıkıcı derecede yakışıklıydı.

"Evet, eğer Austin seksen yaşında bir kör gibi araba kullanmasaydı

Büyükanne, buraya bir saat önce varmış olurduk." Bunu söyleyen Savvy'nin Joseph'in partisinde ve biraz önce rıhtımda kız kardeşiyle birlikteyken tanıştığı Lance'ti. Lance tam bir çapkındı. Ve adamın kız kardeşini çekici bulduğu çok açıktı. Savvy kız kardeşinin duygularından pek emin değildi.

"Kapa çeneni, Lance," dedi ilk adam. "Ben Austin. Ve araba kullanması benimkinden çok daha kötü olan bu kuzenimden sadece birkaç yaş büyüğüm. Tabii ki amcamın şenlik ateşinde kısa bir süre tanışmıştık."

Bu adamı nasıl unutabilmişti? Belki de kanındaki Ashton ateşi tarafından tamamen tüketildiği içindir.

"Beni dışarı çıkardığınız için gerçekten minnettarım. Altı aydan uzun bir süredir dalış yapamıyordum ve bu konuda çok heyecanlıyım," dedi ve önce Austin'in sonra da Lance'in elini tuttu.

"O zaman," dedi Lance, "bu şovu dalgaların üzerine çıkarsak iyi olur."

"Siz üçünüz bize katılıyor musunuz?" Savannah kötü şöhretli işgüzarlara sordu.

"Bu yolculukta olmaz, tatlım. Halletmemiz gereken bir iş var," diye gürledi Joseph.

Bunu duyunca hayal kırıklığına uğradı. Dinamik yaşlı adamların arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordu. Hiç de zarif bir şekilde yaşlanmıyorlardı ve bunu umursuyor gibi de görünmüyorlardı. Yıllar geçmeye devam ettikçe onların yarısı kadar enerjiye sahip olmayı umuyordu.

Tekneye götürülmeden önce neler olup bittiğinin farkına varacak zamanı bile olmamıştı, sonra da denize açılıyorlardı. Yani bir kez daha denizdeydi ama bu sadece gününbirlik bir geziydi. Belki de bu iyi bir şeydi. Hayatında daha fazla fırtınaya ihtiyacı yoktu - ya gök gürültülü olanlara ya da bunu soyadı olarak alanlara. Ve onlar da kendi tarzlarında doğanın korkunç güçleri olabilirlerdi.

"Hangi enkaz alanına gidiyoruz?" diye sordu.

seyir halindeydi.

"Tam olarak emin değiliz," dedi Lance, "ama yeni bir keşif yapmış olabileceğimizi düşünüyoruz."

Savannah'nın kalbi anında çarpmaya başladı.

"Sence bu hangi gemi?" diye sordu, artık bölgeye ulaşmak için daha aceleliydi.

Austin ona, "Buraya sadece iki kez geldik ve burası bilinen enkazlar listesinde yok," dedi.

"Peki sence hangi gemi o l a b i l i r ?" Gerçekten de gerilimden hoşlanmıyordu.

Lance sonunda, "*Anna C. Anderson* yelkenlisi olabilir," dedi.

"Gerçekten mi?" diye nefes nefese kaldı.

Austin, kuzeninin iki kelimesinin altını çizerek, "Olabilir," dedi.

"Aman Tanrım, bu gemi 1869 yılında San Francisco'ya gitmek üzere Shoalwater Körfezi'ndeki Oysterville'den kargo ve taze istiridyelerle yola çıktı. Gemideki yedi kişiyle birlikte kayboldu."

"Bunu nereden biliyorsun?" Lance ona sordu.

"Batı Yakası'ndaki tüm enkazları ve kayıp gemileri inceledim. Diğer bölgeleri de inceledim ama bu bölge benim için en erişilebilir olanı. Eğer bu gerçekten bir yelkenli ise, onu bulan kişi olarak anılacaksınız," dedi sevinçle. "Ve bu keşfin başlarında burada olduğumu bilmek harika olurdu."

Lance, "Eğer onu teşhis edebilirsen, tüm övgüyü sen alacaksın," diye cevap verdi.

Savvy'nin gözleri anında yaşardı ve iki adama arkasını dönmek zorunda kaldı. "Onu bulan ben değilim," diye hatırlattı onlara.

Lance onu rahatlatmaya çalıştı. "İkimiz için de o kadar önemli değil."

Adamların durmaksızın sohbet ederek geçirdikleri yaklaşık bir saatin ardından Austin ve Lance tekneyi emniyete aldılar ve

Savvy çok geçmeden temin ettikleri dalış kıyafetlerini giymişti. Üçü birden suya atladıklarında Savvy kendini mutlu hissetmekten başka bir şey yapamadı.

Deniz gizemlerle doluydu, bazıları büyüleyici, bazıları dehşet verici ve bazıları da düpedüz hayranlık uyandırıcıydı. Ancak okyanusun yüzeyinin daha da altına indikçe, bir tekneye ait olabilecek parçalar görmeye başladı.

Zaman ve denizin acımasızlığı onu parçalara ayırmıştı ama yakından incelediğinde bunun kesinlikle bir gemi enkazı olduğunu anlamıştı. Ancak hangisi olduğunu tespit etmek bir öğleden sonrayı aşacaktı. Aylarca çalıştıktan sonra bile bunu asla tespit edemeyebilirdi.

Ama Savvy bu düşüncenin onu denemekten alıkoymasına izin vermeyecekti. Zaman ve sınırlı parası elverdiğince sık sık dışarı çıkacaktı. Enkazdan birkaç hazine çıkarmayı başardı ama parasal değeri olan hiçbir şey bulamadı. Bu hiç önemli değildi. O zenginlik aramıyordu, *hazine* arıyordu.

Austin yukarı çıkma zamanının geldiğini belirttiğinde oksijenine baktı ve ne kadar düşük olduğunu fark etti. Genelde bunu daha iyi takip ederdi ama denizin dibinde yüzmekten çok mutluydu, özellikle de hayatındaki diğer her şey yolunda gitmezken. Doğru, dalış bölgesi Batı Kıyısı boyunca dağılmış küçük adalardan birinden çok uzakta değildi ama yine de binlerce millik okyanusun ortasındaymış gibi hissediyordu.

Başı suyun üzerine çıktığında ağızlığını çıkardı ve Austin'e doğru bir sırtış gönderdi. Konuşmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Ama tam o anda, çıkardıkları teknenin hemen yanına demirlemiş başka bir tekne fark etti.

Ve gülümsemesi kayboldu.

O tekneyi tanıyordu, tam olarak kime ait olduğunu biliyordu.

Yüzerek Austin'in teknesine geri döndü, kendini merdivenden yukarı çekti - ve Ashton'la yüz yüze geldi. Dalış kıyafeti giymişti ve ıslaktı ama Ashton'ı görmemişti.

onu derin sulara gördü. Kendi dünyasındaydı ve belki de onu görmüştü ama sadece Lance ya da Austin olduğunu düşünmüştü. Ama bunun bir önemi yoktu. Onu görmenin harika gününü mahvetmesine izin vermeyecekti.

"İyi vakit geçirdin mi Savvy?" diye sordu.

Ne oluyor be? Sanki ikisi arasında çok fazla acı yokmuş gibi davranıyordu. Ya da onun açısından sefalet - muhtemelen hiç hissetmemişti.

"Burada ne işin var Ashton? Davetli olduğun izlenimine kapılmamıştım." O anda bu kadar soğukkanlı konuşabilmesine şaşırmıştı.

Ama etkilenmemiş görünüyordu. "Babam bana kardeşim ve kuzenimin bizim oralarda dalış yaptıklarını söyledi. Onlara katılabileceğimi düşündüm."

"Senin yerin mi?" diye sordu.

"Evet, birlikte bulduk," dedi ona. "Oh."

Tamamen sönmüştü. Şimdi, *Anna C Anderson* olduğunu kanıtlaya bile, övgüyü ona vermek sadece Austin ve Lance'in hakkı değildi. Ve Ashton'ın istediği zaman ortaya çıkabileceği bir yerde dalmaya gitmek istemiyordu.

"Neden bu kadar üzgünsün? Görünüşe göre bir iki şey bulmuşsun," dedi ona doğru uzanarak.

Hızla geri çekildi. "Bana dokunma Ashton," diye homurdandı. "Lütfen." Yıkılmaya bu kadar yakın olmasından nefret ediyordu.

"Savvy... Ben... Seni özledim," dedi sonunda ve neredeyse ayaklarının dibine yığılacaktı.

Ama yapmadı. "Beni özlemeye hakkın yok Ashton. Baba olacaksın. İlişkimiz başından beri yanlıştı. Evlenmek üzere nişanlanmıştın ve ben yine de peşimden gelmene izin verdim. Ama şimdi ondan bir bebeğin olacak. Seninle birlikte olamam," dedi ona, boğazındaki tıkanma hissinden nefret ederek.

"Sadece seni özledim, Savvy."

"Önemli değil Ashton. Hiçbiri önemli değil."

Lance ve Austin şimdi tekneye tırmanıyorlardı ve o bundan memnundu.

"Aşağıda bir şey buldum," dedi Ashton ona.

"Senin adına sevindim," dedi Savannah.

"Senin almanı istiyorum."

Adam bir şey uzattı ama kız ne olduğunu göremedi. Gerçi bakmak bile istemiyordu, çünkü bunu kabul edemezdi ve etmeyecekti.

"Teşekkür ederim ama hayır. Her neyse, Kalli'ye ver."

"Kalli bunu takdir etmezdi. Bu senin için yapıldı," dedi ve kızın eline tutuşturdu.

Zaman ve koşullar bu küçük mücevher parçasına pek iyi davranmamış olsa da, kolayca temizlenebilir ve eski güzelliğine kavuşabilirdi. Bu bir kolyeydi, gümüş olduğunu tahmin ettiği sıra dışı bir parçaydı ama altın da olabilirdi. Temizlenene kadar bilemeyeceklerdi. Açık mavi bir taşın etrafında dönen ilginç bir desene sahip bir kalpti. Basit ve güzeldi. Ve umutsuzca onu saklamak istiyordu.

"Hayır, sen al," dedi. "Lütfen teknenize geri dönün ve benim eve gitmeme izin verin." Savvy kolyeyi tekrar onun eline tutuşturdu.

Ashton ondan uzaklaştı, tıpkı onun istediği gibi. Kardeşi ve kuzeniyle birkaç dakika sohbet ettikten sonra teknesine döndü. Onlardan önce yola koyuldu.

Savvy bunun onu son görüşü olacağını biliyordu. Austin'in teknesinin arka tarafına oturdu ve Lance'le birlikte onu yalnız bıraktıkları için şükrederek kenara çöküp gözyaşlarının denize düşmesine izin verdi. Ve ağlamaktan tükendiğini düşünmüştü.

Çok sevdiği adama son vedasını bu şekilde -denizde- yapmış olması çok yerindeydi. Kıyıya döndüğünde her şeyi geride bırakacaktı. Başka seçeneği yoktu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Savvy yatağında uzanırken

Elinde kendisine yanlış yapan adamdan intikam almak isteyen bir kadının hikâyesini anlatan bir gerilim kitabıyla otururken daire kapısının çalındığını duydu. Alexa gitmişti ve ona gelenin kim olduğunu görmekten başka seçenek bırakmamıştı.

Adam kapıdan yüksek bir sesle, "Savanna Mills için teslimat," diye anons etti.

Gözetleme deliğinden baktı ve adam yasal görünüyordu. Kadın kapıyı açtı ve adam kadına imzasını attırdıktan sonra bir paket verdi.

Biraz zaman aldı ama basit kutuya baktı ve gerçekten açtı. Ve keşke açmasaydım dedi.

İçeride, kadife bir yatağın üzerinde Ashton'ın bulduğu kolye duruyordu. Gümüştü, büyük olasılıkla bir balıkçının karısına ait olan güzel, sade bir gümüş madalyondu. Yanında bir not vardı:

Bu madalyonun ortasındaki akuamarin cesareti, sadakati, dürüstlüğü ve güzelliği sembolize eder. Akuamarinler aynı zamanda Roma deniz tanrısı Neptün için de kutsal kabul edilir. Bunu takın ve her zaman güvenli bir yolculuk yapın. Bunu bulduğumda, sadece sana ait olabileceğini biliyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ASHTON başına gelen en iyi şeyi bir kenara atmıştı ve bunu

Hiçbir şey. Onur bazı insanlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne kadar aptalmış.

"Sana iki ay önce hayatımdan defolup gitmeni söylemiştim! O zaman da ciddiymdim, şimdi de ciddiylim."

"Ama bebeğim... bunu halledebiliriz," diye bağırdı Kalli.

"*Bebek* kelimesini söyleyebilmene bayılıyorum, Kallista.

Bir insan nasıl olur da hamilelik numarası yapacak kadar aşığılık olabilir?"

Kalli ona kocaman gözlerle baktı. "Sadece daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu biliyordum."

"Aynı derecede sahte gözyaşlarıyla beni etkilemeye çalışma - zaten muhtemelen *sahte* kelimesini kullanırdın. Şaka yapmıyordum, Kalli. Şimdi git buradan yoksa yemin ederim bundan sonra olacaktakdan hoşlanmayacaksın."

Sırtını dikleştirdi ve gözyaşları kurudu. "Ne yapacaksın, Ashton? Bana vuracak mısın?"

"Oh, hayır, canım, Kalli. Seni gerçek bir kadın olarak görmesem bile, asla bir ... kadına vurmam." Ona kadın demezdi. "Sana en önemli yerinden vuracağım - medyadan."

Artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Dedikoduyu seven muhabirlere her şeyi anlatırdı ve her biri de anlatırdı. O

onu da kötü bir duruma düşürse bile umurunda değildi. Sevdığı kadını kaybetmişti, o yüzden bunların ne önemi vardı ki? Hiç önemi yoktu.

"Paran buna değmez, Ashton."

"İşte burada," dedi aylardır dudaklarında hissettiği ilk gülümsemeyle.

"Evet, ne olmuş yani? Birlikte olduğun o aptal küçük sürtük de artık onu ele geçiremeyecek," dedi ve kahkahası sanki çılgın bir bilim adamından geliyor gibiydi. Ya da belki Bay Hyde'dan.

Kahretsin, aşk yerine soyağacı için evlenebileceğini düşünerek aptallık etmişti. Gerçek renkleri ortaya çıktığında, gerçekten ortaya çıkmışlardı.

Telefonu aldı ve numaraları tuşlamaya başladı. İşi bitmişti.

"Ben gidiyorum!" dedi ve koşarak kapıdan çıktı. Onu bir daha göremeyeceğini biliyordu. Her şey bitmişti.

Ashton daha çalmaya başlamadan aramayı sonlandırdı. Böylesine açgözlü, değersiz bir insan için bir düşünce daha harcamak istemiyordu.

Hayatta gerçek değeri olan her şeye mal olan biri.

Ashton üzüntü içinde başını öne eğdi. Savvy'ye ulaşmaya çalışmıştı ama artık üniversiteye kayıtlı değildi. Diplomasını almaktan vaz mı geçmişti? Kız kardeşi ona nerede olduğunu söylemiyordu ve artık tüm hayatı kaybolmuş gibiydi. Ve tüm bunların sebebi doğru şeyi yapmak zorunda olduğunu hissetmesiydi.

Ama Savvy'yi en son Austin'in Pasifik'teki teknesinde gördüğünden beri üç ay geçmişti. O gitmişti. Hayatına devam etme zamanı gelmişti.

Hayır, Ashton dünyayla yüzleşmek istemiyordu ama saklanmaya da devam edemezdi. Yürütmesi gereken bir işi ve son zamanlarda onu çıldırtıyor olsalar da sevdiği bir ailesi vardı. Her biri haftada en az bir kez ona Savvy'yi görüp görmediğini soruyor gibiydi. Haftada birkaç kez olmasa bile.

Yine de gözlerden uzak evinin devasa pencerelerinden dışarı bakmaktan ve Savvy'nin ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu. Kiminle birlikte olduğunu. Hayatına devam etmiş miydi? Büyük olasılıkla biraz çabayla bu cevapları alabilirdi ama Savvy ilişkilerinin bittiğini, kaput, *fini* olduğunu açıkça belirtmişti.

Küçük bir ses ona bu engelin artık önlerinde olmadığını söylemeye çalıştı. Ama o Kalli'ye geri dönmeyi seçmiş ve Savvy'nin kalbini kırmıştı. Bunun için onu affetmeyecekti. Affetmemeliydi de.

Yine de babasının Savvy'yi ne kadar sevdiğini, amcalarının, kardeşlerinin ve kuzenlerinin de onu ne kadar sevdiğini bilmek yardımcı olmuyordu. Onlara Kalli'yle yeniden nişanlandığını söylediği ve bu seçimi neden yaptığını anlattığı andan itibaren, hikâyesine inanmamışlardı.

Şüpheleri Ashton'ı daha fazla test talep etmeye itmişti - bu kolay olmamıştı - ve kadının her şeyi uydurduğu kanıtlanmıştı. Hamile değildi ve hiç hamile kalmamıştı. Muhtemelen onu koridordan aşağı sürükledikten sonra sahte bir düşük yapmayı planlıyordu. Kadının ultrason fotoğrafını almayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama iradenin olduğu yerde bir yol da vardı - özellikle de işin içine milyarlar girdiğinde. Kallista Blanche Huntington-Hart onun hayatını mahvetmişti. Entrikacı bir kaltak için hiç fena değil. Tamam, kendini alaşağı ettiği için biraz sorumluluk alması gerekiyordu.

Telefonun çınlaması Ashton'ın neredeyse yerinden sıçramasına neden oluyordu. Bu neredeyse komikti ve eğer hayattan hâlâ zevk alabilseydi, bunu o zaman yapabilirdi.

"Nerelerdeydin?"

Babası normalde bağırان bir adam değildi ama Ashton kulak zarını kurtarmak için telefonu çekip almak zorunda kaldı.

"Çok meşguldüm baba. Peki sen nasılsın?"

Richard ona, "Senin için endişeleniyordum - ben böyleyim," dedi.

"Sizi strese soktuğum için özür dilerim. Ben gayet iyiyim."
Richard hattın diğer ucundan uzun bir iç çekiş yapmadan önce, "Bu iyi bir şey sanırım," dedi.

"Bana ne söylemek istiyorsun baba?" Ashton'ın istediği son şey bunu uzatmaktı.

"Dedikodu yapmam ya da başka bir şey yapmam gerektiğini düşünmüyorum..."

Ashton babasının eğlendiğini hemen anlamıştı ama bilgi almak istiyorsa oyuna ayak uydurması gerektiğini de biliyordu. Ve şimdi yaşlı adam onu meraklandırmıştı.

"İkimiz de biliyoruz ki ne olursa olsun bana söyleyeceksin, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı," dedi, dudakları neredeyse kalkıyordu.

"Şey, geçen gün Savvy ile karşılaştım da..." Ashton hemen sandalyesinde doğruldu.

"Sen mi yaptın? Neredeydi? O nasıl?" diye ağzından kaçırdı.

"İyi görünüyordu. Aslında gerçekten iyiydi," dedi Richard sessizce.

"Ah... bu harika," diye yanıtladı Ashton. Yalan söylüyordu elbette. Kendisi hâlâ onun için yanıp tutuşurken Savvy'nin bu kadar kolay bir şekilde hayatına devam etmesini o kadar da harika bulmuyordu.

"Evet, bir adamla birlikteydi," dedi Richard. "Sanırım bir bankacı. Onun gibi bir şey."

Ashton'ın gözleri yarıklara dönüştü ama sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Başka bir adamla mı görüşüyor?"

"Ona kur yapmadığın kesin. Onun gibi harika bir kadının uzun süre bekar kalmasını bekleyemezsin. Değil mi evlat?"

Ashton telefonda babasının hayal kırıklığına uğramış gözlerini neredeyse hissedebiliyordu. "Nerede yaşıyor?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Görünüşe göre adamla birlikte Snoqualmie'de bir evde yaşıyor. Gerçekten güzel bir yer."

"Bu beyaz yakalı adamla mı yaşamaya başladı?" Ashton gürledi.

"Sana söylememem gerektiğini biliyordum," diye homurdandı Richard.

"Adres nedir?" Ashton söyledi. Sesi her kelimedede biraz daha kısılmıştı.

"Bunu sana vermem muhtemelen yanlış olur. Aptalca bir şey yapmanı istemiyorum. Aptal olmak senin tarzın değil. Yoksa şimdi öyle mi?"

Ashton telefonunu az önce baktığı resimli pencerelerden birine fırlatmamak için kendini zor tuttu.

"Bana sadece lanet adresi ver, baba."

Hattın diğer ucu tamamen sessizleşti ve Ashton söylememesi gereken başka bir şey söylemeden önce kafasından yüze kadar saymak zorunda kaldı.

Richard sonunda konuştu. "Benimle bu şekilde küstahça konuşmandan hiç hoşlanmıyorum Ashton."

"Özür dilerim. Seninle bu şekilde konuşmamam gerektiği konusunda kesinlikle haklısın. Sadece Savvy'ye ait bir şeyi ona geri vermem gerekiyor ve yoğun bir haftam var. Bunu aradan çıkarırsam işime geri dönebilirim," diye yalan söyledi çocuk. Aslında bunu gerçekten de kışından uydurmuştu.

"O halde evlat, al bakalım."

Richard adresi bir çırpıda söyledi ve Ashton çok bastırıldığı için adresi karalarken neredeyse kalemi kırılıyordu.

Telefonu kapattığında Ash kırırdamadan önce bir dakika daha oturmak zorunda kaldı. İçinde bulunduğu ruh haliyle, gerçekten de aptalca bir şey yapacağından korkuyordu. Tam bu düşünceyi aklından geçirirken, boğazından acı bir kahkaha kaçtı. Elbette aptalca bir şey yapacaktı. *Aptallık* büyük olasılıkla talihsiz göbek adlarından biriydi - babası da öyle demişti. Hayatının hikâyesi.

Belli ki hayatına devam eden bir kadına aşıkı ve yerinin değiştirilmesinden pek hoşlanmıyordu. Belki de Savvy'ye ikisinin birlikte ne kadar iyi olduklarını hatırlatmasının zamanı gelmişti. O da hayatına devam edebilirdi - ona geri dönebilirdi.

Bu düşünceyle ayağa kalktı ve doğruca arabasına gitti. Yolculuğun bir saatten fazla sürmesinden memnundu. Bu bir tanesiydi

San Juan Adaları'ndaki rıhtımlarda çalışmasının nedenlerinden biriydi. Seattle trafiğinden nefret ederdi.

Yağmur çiselemeye başladığında, babasının ona verdiği adresi buldu, caddenin karşısına park etti ve eve baktı. Bir kez daha, bütün bu durum onu şaşırtmıştı. Ne halt ediyordu böyle? Ne söyleyecekti ki?

Belki de bu onun en iyi fikri değildi.

Ön kapı açılıp bir adam dışarı çıktığında ağır bulutlar sabah gökyüzünü karartıyordu. Savvy kapıyı tutmuş, adamın söylediği bir şeye gülüyordu ve Ashton'ın midesi sıkıştı. Devasa bornozu, ayağındaki terlikleri ve dağınık topuz yapılmış saçlarıyla Savvy hâlâ ona bahşedilmiş en güzel manzaraydı.

Bankacı ya da her neyse, arkasını dönüp eğildi, Ashton'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve arabasına atlayıp uzaklaşırken Savvy de sabah gazetesini almak için garaj yoluna doğru ilerledi. Ashton kıskanç bir öfke kütlesiydi.

Savvy daha eve girmeden, Ashton kendi arabasından çıktı ve kullandığı gücün farkında olmadan, çevredeki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle kapıyı çarptı.

Sıçradı. Sokağın karşısına baktığında gözleri karşılaştı. Adamın gözleri kısıldı, kadınıninkiler açıldı. Bütün tereddütlerinin canı cehenneme. Ona doğru uzun adımlar attı ve kız ön kapıya doğru hızla ilerlerken kaşlarının daha da çatıldığından emindi.

Ama kadın yüz ifadesini sanki sinir bozucu bir komşuyla uğraşıyormuş gibi kibar bir sıkıntıyla maskelediğinde öfkesi tavan yaptı.

"Merhaba, Ashton. Evden çok uzaktasın." Ses tonundaki

hiçbir şey onun bu ani ziyareti hakkında ne hissettiğini göstermiyordu. "Burası çok soğuk. Beni içeri davet et," dedi elini kapının üzerine koyarken, onun içeri giremeyeceğinden emin olmak için.

yüzüne çarp.

"Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum ve

Tekrar uzanmaya hazırım," dedi bornozunu biraz daha sıkı sararken.

Hayal kurmaya devam et, tatlım. Ashton o kadar kolay gitmiyordu. Öne doğru bir adım attı ve kızın gözbebekleri bu kez korkmuş gibi büyüdü. Bu onu daha da öfkелendirdi. Onu asla incitmemişti ve bir an için bile olsa inciteceğini düşünmesi onu öfkелendirdi. Ne kadar üzgün olursa olsun, ona zarar veremezdi.

Ona asla fiziksel olarak zarar vermezdi. Ona verdiği duygusal zarar çok fazlaydı. Ama o canavar olmak istemiyordu. Onun kahramanı olmak istiyordu.

"Eminim eski bir ... *arkadaş* diyelim, ona zaman ayırabilirsin," dedi ona. Sonra da onun yanından geçip eve doğru yürüdü.

Kapıyı kapatmaktan ya da soğuk havayı içeri almaya devam etmekten başka çaresi kalmayan kadının derin bir iç çektiğini duydu.

Ona bakmak için arkasını döndüğünde bağırsakları sıkıştı. Kahretsin, bu kadını özlemişti, hem de tahmin edemeyeceği kadar çok özlemişti. Onu güldürmesini, yatağındaki doyumsuzluğunu, gergin olduğunda ellerinin saçlarının ipeksi telleriyle oynamasını özlemişti. Sadece onu özlemişti.

Ve onu geri almaya kararlıydı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

SAVANNAH umutsuzca nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışıyor, Ashton'ın onu görmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Yüzünden ya da vücut dilinden bu görüşmenin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu. Ayrıca başka şeyleri de ondan saklamaya çalışıyordu ve tüm bunları aynı anda yapmak onu çok zorluyordu.

Son birkaç ay onun için korkunç geçmişti ve ancak şimdi işlevlerini yerine getirmeye başlamıştı. Onu bu şekilde tekrar görmek onu büyük bir şekilde geriye götürecekti.

"Bunu çabuk yapabilir misin, Ashton? Gerçekten çok yorgunum." Kadın çenesini kaldırarak adamın yanından geçti ve adam da onu oturma odasına kadar takip etti. Bornozunu çıkarmadı ama bacaklarını altına kıvrarak kanepeye oturdu.

"Sabah oldu. Neden bu kadar yorgunsun?" diye sordu.

Ona ters ters baktı. "Bu seni ilgilendirmez Ashton."

Duvara yaslandı. "Son zamanlarda ne yapıyorsun, Savvy? Seni üniversitende aradım ve artık kayıtlı olmadığını öğrendim."

Kahretsin, adam neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki, kaşlarını çatmış ve gözdağı verir gibi davranıyordu? Bu olaydan sonra bile hâlâ onu çekici bulmasından nefret ediyordu.

olan her şeyden nefret ediyordu. Onunla aynı odada bulunmanın kalbini ne kadar acıttığından ve parmaklarını onun saçlarında gezdirmeye ya da o kendisini teselli ederken başını onun göğsüne koymaya hakkı olmadığından daha da çok nefret ediyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi sonunda adamın kendisine bir soru sorduğunu fark ettiğinde.

"Bunu başka bir şekilde anlatayım Savannah. Neden yüksek lisans yapmıyorsun?" Sonra onun ön kapısına doğru baktı.

Ne arıyordu?

"Birkaç dönem ara vermem gerekiyordu," dedi ona.

"Nedenmiş o?"

"Ben ... uh ... şey ..." Sorguya çekiliyormuş gibi hissetti ve bu duygudan hoşlanmadı. Adam biliyor muydu? Onunla sadece oynuyor muydu? Kanepede rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Karnının döndüğünü hissetmeye başlamıştı ve bu konuşmayı bitirmek için yanıp tutuşuyordu.

"Artık gitmen gerek Ashton. Seninle arkadaş olmaya çalışmak istemiyorum," dedi ona, gözyaşlarına yakın hissettiği için öfkeliydi. Bu öfke onu onları serbest bırakmaktan kurtaran şeydi.

"Neden arkadaş olamıyoruz, Savvy? Oda arkadaşının bundan hoşlanmayacağından mı endişeleniyorsun?" diye hırladı.

"Neden bu konuda endişeleneyim ki?"

"Gerçekten mi? Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok mu? Adamın buradan çıktığını gördüm Savvy. Öpücüğü gördüm," diye bağırdı, yaklaşarak.

"Ne olmuş yani? Neden sesini **böyle** yükseltiyorsun?"
Ne haltlar ~~deniyordu~~?

"Çünkü benim yatağımdan başka bir adamın yatağına atlamam hoşuma gitmiyor," dedi, ona bakarken vücudu gergindi.

"Ashton, bu görüldüğü gibi değil, ama öyle olsa bile bu seni ilgilendirmez ve sen de bunu biliyorsun." Adamın gözlerinin parladığını görünce konuşmayı kesti.

"Kahretsin, Savvy. Seni seviyorum, tamam mı? Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Senden başkasını

düşünemiyorum. Seni başka bir adamla düşünmeye
dayanamıyorum.

seninle gülmek, seninle ilgilenmek. Bu bende yumruklarımı duvara vurma isteği uyandırıyor. Ben sadece... Ben batırdım. Yaptığımı biliyorum. Ama senin de beni sevdiğini ve birlikte olmamız gerektiğini biliyorum. Aptalca hataların bizi ayırmasına izin verme."

Bu sözler onun için çok şey ifade etse de, aynı zamanda hiçbir şey ifade etmiyordu. Adam sadece kıskançlık yüzünden oradaydı, belli ki Kalli'nin yeni bir ilişkisi olduğuna inandığı için. Hâlâ Kalli'yle nişanlıydı ve hâlâ onun değildi. Asla onun olamayacaktı.

"Ashton, Jim benim oda arkadaşım - hepsi bu. Sevgili değiliz; kız ve erkek arkadaş değiliz. O bir oda arkadaşı arıyordu ve ben de başvurdum. Yakınlaştık..." diye söze başladı ama kendini durdurdu. Ashton'a yakın olmalarının nedenini söylemek istemiyordu.

"Her şey böyle başlar Savvy. Yaklaşırsın ve sonra daha da yaklaşırsın," diye hırladı.

"O eşcinsel, Ashton. Olabileceğimiz kadar yakınız," dedi ona hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Oh," dedi, ağzından nefes nefese çıkarken. "Hmmm... Son zamanlarda babamı gördün mü?" Konunun değişmesi onu bir an için afallattı.

"Evet, birkaç gün önce. Jim bir avukat ve sanırım baban için bir şey üzerinde çalışıyor. Richard içeri girdiğinde ofiste Jim için bir şey bırakıyordum."

Durdu. Richard'ın hemen oğluna gidip nerede olduğunu söyleyeceğini bilmeliydi. Lanet olsun. Bunu yapmayacağına dair ona söz verdirmeliydi. Sözünden dönmezdi - o onurlu bir adamdı. Tüm bu oda arkadaşı işini gizli bir amaç için mi kurmuştu? Kalın bir palto giymişti, vücudu açıkta değildi. Richard onun sırrını biliyor olamazdı... Şimdi bir şekilde bilip bilmediğini anlamaya çalışırken başı dönüyordu.

Ashton da onunla aynı sonuca vararak, "İyi yaşlı baba," dedi.

Ama sonra adam tekrar ona doğru adım attı ve kadın

ne düşüneceğini bilmiyordu. Gözlerindeki bakış neredeyse aşkı andırıyordu. Ama birkaç dakika önce söylediklerine rağmen, bu olamazdı.

"Üzgünüm, Ashton. Ama bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Artık gerçekten gitmelisiniz."

Kanepede onun önünde diz çöktü ve elini uzattı. Savvy'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

"Beni dinlemiyor muydun, Savvy? Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Lütfen bizi bir kenara atma. Yalvarmak zorunda mıyım?" Elini kaldırdı ve arkasından öptü.

"Ama... Kalli," diye inledi.

"Her şeyi berbat ettim, Savvy. Bir bebeği her şeyden çok istediğimi sanıyordum. Fırtına soyunu mükemmel çocuklarla devam ettirmem gerektiğini düşündüm. Hamile olduğu konusunda yalan söylediğini biliyor muydun?"

"Ne?"

"Ama yalan söylediğini öğrenmeden önce bile onunla birlikte olmak istemediğimi biliyordum. Hayır, çocuğumu terk etmezdim ama sevmediğim ve beni sevmeyen bir kadınla da evlenemezdim. Geri döndükten sonra onunla bir daha hiç yatmadım. Sana aşıkken bunu yapamazdım. Ama yalan söyledi. Hiç hamile kalmadı ve artık hayatımdan sonsuza dek çıktı."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı sonunda.

"Beni affettiğini söyle. Ben bir aptaldım. Seni istiyorum Savvy, sadece seni. Çocuklara ihtiyacım yok. Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ve senin beni sevmene. Lütfen beni affet ve sonra benimle evlen. Bir aile olalım - sadece ikimiz. Tek ihtiyacım olan bu."

Ve Savvy artık gözyaşlarını tutamıyordu. Ona cevap vermesi gerekiyordu ama kelimeleri bulamıyordu.

Ashton oturdu, kızın bacaklarını kendi bacaklarının üzerine çekti ve sonsuz bir sevgiyle kızın yanaklarını okşadı. "Seni çok özledim, Savvy - çok, çok özledim. Seni son gördüğümünden beri seni düşünmediğim, uykuya dalmadan önce adını içimden geçirmediğim bir gün bile olmadı. Aşksız bir dünyada kalabileceğimi sanmıştım ama kalamam. Sen

Bana yeni bir yaşam biçimi gösterdi ve şimdi tek istediğim bu." "Oh, Ashton, ben... ben de seni seviyorum," dedi hıçkırarak.

onun elini kendi elinin içine aldı.

"Evlen benimle, Savvy. Lütfen sonsuza dek benim ol. Her zaman sadece sen ve ben olacağız."

"Şey, bu biraz zor olabilir," dedi elini kendisine doğru çekip burnunun altından geçirirken.

Ashton'ın gözleri önce şaşkınlıkla, sonra da hayretle irileşti ve şimdi adamın, onun çocuğunu taşıdığından haberi olmadığından kuşku duymuyordu. Anne olmak istemediğine gerçekten inanmıştı ama sevdiği adamın bebeğini taşıdığını bilmek hislerini değiştirmişti. Karnındaki şişlik küçüktü ama dördüncü ayına yaklaştığı kesinlikle belliydi.

"Evet, o senin," diye fısıldadı Savvy. "Ve evet, onu tüm kalbimle seviyorum."

Kalınlaşan karnını okşarken birkaç dakika konuşmadı, gözlerinde ve dokunuşunda hayranlık ve huşu vardı.

"Seni çok seviyorum Savvy," dedi ona. "Yanında olmadığım zamanlarda çocuğumuzu koruduğun için teşekkür ederim."

Daha sonra onu kollarına çekti ve yeni nedenlerden dolayı nefesi kesilene kadar öptü. Dudakları sonunda onunkileri bıraktığında, gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Evet, Ashton Storm, senin karın olmaktan büyük mutluluk duyarım."

"Hadi eve gidelim aşkım," dedi onu tekrar öpmeden önce.

Savvy'nin hayatı, istediğini bile bilmediği her şeye sahip olduğu için artık gerçekten başlayabilirdi.

EPILOG

T Birkaç mil ötedeki gökyüzünde şimşekler
çakarken tekne suyun üzerinde hafifçe sallanıyordu.
Bulutlar

Joseph ve George Anderson ile Richard Storm şezlonglarına yerleşip güzel bir viskinin tadını çıkarırken hava yüksek ve karanlıktı ama yağmur yağmaya cesaret edemedi. Pasifik üzerindeki bir fırtına çok ~~yaklaşırken~~ iyi bir gösteri sunuyordu.

"İtiraf etmeliyim ki bir süre endişelendim," dedi Yusuf. Artık endişelenmiyordu. Hava durumundan da bahsetmiyordu.

Richard başını sallayarak, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ashton'ın yemi yutacağından, Savvy'nin başka birini bulduğunu düşünerek çılgına döneceğinden o kadar emin değildim. Ama o çocukları tekrar bir araya getirmek için elimden gelen her şeyi yapmalıydım."

"Biz sadece onlara yardım ediyoruz. Yanlış bir şey yaptığımız yok," dedi George kardeşlerine.

"Tabii ki yanlış bir şey yapmıyoruz. Henüz bir şey kaçırmadık ama şu lanet çocuklar var ya, hiçbiri onlar için yaptıklarımızı ya da mutlu olmalarını sağlamak için harcadığımız zaman ve çabayı takdir etmiyor," diye homurdandı Joseph.

"Bir gün onlar için ne kadar çok şey yaptığımızı görecekler."

George cevap verdi. "Bu gerçekleşene kadar, ne olacaksa olacak."

Richard, "şimdiye kadar verebileceğim en iyi karar Batı Yakası'na taşınmak oldu," dedi. "Sadece hayatım boyunca tanıdığım iki erkek kardeşe sahip olmakla kalmadım, aynı zamanda bir sürü yeğenim oldu. Ve buralarda ortaya çıkan bebeklerle kendi kasabamızı kurabiliriz."

"Bu fikir hoşuma gitti," diye gürledi Joseph. "Andersonville olabilir. Bu adı taşıyan ilk kasaba değil ama en iyilerinden biri."

Richard, "Fırtına Göleti adında dev bir göl var," dedi.

George onlara, "İtiraf etmeliyim ki şehrin keşmekeşinden uzaklaşmak hiç de fena olmazdı," dedi. "Son birkaç yıldır bu adalarda vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyorum."

"Evet, şehir çalışma yıllarımda harikaydı," dedi Joseph, "ama şimdi bu trafikte bir yere varmam çok uzun sürüyor."

Richard ocuklara, "ocuklarımdan birinin gideceğini unutmayın," dedi, "sonra belki yılda birkaç ayımızı Montana'da, oradaki iyi dostlarımızla geçirebiliriz."

George açıkça büyülenmişti. "Hmm. Kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor. Dostumuz Martin Whitman'ın en küçük iki oğlunu evlendirmek için uğraştığını biliyorum. Lance bir kızın parmağına yüzük taktığında o gençler hâlâ bekârsa, oraya gidip ona biraz daha yardım etmemiz gerekebilir."

Richard onlara "İkisini aynı anda yapamayacağımızı söyleyen bir şey yok," dedi.

"Bu doğru," dedi Joseph. "Biz kurnaz adamlarız ve gençlerin çoklu görev dediği şeyde harikayız. Sanırım bu yılki hedefimiz Lance ve Martin'in oğulları Michael ve Cam'i evlendirmek olacak."

"Ah, az önce yaptığımız gibi bir düğüne daha hayır demezdim. Savvy boncuklu fildişi elbisesi içinde kesinlikle nefes kesici görünüyordu. Kızaran yanakları ve o gözleri

Aşk gözlerimi yaşarttı," dedi gelinin kayınpederi.

"Evet, birkaç ay sonra ailemize bir bebek daha katılacak." Joseph kutlama ve zaferle kadehini kaldırdı.

"Şimdi kaç çocuk oldu?" George kadehleri tokuşturduktan sonra sordu.

Hem Joseph hem de Richard arkalarına yaslandılar.

"Dang. Bunu anlamam bir dakika sürebilir," dedi Richard sonunda.

"Belki de sayıyı kaybediyorsak," diye yanıtladı George, "hedeflerimize ulaştığımızı söyleyebiliriz."

Her iki kardeşi de George'a döndü ve bakışları ima ediciydi - deli miydi?

"Şaka yapıyor olmalısınız. Evlerimizin koridorlarında koşturan yeterince küçük çocuk asla olamaz. Çünkü bir gün büyüyecekler ve o zaman kendi gerçek aşklarını bulmaları gerekecek," dedi Joseph sinsi bir gülümsemeyle.

"Senin Jasmine yıllar geçtikçe kendine geldi. Şimdiden on beş yaşına geldiğine inanamıyorum," dedi George iç çekerek.

"Evet, Jasmine ilk torunum olarak kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacak," dedi Joseph ona. "Ayrıca, o da annesi kadar tatlı."

George şimdi kahkahalarla gülüyordu. "Büyükbabası gibi inatçı demek istiyorsun herhalde."

"Biraz inatçılık bir hanımefendi için iyidir. Bu, erkeklerin ona yanlış davranamayacağı anlamına gelir," dedi Joseph.

"Pekâlâ. Jasmine'e ya da diğer torunlara odaklanmak için birkaç yıl bekleyelim," dedi Richard onlara. "Şu anda gözlerimizi Lance'e dikmenin zamanı geldi. Onu çok uzun zamandır kendi haline bıraktık. Ona bir gelin bulmanın zamanı geldi." "Çok uzağa bakmamız gerekeceğini sanmıyorum."

Richard gülerek şöyle dedi.

"Bir şey mi kaçırdık?" George sordu.

Richard neşeyle, "İkinizin de Savvy'nin küçük kız kardeşiyle düğünde birbirlerine oldukça ateşli bakışlar gönderdiklerini fark etmediğinize inanamıyorum," dedi.

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" Joseph talep etti.

Richard gülümsedi. "Çok meşguldük." "Bu doğru," dedi George.

Joseph adamlara, "Haydi başlayalım," dedi.

"Anlaştık," dedi kardeşleri ve hepsi biraz daha yaklaştı.

Cennet tam oturdukları yerdeydi. Kristal berraklığındaki suya ve karanlık, gürleyen gökyüzüne bakıyorlardı. Ve zihinlerinin gözünde, etraflarında sevgi, kahkaha ve yarın için planlarla dolu daha da fazla ev görebiliyorlardı.

***Milyarder için Bebek Serisi'nin ilk kitabından
bir alıntı için okumaya devam edin:***

İŞ ADAMININ İNTİKAMI

Milyarder İçin Bebek Serisinin Birinci Kitabı

tarafından

Melody Anne

PROLOGUE

ASTAR göklerden düştü ve Jasmine ışığın yavaşça kararmasını ve sonra kaybolmasını huşu içinde izledi Tamamen.

Derek'in sırtını okşayan elini hissetmek saf bir mutluluktı ve sanki bütün gece burada yatabilir, gerçek dünyaya hiç dönmeyebilirmiş gibi hissediyordu. Birlikte yarattıkları bu yer mükemmeldi - babası ona bunun yanlış olduğunu söylemiyordu, endişe yoktu, sorun yoktu.

"Seni çok seviyorum Jasmine," diye fısıldadı Derek onun kulağına. "Sen benim dünyamsın, benim hayatımsın."

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye karşılık verdi ve başını kaldırarak adamın dudaklarından gelen nazik öpücüğü kabul etti. Onun en ufak dokunuşuyla vücudu yeniden eridi.

"Bu gece seni eve geri götürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum," diyerek onu daha da yakınına çekti.

"O zaman yapma," diye yalvardı.

"Baban peşimize düşerdi," dedi ona.

"Umurumda değil. Ne istediğimi biliyorum ve o da seninle olmak, Derek."

"O zaman birlikte kaçmalıyız. Aslında bunu çok düşündüm, buradan taşınmayı." Kız irkilince ekledi, "Sadece seninle, aşkım; seni asla terk etmem."

arkanda. İşte benim fikrim. Babam iyi olacak. Yeni işine başlıyor. Kusursuz bir iş. Onunla birlikte çalışmamı istiyor ama benim bilgisayar dükkanı işletmekten daha büyük hayallerim var. Şehre gitmek, Bill Gates gibi birinin yanında staj yapmak, onlardan bir şeyler öğrenmek ve kendim için bir şeyler yapmak istiyorum," dedi genç sesinden tutku akarak.

"Sen zaten özel birisin, Derek. Kalbimi kazandın ve onu sana ömür boyu verdim," dedi ve dolunay ışığını çıplak vücutlarının üzerinde yıkarken boynunu öptü.

"Beni özel hissettiriyorsun - yapamayacağım hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyorsun."

"Çünkü sen Süpermen'sin," dedi ona kıkırdayarak. "Kesinlikle bir lokomotiften daha güçlü..."

Güldü, sonra tekrar ciddileşti. "Ne diyorsun? Benimle gelersen sana göz kulak olurum. Evleniriz ve şehirde hayatımızı kurarız," diye söz verdi. "Aşçılık okuluna bile gidebilir ve hep bahsettiğin o kafeyi açabilirsin." Konuştukça daha da heyecanlanıyordu.

Jasmine onun kendisinden ne istediğini düşünürken durakladı. Her şeyi geride bırakabilir miydi? Derek giderse ne için kalacaktı ki? Saklamaya değer hiçbir şey. Babasını seviyordu ama çoğu zaman o kadar soğuktu ki, onu gerçekten ne kadar özleyecekti? Eninde sonunda öfkesini yenecek ve ilişkileri iyileşecekti ama bu birkaç yıl alabilirdi.

Derek geri gelmek zorunda kalacaktı. Babası ve kuzenleri buradaydı ve hepsi de çoğu aileden daha yakındı. Üç çocuk kuzenden çok kardeş gibiydi. Sevdği çocukla yeni bir maceraya başlayacaktı ama buradaki bağlarını tamamen koparmayacaktı.

"Evet. Seninle geleceğim. Yine de bana birkaç gün vermelisin," diye sordu.

Derek gülerek onu üzerine çekti. Jasmine biraz acı çekiyordu ama aldığı zevk rahatsızlığından çok daha ağır basıyordu. İki yıldızların altında seviştiler, keyifleri yerindeydi.

daha da parlıyor.

Sadece ikisi için yeni bir yol çizeceklerdi. Hiçbir şey onları kaderlerinden alıkoyamazdı.

BİRİNCİ BÖLÜM

On Yıl Sonra

A BAŞKA BİR GECE, BAŞKA BİR parti, ama bu sefer muhtemelen başka bir kadın değil. Derek Titan baktı ve esnememek için kendini zorladı. Herkesin çok fazla içtiği, çok yüksek sesle güldüğü ve birbirini etkilemek için çok fazla çaba sarf ettiği etkinliklere katılmaya dayanamıyordu.

Derek, kadınların onu çok çekici bulduğunu biliyordu. Hatta aptal bir dergi Seattle'ın en gözde bekârları hakkında bir yazı yayınlamış ve onu resmiyle birlikte birinci sıraya koymuştu. Çok sinirlenmiş ve kendisini makaleden çıkarttırmaya çalışmıştı ama avukatı ifade özgürlüğü hakkında saçma sapan şeyler söylemişti. Tamam, Birinci Anayasa Değişikliği'nde iyi noktalar vardı ama o pek görmemişti. Makale yayınlandığından beri, gözleri bir ödülde olan daha fazla kadın ona yaklaşmıştı.

Dergi onun net servetinin Bill Gates'inkine eşit olduğunu yazdı. Biraz abartılı olsa da, bu kısım en azından işle ilgiliydi. Ama "uzun boylu, esmer ve yakışıklı" gibi basmakalıp bir ifadenin ne gibi bir ilgi ya da alakası olabilirdi ki? Boyu 1.80'in üzerindeyse ve geniş omuzları varsa ne olmuş yani? "Dalgalandıran kaslar "ı okuyunca öğürmüş. Küstah yazar, onunla nasıl tanışılacağına dair tavsiyelerde bile bulunmuştu: onunla uğraşmayın

Onu spor salonunda takip ediyordu - o yerlerden nefret ederdi - ama koşmaya başladı, çünkü her sabah ve bazen akşamları da stres atmanın bir yolu olarak koşuyordu.

İma etse de, en azından makale stres atmanın en iyi ikinci yolundan sonra ne olduğunu tam olarak söylemiyordu. Ama işte buradaydı - bir kadını yatağa atmayı bitirdiği anda çekip gidiyordu ve bu derginin kadın okuyucularına ilham verecek bir şey değildi. Elbette, pek çok kadın onun kalmasını sağlamaya çalıştı ama kimse ilgisini pantolonunun fermuarını çekmesinden daha uzun süre tutamadı.

Bir kadının onu bir kez çiftleşme oyununda yenmesine izin vermişti. Jasmine kalbini paramparça ettikten ve babasının iş girişimini mahvettikten sonra kadınlara olan ilgisini kaybetmişti - tabii ki seks dışında. Uzun zamandır önceliği intikamdı. İntikamını aldıktan sonra yuva kurmayı düşünecekti.

Yanından parfümü fazla kaçmış bir kadın geçti ve o anda gerçekliğe geri döndü. İcini çekti, sonra yanından geçen garsondan bir kadeh şarap aldı.

Bu partiler kimin daha çok şey sunabileceğiyle ilgiliydi. Kadınlar av peşindeydi, erkekler ise balık avlıyordu. O sadece ilgilenmiyordu.

Elmaslarla süslü, dekolte elbiseler giymiş birkaç yüzeysel sosyete özentisinin yanından geçişini izledi. Onun dikkatini çekmeye çalışıyorlardı ve normalde biraz flört ederek, onlara bir şansları olduğu izlenimini vererek günlerini gün ederdi. Bugün o gün değildi. Şiddetli bir baş ağrısı vardı ve bu uyuklama festivaline çağrıldığı için çok kızgındı.

"İşte buradasın, evlat. Köşede saklanarak ne yapıyorsun?" Babası Daniel Titan ona üçüncü dereceden dayak atmak için yanına gelmişti.

Derek, "Evde bir viski içip ayaklarımı uzatmak varken neden burada olduğumu merak ediyorum," diye cevap verdi.

"Buradasın çünkü babandan bir istek aldın. Seninle daha sonra konuşmam gereken bazı şeyler var," Daniel

saçma sapan bir sesle söyledi.

"Ve bekleyemedi mi?" Derek sordu.

"Oh, biraz yaşa. Her zaman banka hesabına mega paralar eklemekle o kadar meşgulsün ki cabernet sauvignon'u koklamak için durmuyorsun," dedi babası.

"Ben çok yaşıyorum. Geçen hafta Milano'daydım."

"İş için Milano'daydın. Bu sayılmaz," dedi babası ona.

Derek kaşlarını sallayarak, "Benim için ideal zaman işle zevki karıştırmaktır," dedi. Her iki adam da rahatladı. "Cidden baba, başım ağrıyor. Yarın sabaha kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?"

Derek ilk milyonunu kazandıktan sonra babasını şehre taşımıştı. Şimdi devasa şirketinin finans müdürü olan Daniel, şirketin hızlı ve katlanarak büyümesinde etkili olmuştu. Ancak Derek büyürken babası birden fazla kez zor zamanlar geçirmişti.

"David Freeman bu gece burada ve bazı insanlarla konuşuyor, yeni yatırımcılar bulmaya çalışıyor," dedi Daniel, birkaç yıl önce geçim kaynağını yok eden adama bakarken gözleri hafifçe kısıldı.

Derek anında alarma geçti. Odayı aradı ve düşmanını gördü. David, Derek'i acımasız bir işadamı yapan kişiydi. "Onun için artık çok geç. Yarın sabah, bu gece ne yaparsa yapsın şirketinin benim olduğunu anlayacak," dedi Derek.

Derek güzel bir kadının David'e yaklaştığını ve parmak uçlarına basarak onu yanağından öptüğünü gördü. David dönüp ona bakma zahmetine bile girmedi. Adam, üzerinde dolar işaretleri yoksa etrafındaki hiçbir şeyi fark etmiyordu, çarpıcı kızını bile.

Derek'in gözleri yarıklara kadar kısıldı. Jasmine'i on yıldır görmemişti ve bu yıllar ona çok iyi gelmişti. Bu hiç de beklediği bir şey değildi, gerçi Jasmine'in o müthiş sığılığına bakılırsa, böyle bir şey yapacağını tahmin etmesi gerekirdi.

her şeyden önce görünüşüne odaklandı.

Elbisesinin üst kısmı vücudunu sarıyor, hem önden hem de arkadan aşağıya doğru iniyordu. Vücudu olgunlaştığı için kıvrımları şimdi daha da belirgindi. Pırıl pırıl parlayan siyah saçları klasik bir topuzla toplanmıştı ve dalları narin yüzünün etrafında uçuşuyordu. Çikolata rengi gözleri bir zamanlar onu büyülemişti. Kalın kirpiklerin arasından parlayan aldatıcı bir masumiyetle hipnotize edici bir niteliğe sahipti.

Onu görünce bile midesi bulandı ve bu onu öfkeliendirdi. Ona karşı hâlâ tam bir aptal mıydı? Neredeyse tüm ailesini yok etmişti ama yine de onu istiyordu. Ama bu sorun değildi. Ne de olsa tam intikamı onu da içeriyordu; onu tekrar yatağına alacaktı ve sonra gitmemesi için ona yalvaracaktı. Psikiyatristler buna kapanış diyebilirdi. Ona göre her şey çok daha ilkel.

"Ben artık gidiyorum baba. Bu gece yapabileceği bir şey yok ve yarın benim için yoğun bir gün," dedi Derek. Babasının elini sıktıktan sonra arkasını döndü ve bir kez bile arkasına bakmadan odadan çıktı.

İKİNCİ BÖLÜM

JASMINE, DEREK'i odanın diğer ucunda gördü ve içinde ateşle buz savaşı tutuştu. Ne cüretle etrafta sanki buranın sahibi miydi? Onun daha nazik, daha kibar yönünü biliyordu ama o çocuk çoktan gitmişti. Muhtemelen onun kız gibi hayal gücünün ötesinde hiç var olmamıştı.

Bu gece gördüğü adam, bekâretini alan ve ona sonsuza dek söz veren çocuk değildi. Yıllar önce, bütün gün terk edilmiş kilisede beklediği o yazı unutabilmeyi diledi, bekledi ve bekledi, onun gecikmesine neden olacak bir şey olmasını umdu. Güneş gökyüzünden kaybolurken, sonunda onun gelmeyeceğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Hepsi yalandı.

Tıpkı babasının söylediği gibi, Derek onunla seks yapması için gereken her şeyi ona söylemişti. Onu da fetih listesine ekledikten sonra, onunla işi bitmişti. Hatırladığı acı, on yıl sonra bile dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Onun dönüp odadan çıkışını izledi. Özel smokini ve delici mavi gözleriyle partideki açık ara en seksi adamdı. Bütün gün ofiste oturmasına rağmen vücudunda yumuşaklıktan eser yoktu. O uzun yaz gecelerini tekrar düşünürken kalbi çırpındı

dokunmanın ve o sert kasların tadına bakmanın.

Derek köşede kayboldu, tıpkı on yıl önceki yaz kaybolduğu gibi. O zamanlar peri masallarına ve büyüye inanırdı.

Artık yok.

Jasmine, Seattle, Washington'ın dışındaki küçük bir kasabada çok varlıklı bir şekilde büyümüştü. Babasının milyonlarca dolarlık bir tıbbi ekipman şirketi vardı ve her zaman çoğu insanın umabileceğinden daha fazlasına sahip olmuştu.

Annesi onu doğururken ölmüştü ve babası bir daha hiç evlenmedi. Birçok kadınla çıkmıştı ama hiçbirini onun varlığını kabul etmemişti, bu yüzden hiçbirine bağlanmamıştı. Jasmine bazen bir kadının elbise seçmesine yardım etmesinin ya da saçını nasıl yapacağını öğretmesinin iyi olacağını düşünmüştü. Ama en azından personel onu her zaman biraz şımartıyordu ve bunun babasını kızdığını biliyordu.

Derek'i küçüklüğünden beri okulda görüyordu ama onu ancak lise son sınıftan önceki yaz tanımıştı. Ailesi çok fakirdi ama o her zaman hayatında bir başarı elde etmeye ve işleri tersine çevirmeye kararlıydı. Matematik dersinde ona yardım etmeye başladı ve kısa sürede çok iyi arkadaş oldular. Onun açlığını, motivasyonunu ve hiç kimse hakkında aşağılayıcı konuşmamasını çok sevmişti. Onun peri masalı kahramanlarının hayata gelmiş hali olduğunu düşünüyordu.

Kısa süre sonra, uyanık olduğu her anı onunla geçirdiğini fark etti. Babası onun şehrin fakir kesiminden bir çocukla çıktığını öğrendiğinde çok sinirlenmiş ve bu ilişkiyi bitirmesini istemişti. Hayatında ilk kez babası ona istediği bir şeye sahip olamayacağını söylüyordu. Aynı zamanda ona ilk kez karşı çıkmıştı.

Babasının arkasından Derek'le görüşmeye devam etmişti. Derek'in onu parası için değil, olduğu kişi için seviyor gibi görünmesini seviyordu. Para harcamasına izin vermezdi.

asla. Bir inşaat şirketinde çok çalışıyordu, bu da onu zaman zaman hayal kırıklığına uğratiyordu çünkü onun bir işte değil de yanında olmasını istiyordu. Onun hayal kırıklığına gülerdi, ama hafta sonları bunu her zaman telafi ederdi.

"Jasmine?"

Jasmine arkasını döndüğünde konuşmanın tamamen dışında kaldığını fark etti. Normalde soğukkanlılığın timsaliydi - babasının yatırımcılarıyla çene çalmayı ihmal etmezdi. Bu tür etkinliklerde onun görevi buydu.

Birden fazla kez yaşlı ve pis bir adamın tekliflerini savuşturmak zorunda kalmıştı. Bu, babası ve kendisi arasında bir çekişme kaynağıydı - birçoğundan sadece biri.

Ruhunu şeytana satmazdı, şeytan özel dikim bir takım elbise giymiş olsa bile. Paranın da bir faydası vardı ve kesinlikle sahip olduğundan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı ama ne pahasına olursa olsun satılık değildi.

"Özür dilerim. Bu gece hafif bir baş ağrım var ve odağımı kaybetmeme neden oldu," diye tatlı bir şekilde cevap verdi kendisine bakan altmış yaşındaki adama. Adamın gözlerindeki şehvet karşısında omurgasından aşağı inmek üzere olan ürpertiyle savaşmak zorunda kaldı.

"Ben de tam babana ikinizi yakın bir zamanda göl evimde ağırlamaktan mutluluk duyacağımı söylüyordum."

~~Hatta~~ **Hatta** olmaz! Söylemek istediği şey buydu.

"Kulağa çok hoş bir hafta sonu gibi geliyor. Babamın bana ne zaman geleceğini bildirdiğinden emin ol," diye cevap verdi, şimdiden uygun bir hastalık planlıyordu.

Adam ona gülümsedi; eli kolunun üst kısmına geldi ve sonra parmağı aşağıya doğru indi.

"İzninizle. Bu sinir bozucu baş ağrısı için biraz ilaca ihtiyacım var," dedi ve kendini adamın sümüksü pençesinden kurtararak uzaklaştı. Hasta olmanın eşiğindeydi. Bıkmadan önce daha kaç davete katılması gerekecekti?

Bu gece Derek'i görmek çok fazlaydı. Zamanın tüm yaraları iyileştirmesi gerekmiyor muydu? Onun durumunda, on yıl belli ki yeterli zaman olmamıştı. İlk aşkını görmek -

sevdiği tek adam için çok fazlaydı.

Gitme vakti gelmişti.

Yarın daha iyi bir gün olacaktı. Son on yıldır bu onun sloganı haline gelmişti. Bugünlerde, belki de öyle olacaktı.

Partiden ıkarken Jasmine masumiyetinin çalındığı günü, kalbine gvenemeyeceğini ve erkeklere kesinlikle gvenemeyeceğini anladığı günü düşündü...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Bütün gece dışarıda kaldıktan sonra eve dönen Jasmine dizlerinin titrediğini hissetti. Kapıdan içeri adımını attığında

Babası kapıda duruyordu, yüzünün rengi atmıştı ve dudaklarından tükürükler saçılıyordu.

"Onu seviyorum baba," dedi, içine *korku* kelimesinin tam anlamını aşıl原因 adamlar yüzleşirken omuzlarını sıkılaştırarak.

"Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Daha on yedi yaşındasın," diye bağırdı, bir adım daha yaklaşarak.

İlk kez onun kendisine vurabileceğinden korktu. Hiçbir zaman şefkatli ya da ilgili bir ebeveyn olmamıştı ama onu fiziksel olarak hiç taciz etmemişti.

"Biz evleneceğiz." Şimdi öylece kaçıp gidemeyeceğini biliyordu. Eğer bir yetişkin olmak istiyorsa, yetişkin kararları alması gerekiyordu.

Bir an için yüzü daha da kızardı ve sonra ona bakarken omuzları çöktü, yüz hatlarını keder doldururken öfke kaybolur gibi oldu.

"O kadar kötü bir baba mı oldum?"

"Hayır, öyle değil baba. Sadece Derek ve ben birlikte olmak istiyoruz. Babası yeni bir iş kuruyor, böylece Derek kendini iyi hissederek ayrılabilir ve şehre

Kendine bir şeyler yapmak. O da bunu başaracaktır. O akıllı ve güçlü ve bana büyük bir neşe veriyor," dedi. Belki babası bir kez olsun onu gerçekten dinlerdi.

Ona doğru yürüdü, eğildi ve yanağından öptü. "Ne zaman büyüdü sen?" diye fısıldadı ve kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

Kararını kabul etmeye bu kadar istekli olacağını hiç düşünmemişti. Evden ondan nefret ederek ayrılacağını, barışmalarının yıllar alacağını düşünmüştü. Derek'i bunu göze alacak kadar seviyordu ama bu düşünce onu hâlâ üzüyordu.

"Bilemiyorum. Derek'le birlikte olmak arı ve bal gibi. Birbirimize uyuyoruz ve o beni büyümüş hissettiriyor." Daha iyi bir açıklama olabilir miydi?

"Babasının giriştiği bu iş nedir? Belki bir şekilde yardımcı olabilirim."

Babasının onayını kazanma heyecanı içinde, onun iyi bir şey yapmayacağını hiç düşünmemişti. Bu onun babasıydı - onu yetiştiren adam.

"Tam olarak emin değilim. Sanırım bir bilgisayar mağazası."

"Bankayla konuşacağım, yeni işi için kredinin geçtiğinden emin olacağım."

"Bunu yapacak mısın, baba?" Babasının soğuk ya da umursamaz olduğunu nasıl düşünebilirdi ki?

"Seni mutlu etmek için yapamayacağım hiçbir şey yok prenses," diye güvence verdi ona.

Gece boyunca konuştular. Babasına her şeyi anlattı, Derek'le kilisede nasıl buluşacaklarını, hepsini. Babası ona iyi geceler öpücüğü verdi ve o hâlâ geleceği planlarken uykuya daldı.

O gece Derek'i aradı ve ona bir sürprizi olduğunu, bunu kilisede buluştuklarında öğreneceğini söyledi. Derek onu bu konuda konuşmaya ikna etmeye çalıştı ama babası yeni hayatlarına başladıkları gün bunu yüz yüze yapmasının daha anlamlı olacağını söylemişti.

Çünkü artık babasının izni vardı.

Onu alması yerine kilisede buluşmak biraz aptalcaydı, ama romantik kalbinde yapmak istediği buydu ve babası da bunu kabul etti. Kilise yeni bir hayatın başlangıcını simgeliyordu.

Derek'in yüzündeki şaşkınlığı ve içinden akacak sevinç tahmin ediyordu.

İki gün sonra, Jasmine bavullarını hazırladı ve babasına veda etmek için içeri girdi. Babası her zaman iyi bir baba olmamıştı ama yine de onu tek başına büyütmüştü ve ona yaklaşırken gözleri yaşlarla doldu.

"Vakit geldi baba," diye fısıldadı, ayrılmanın ne kadar acı verdiğine şaşırıyordu. Yine de sonsuza dek Derek'le birlikte olmanın coşkusu açısından daha ağır basıyordu. Ve şimdi herhangi bir yabancılaşma olmayacaktı; babası onu her şekilde destekliyordu.

"Şehre taşındığına inanamıyorum. Verdiğin sözünü unutma. Ben yanında olmadan evlenmeyeceksin." David kızıyla konuşurken gülümsüyordu.

"Orada olmak istediğin için çok mutluyum," diyerek kollarını onun boynuna doladı.

"Küçük kızımın düşününce kaçırılamazdım. Derek'le buluşmadan önce bana bir iyilik yapar mısın? İmzalanması gereken önemli bir paketim var ve bir toplantı için Belediye Binası'na gitmem gerekiyor. Gitmeden önce bekler misin?"

Derek'in cep telefonu yoktu ve ona evinden ulaşamazdı ama biraz geç kalsa da sorun olmazdı. Onun her zaman dakik olmadığını deneyimlerinden biliyordu ve bunu anlayışla karşılayacaktı. Bu babasından son bir ricaydı ve iyi şartlarda ayrılıyorlardı.

"Elbette baba. Paket ne zaman gelecek?"

"Bir saatten fazla sürmez," diye söz verdikten sonra kızın yanağını tekrar öptü ve kapıdan çıktı.

İki saat olmuştu. Jasmine aceleyle kapıdan çıktı ve heyecanla kiliseye doğru yola koyuldu. Yanında sadece bir sırt çantası ve küçük bir valiz vardı.

en çok ihtiyacı olan. Babası geri kalanını varacakları yere ulaştıklarında göndereceğini söyledi. Gençlik aşkıyla yanıp tutuşan ve başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayan kız yola çıktı.

Babasının bu konuda ne kadar iyi davrandığına inanamıyordu.

Geldiğinde Derek orada değildi ama Jasmine endişelenmedi. Muhtemelen o da kendisi gibi gecikmişti. Kilisenin kırık dökük basamaklarına oturup etrafındaki ormana baktı, kuş cıvıltılarını ve ağaç dalları arasında koşuşturan sincapların seslerini dinledi.

Bir saat geçtiğinde endişelenmeye başladı. Derek her zaman vaktinde gelirdi ve bu ikisi için büyük bir gündü. Bu kadar gecikecekse kuzenlerinden birini göndermez miydi? Onun gelip gideceğini düşünemiyordu. Çıktıkları dönemde sık sık başlarına geldiği için geciktiğini bilerek beklerdi.

Güneş batmaya başladığında, gözyaşlarının yüzünden aşağı süzüldüğünü fark etmedi bile. Belki de fikrini değiştirmişti. Neden değiştirmişti? Ona böyle bir şeyi ne yaptırmış olabilirdi?

Sonunda onun gelmeyeceğini kabullendi ve yol boyunca ağlayarak kendini eve sürükledi. Eve girdiğinde babası onu gördü ve küçük bir çocukken yaptığı gibi onu kucağına aldı.

"Sorun nedir, Jasmine?" Sesi endişe doluydu. "Orada değildi. Anlamıyorum," dedi Yasemin. Hıçkırıklar.

"Ah, tatlım, işte endişelendiğim şey buydu," diye mırıldanarak onu daha da çok ağlattı.

Daha fazla ağlayamayınca odasına gitti ve yatağında tek başına uzanarak Derek'le birlikte çektiydikleri tek fotoğrafı kalbine bastırdı. Bir terslik olmalıydı. Geçerli bir nedeni olmadan onu orada bırakmış olamazdı.

Aramak için cesaretini topladı ve telefonun başına oturdu.

Neredeyse bir saat boyunca elinde tuttu. Sonunda onun evini aradı ve telefonun diğer ucu çaldığında nefesini tutarak orada oturdu.

"Alo?" Arayan Derek'ti. Evdeydi!

Gülümsemeye başladı. Bir şeyler olmuştu. Onsuz gittiği için değildi.

"Derek?" diye zar zor fısıldadı. Döktüğü onca gözyaşı yüzünden boğazı acımişti.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye hırladı telefonda.

"Ben... Ben anlamıyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. Adamın sesinin bu kadar acımasız çıktığını daha önce hiç duymamıştı. Sesi neredeyse duygudan yoksundu, sadece telefonun hattından geçen buz gibi bir ürperti vardı.

"Sen ve baban birer pisliksiniz. Bir gün ektiğinizi biçeceksiniz."

Arama kesildi ve Jasmine sonsuza kadar telefona baktı.

"Jasmine?" Kafasını kaldırdığında babasını kapının önünde buldu. "Ben... Ne... Sesi çok korkunç geliyordu," dedi, babasına bakarak.

cevaplar için babasına.

"Aramamalıydın. Seni onu beklerken bıraktığında kararını verdi. O çocuğa hiç güvenmedim. Bu yüzden sizi ayrı tutmak istemiştım, ama vazgeçmemeliydim, onun farklı olduğunu ummamalıydim. Onun gibi erkekler tek bir şey isterler ve onu elde ettiklerinde kızları bir çöpten farksızmış gibi bir kenara atarlar. Onsuz daha iyisin, Jasmine. Bunu yakında anlayacaksın. Şimdi önümüze bakalım."

Babası kapıyı kapatırken Jasmine tekrar uzandı. Belki de haklıydı. Belki de Derek istediği her şeyi elde etmişti ve artık işi bitmişti. Yorgunluk onu altına çekene kadar hıçkırarak ağlayan Jasmine, o gece masumiyetini kaybettiğini hissetti. Güven dolu bir genç kız olduğu günler sonsuza dek yok olmuştu.

The Tycoon's Revenge artık tüm büyük çevrimiçi
perakendecilerde mevcut. İndirmek için
[BURAYA](#) tıklayın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.